

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MR. SIN

BOOK ONE OF THE SIN SERIES

S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAYIM. SİN

S. J. Tilly tarafından

Bay Sin.
Günah Serisi Birinci

Kitap Telif Hakkı © 2021

S.J. Tilly

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2021'de yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya herhangi bir ciltleme biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz

veya yayınlandığı kapaktan başka bir kapakla ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya dayatılmadan yayınlanamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayında yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: James Adkinson
Editör: M. Penna

Bu kitap anneme ithaf edilmiştir.
Her zaman yanımda olduğun için, bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.
ve seks sahnelerimden birini size ilk gönderdiğimde her şeyi garipleştirmedığınız için teşekkür ederim.

İçindekiler

<u>BİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BÖLÜM İKİ SASHA</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>VINCENT</u>	
<u>YEDİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BÖLÜM SEKİZ</u>	
<u>VINCENT</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BÖLÜM ON SASHA</u>	
<u>ON BİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BÖLÜM ON İKİ</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BÖLÜM ON DÖRT VINCENT</u>	
<u>BÖLÜM ON BEŞ</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BÖLÜM ON ALTI</u>	
<u>SASHA</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ SASHA</u>	

BÖLÜM ONSEKİZ VINCENT

BÖLÜM ON DOKUZ

VINCENT

BÖLÜM YIRMI

SASHA

BÖLÜM YIRMI BİR SASHA

BÖLÜM YIRMI İKİ SASHA

BÖLÜM YIRMI ÜÇ SASHA

BÖLÜM YIRMI DÖRT

VINCENT

BÖLÜM YIRMI BEŞ SASHA

BÖLÜM YIRMI ALTI

VINCENT

BÖLÜM YIRMI YEDİ SASHA

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

SASHA

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

VINCENT

BÖLÜM OTUZ

VINCENT

BÖLÜM OTUZ BİR VINCENT

BÖLÜM OTUZ İKİ SASHA

BÖLÜM OTUZ ÜÇ SASHA

BÖLÜM OTUZ DÖRT

VINCENT

BÖLÜM OTUZ BEŞ SASHA

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

SASHA
BÖLÜM OTUZ YEDİ SASHA
BÖLÜM OTUZ SEKİZ SASHA
BÖLÜM OTUZ DOKUZ
SASHA
KIRKINCI BÖLÜM
SASHA
BÖLÜM KIRK BİRİ
VINCENT
BÖLÜM KIRK İKİ SASHA
BÖLÜM KIRK ÜÇ VINCENT
BÖLÜM KIRK DÖRT
VINCENT
BÖLÜM KIRK BEŞ SASHA
BÖLÜM KIRK ALTI SASHA
BÖLÜM KIRK YEDİ SASHA
BÖLÜM KIRK SEKİZ
VINCENT
BÖLÜM KIRK DOKUZ
SASHA
BÖLÜM ELLİ SASHA
BÖLÜM ELLİ BİR SASHA
BÖLÜM ELLİ İKİ SASHA
BÖLÜM ELLİ ÜÇ SASHA
BÖLÜM ELLİ DÖRT SASHA

BÖLÜM ELLİ BEŞ VINCENT

BÖLÜM ELLİ ALTI

SASHA

BÖLÜM ELLİ YEDİ SASHA

BÖLÜM ELLİ SEKİZ SASHA

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

SASHA

BÖLÜM ALTMİŞ

VINCENT

BÖLÜM ALTMİŞ BİR SASHA

BÖLÜM ALTMİŞ İKİ

VINCENT

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ SASHA

BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT

VINCENT

BÖLÜM ALTMİŞ BEŞ

SASHA

BÖLÜM ALTMİŞ

ALTI VINCENT

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

SASHA

BÖLÜM ALTMİŞ SEKİZ

VINCENT

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

VINCENT

BÖLÜM YETMİŞ

SASHA

BÖLÜM YETMİŞ BİR SASHA

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

VINCENT

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

[SASHA](#)

[BÖLÜM YETMİŞ DÖRT](#)

[SASHA](#)

[EPİLOG](#)

[SASHA](#)

[ANGELO](#)

[Yazar Hakkında - S.J. Tilly](#)

[Teşekkür](#)

[Bu yazara ait kitaplar](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

S Kardeşimin adının ekranda yandığını görünce, bir an cevap vermeme seçeneğini tartıştım. Kısa bir tartışma oldu. Eğer şimdi açmazsam, beni aramaya devam ediyor

m. İç çekerek telefona cevap verdim. "Hey, ezik."
Cevap vermeden önce kısa bir duraklama oluyor. "Görünüşe göre bir

"Ne kadar da araştırmacısın." Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ben de bar."

Otel barları. Güzel bir tesis. Neredeyse hiç suç işlenmez."

John alaycılığını görmezden geliyor. "Patronunla birlikte misin?" Duraksama sırası bende.

"Sasha." Adımı söylerken alnında zonklayan damarı hayal edebiliyorum.

Bu yılın başında 30 yaşına girmiş olabilirim ama her zaman onun küçük kız kardeşi olacağım.

O da bana buna göre davranıyor.

"Tam olarak iki dakika önce yollarımızı ayırdık. Servise yetişmek için erken kalkmamız gerekiyor ve onun nasıl olduğunu bilirsin, bir içki sınırı ve 8 saat uyku," diyorum ona.

"Akıllı kadın. Sanırım şimdi odana çıkacaksın." Bunu bir soru gibi ifade etmiyor.

Saçımı çekme dürtüsüne direniyorum. "Henüz değil. Köşedeki küçük, süslü seks dükkanını duydum ve bir bakmak istedim. İhtiyacım var *Vegas'ta olanlardan* faydalanmak." "Çok şirin, Sasha.

Gerçekten sevimli."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Onu kızdırmak çok kolay.

"Hemen heyecanlanma. Bir kadeh şarap içeceğim, sonra da yatak." Az önce girdiğim bara şöyle bir göz gezdiriyorum. Akşam yemeğinden dönerken lobide yürürken son dakikada verdiğim bir karardı ama biraz eğlenmek istediğim için özür dilemeyi reddediyorum. "Tatilimin son akşamının tadını çıkarmaya çalışıyorum."

John huffs. "Buna tatil denebileceğinden pek emin değilim. Bir sürü iş toplantısı için bir otelde tek bir gece geçirmek pek de dinlendirici sayılmaz."

"Olabileceğinden daha rahatlatıcı. Cidden, Cheryl bu gece bizi kırmızı bir uçakla eve uçurmaya çalışmadığı için şanslıyım," diye itiraf ediyorum. "Ayrıca, eğer gerçekten tatile çıksaydım, tüm zaman boyunca yalnız olduğum için başımın etini yerdin."

İki konuda da abartmıyorum. Cheryl'ın bize bu gece için oda ayırtmasına çok şaşırdım. Bu sabah 6:00 uçağına yetiştik ve bütün günü toplantılarda oturarak geçirdik. Ama dayanılmaz derecede erken bir sabahtan sonra bile, patronum normalde aynı gün bizi eve uçururdu. Bu yüzden, özgür gecemin tadını çıkaracağım. Evden uzakta. Sorumluluktan uzakta.

"Yalnız seyahat edin demedim," diye yanıtlıyor John.

Chicago'da değil de burada olsaydı, alınına bir fiske vururdum. "Tanrım, bunu neden düşünemedim? Hey, belki bu gece o seks kulübünde benimle gitmek isteyecek hoş bir beyefendi bulurum. Gelecek on yılda. Biraz boş vaktim olduğunda."

"Ha. Ha." John sadece bir parça mizahla söylüyor.

"İyi geceler, John."

"Odana git, kardeşim."

Telefonu kapatırken sırtıyıyorum. Ağabeyim çok sinir bozucudur ama iyi niyetlidir. Sadece korumacılığın ne zaman aşırı korumacılığa dönüştüğünü anlamıyor.

"Erkek arkadaş mı?"

Bir el belime indiğinde sesi duyuyorum.

İçgüdüsel olarak, yüzüme dönmeden önce hızla uzaklaştım.

Suçlu.

"Affedersiniz?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Telefonda. Erkek arkadaşın mıydı?"

Onu başından savmanın en iyi yolunu düşünürken adama bakıyorum.

Adam

tipik adi kumarhane adamına benziyor. Teknik olarak bir kumarhanede değiliz ama kural yine de uyuyor. Parlak seyreli saçları, üst üç düğmesi açık, çok dar bir gömleği zorlayan bir göbeği ve ağarmış göğüs kılları arasında uzanan altın bir zinciri var.

Bu sorunu ele almanın en iyi yolunun *doğrudan* konuşmak olduğuna karar verdim. "İlginiz için teşekkür ederim ama bu gerçekten sizi ilgilendirmez."

Adam sanki ona vurmuşum gibi başını geri çekiyor ve çift çenesini üç çeneye dönüştürüyor. Arkamı dönmeden önce ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

Sesini tekrar duymadan önce bara birkaç adım daha yaklaştım.

"Sana bir içki ısmarlasam ve bana onun hakkında her şeyi anlatsan nasıl olur?" Durmadım ya da arkama bakmadım. "Hayır, teşekkür ederim."

Bazı erkeklerin nesi var? Tavrımın neresi onun denemeye devam etmesini istediğimi düşünmesine neden oluyor? Kendi kendime başımı sallıyorum. Bazen bu ürkütücü adamların haksız yere sahip olduğu özgüvenin yarısına sahip olmayı diliyorum.

Bu sefer el, sestem önce geliyor. Parmakları dirseğimi sararak yürüyüşümü durduruyor. "Hadi ama, bu hiç hoş değil. Sadece sana bir içki ısmarlamayı teklif ediyorum."

Kolumu geri çekiyorum ve dönüp ona bakıyorum. Ani hareketle esmer buklelerim yüzüme düştü.

Saçlarımı sarsakça yolumdan çekiyorum ve en iyi *siktir git* sesimi kullanırken gözlerimi kısıyorum. "Bak dostum, ellerini kendine sakla. *Hayır* cevabımı kabul et ve beni yalnız bırak."

Bir kadın olarak istenmeyen ilgiyi savuşturmak ile saldırgan davranışları kışkırtmak arasında ince bir çizgi olduğunu biliyorum. Bu adil değil, ama olan bu. Şu anda çok ileri gitmiş olabilirim ama öfkemi dizginleme konusunda her zaman iyi değilimdir.

Adam ellerini kaldırır, yüzünde bir eğlence ifadesi belirir. *Ahmak*.

Cevap vermesini beklemiyorum ve bizi izliyor olabilecek diğer müşterilere de bakmıyorum. Çalan yarı yüksek sesli müzikle bile biraz olay yarattığımızdan eminim. Şimdi o bir kadeh şaraba gerçekten ihtiyacım var.

Barda birkaç açık tabure görünce onlara doğru yöneldim. Bir masada oturmaktansa barmenle sohbet etmeyi tercih ederim. daha yağlı gangster özentileri.

Tam tabureyi çıkarmak için uzanırken, koluma bir şeyin sürtündüğünü hissediyorum. Bu pisliği bir kez daha azarlamaya hazırlanırken başımı çeviriyorum.

harekete doğru. Ancak Bay Aptal'la yüz yüze gelmek yerine, hızla öne doğru eğilip yüzünü barın tepesine çarpmadan önce benden garip bir şekilde uzaklaştığını görüyorum. Yüzünün tahtaya çarpma sesi duyulmuyor ama iniltisi sohbetin gürültüsünden duyulabiliyor.

Ağzım açık kaldı. Kelimenin tam anlamıyla ağzım açık, az önce ne olduğunu merak ederek duruyorum. Bay Salak bana bakıyor, yanağı sert yüzeye çarpmış, dudakları müstehcen bir şekilde büzülmüş. Kafasının arkasında onu tutan büyük eli fark etmem beynimin bir anını aldı.

yer. Idiot'un kolunun arkasından çekildiğini ve başka bir büyük el tarafından yerinde tutulduğunu fark etmem için bir vuruş daha geçmesi gerekiyor.

Yollarına devam eden gözlerim, sadece kol pornosu olarak tanımlanabilecek bir şeyin izini sürüyor. Kalın kaslı ön kollar, gömlek kollarının kıvrılmış manşetleriyle çerçevelenmiş. Söz konusu kollar, kasılan pazuları zapt etmek için zorlanıyor. Büyük, yuvarlak omuzlar bu kolları geniş, sağlam görünümlü bir göğse bağlıyor.

Yutkunabilmek için ağzımı zorla kapatıyorum. Bu adamın sadece üst bedeni bile salyalarımın akmasına neden oluyor.

Gözlerim gömleğinin düğmelerinden yukarıya, kordonlu boynuna doğru kayıyor. Bunun üzerinde, gölgeden daha fazlası, sakaldan daha azıyla kaplı sert bir çene var. Onun Dudakları dolgun, kaşları çatık ve günahkâr bir şekilde seksi. Sanki çağırılıyormuş gibi bakışlarımı kaldırıyorum ve kendimi Şeytan'ın gözlerine bakarken buluyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

SASHA

H Gerçek Lucifer olmayabilir ama aurası öyle olabileceğini söylüyor.

Her iki durumda da, adam iyi.

Ölümcül derecede güzel. Uzun boylu, esmer ve yakışıklılığın timsali. Neredeyse siyah olan saçları, sadece bazı erkeklerin başarabildiği şekilde geriye doğru taranmış. Karmakarışık, kaygısız, yeni düzülmüş bir görünümü var. Yanlardan daha kısa ama ensesinde biraz kıvrım görebileceğim kadar uzun. Ama onu yeraltı dünyasına aitmiş gibi gösteren şey mükemmel saçları, güçlü çenesi ya da savaşçı vücudu değil. Gözleri. Büyüleyici. Öfkeyle parlıyorlar. Ve o kadar karanlık ki oniks havuzları gibi görünüyorlar. Eğer gözler gerçekten bir insanın ruhuna açılan pencereyse, o zaman bu adam günahattan yapılmış. Onunla bir kalp atışı ve kaçmak ya da dizlerimin üzerine çökmek arasında kaldım.

"Özür dile."

Emri beni şaşırtıyor ama sesinin de en az görüldüğü kadar günahkâr olduğunu fark ediyorum. Derin. Karanlık. Doğrudan.

Neredeyse cevap verecektim, ne için özür dilediğimden emin değilim ama yine de dilemek istiyorum, bakışları Bay Aptal'a kayıyor. *Doğru ya, şu diğer adam.* Şeytan'ın Budala'nın saçını sıkıca kavradığını görüyorum. Ve bu bana Şeytan'ı arkamda, ellerimle saçlarımı eğreti bir at kuyruğu haline getirip başımı arkaya doğru zorlarken hayal ettirmiyorsa ne olayım...

Kalçalarım sıkıştı.

"Özür dile dedim." Şeytan homurdanıyor.

Bay Aptal'ın yüzüne bakıyorum ve gözlerindeki paniği fark ediyorum. Ve böylece ne olduğunu anladım. Bu pislik beni tekrar yakalamak için geri geliyordu ve Şeytan araya girdi. Benim karanlık kahramanım.

"Özür dilerim." Bay Salak kekeliyor ama dudakları bara yapıştığı için onu anlamak zor.

Hissettiğimden daha cesur davranarak eğildim. "Yine mi geldin? Bunu tam olarak anlayamadım."

Bay Aptal bir özür daha mırıldanırken, Şeytan'a bir bakış fırlatıyorum.

Yüzünde hınzır bir gülümseme iziyle bana bakıyor. Ve

Lanet olsun, dudaklarını eğmesi onu daha da ateşli yapıyor.

Gözlerimizi birbirimize rahat olacağımızdan daha uzun bir süre kilitli tutuyoruz, ikimiz de bara yüzüstü bastırılmış aptalı görmezden geliyoruz.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, nabzım boynumda atıyor gibi hissediyorum. Neyse ki Şeytan önce bakışmamızı bozuyor.

"İzninizle." Başını bana doğru hafifçe sallayarak söylüyor.

Yanıt beklemeden, diğer adamı da yanına alarak uzaklaşıyor. Şeytan'ın mahkûmunu kalabalığın arasından geri çekişini pür dikkat izliyorum.

Pisliği, aynı siyah polo tişörtleri giyen bir çift adamın yanına sürükler. Boyunlarının büyüklüğü güvenlik olduklarını gösteriyor. Bay Salak bakar

Sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi, ama Şeytan yaklaşıyor ve doğrudan kulağına konuşuyor. Ne dediğini duyamayacak kadar uzaktayım ama Bay Aptal'ın yüzündeki tüm renkler solduğu için hoş bir şey olmadığını tahmin ediyorum.

Şeytan onu güvenlik devlerine teslim ediyor ama o benim yoluma dönmek yerine çıkışa doğru onları takip ediyor.

Burada durup baktığımı fark ederek, tüm bu çile başladığından beri ilk kez etrafıma bakıyorum. Hâlâ Şeytan'ı izleyen bir kalabalık var ama kimse bana bakmıyor. Ya benim olaya dahil olduğumu bilmiyorlar ya da hepsi rastgele bir kadını umursamayacak kadar seksi gizemli adama hayran.

Başımı sallayarak, aksiyona sırtımı döndüm ve bir koltuk talep ettim. Barda.

Her şeyi gören barmen bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ben Sanırım bir içkiye ihtiyacın var. Ne alırsınız?"

"Bir bardak kırmızı, lütfen. Herhangi bir çeşit."

Başını sallıyor ve başka bir yorum yapmadan uzaklaşıyor. Tecrübeli bir barmen olarak, sınırlarımın bozulmaya yakın olduğunu ve alkol ihtiyacımın acil olduğunu hissedebildiğinden eminim.

Küçük çantamı barın üzerine koyarken ellerim titriyor. Ellerim titriyor.

Savaş ya da kaç çatışmasının adrenalini azalmaya başladı ve beni titrek bırakıyor.

İçkimi iptal edip geceyi sonlandırmayı düşünüyorum ama harekete geçmeye vakit bulamadan barmen şarabımla geri dönüyor.

"Buyurun hanımefendi. Sizin için en sevdiğim Cabernet'i seçtim. Bu cesur tadın bu akşam size iyi geleceğini düşündüm."

Gülümsedim. Hem duyarlılığına hem de bana hanımefendi yerine hanımefendi demesine. Bir yudum aldıktan sonra barmenin bir dahi olduğu sonucuna varıyorum. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Şaraptan bir yudum daha alıyorum ve omuzlarım gevşemeye başlıyor.

Çantamdaki telefonum çalıyor. Çıkardığımda kardeşimin gece yarısından sonra Vegas'taki suç oranlarıyla ilgili bir haber mesajı attığını görüyorum.

Neyse ki saat daha 22:00 bile değil. Cevap vermiyorum, bunun yerine telefonumu tekrar elime alıyorum. Eğer onunla şimdi konuşmaya başlarsam, az önce olanları ona anlatacağım ve o zaman kardeşim kendini tamamen kaybedecek. Bu gece ihtiyacım olan şey daha fazla testosteron değil.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Tanrım, bu şeytan gibi adam göz korkutucuydu. Ve çekiciydi. Ortadan kaybolması muhtemelen en iyisiydi. Oynadığı koruyucu rol için minnettarım ama bunu benim için yaptığını düşünecek kadar aptal değilim. Yani evet, senaryodaki zor durumdaki genç kız bendim ama sanırım onda bir kurtarıcı kompleksi var. Ya da kadınları taciz eden erkeklerden nefret ediyor. Ya da kız kardeşi benzer bir deneyim yaşadı. Ya da kız arkadaşı. Ve tabii ki bir kız arkadaşı var.

Bekar. Aslında, böyle bir adamın muhtemelen birden fazla kız arkadaşı vardır. Bahse girerim hepsi iç çamaşırı modellerine benziyordur, koca kalçalı, kedi sahibi, halka açık

Otel barlarında tek başına tatil yapan ilişki danışmanları.

Gözlerimi kapalı tutarak bir iç daha çekiyorum ve o zehirli düşünceleri dışarı itiyorum. Tam zihnim temizlenirken, varlığı görmek yerine hissediyorum.

"İyi misin tatlım?"

Yavaşlayan nabzım bir kez daha yükseliyor. Onu görmek zorunda değilim. I

Sesi tanıdım. Şeytan az önce bana tatlım dedi. Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Kendine gel, kadın! Adam iyi bir şey yaptı ve sadece takip ediyor.

Gözlerimi açarak rahat davranmak için elimden geleni yapıyorum.

"Öyleyim. Senin sayende."

Görünüşü, onu ilk gördüğümde olduğu gibi şimdi de sarsıcı. Ama bu sefer daha yakınımda duruyor. Çok yakın. Koyu renk gözleri beni dikkatle inceliyor. Sözlerimdeki yalanı arıyor.

"Gerçekten, ben iyiyim." Yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Nedense yüzü daha da ciddileşiyor. Duygularını okuyamıyorum. Onaylamama mı? Hayal kırıklığı mı? Teklifimin kulağa ne kadar uygunsuz geldiğini anladığımda yanaklarım kızardı. İşte buradaydı, beni

Bay Aptal ortadan kaybolur kaybolmaz adama asıldım.

Hemen geri adım attım. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Teşekkür olarak bir içki ikram etmek istemiştim. Hizmetlerin için ödeme ya da başka bir şey. Benimle içmek zorunda değilsin." Ve işte böyle, saçmalamaya başladım.

Ağzımı kapatıyorum ve ileri dönüyorum. Dikkatimi şarabıma veriyorum.

Belki konuşmayı keser ve o yokmuş gibi davranırsam, ortadan kaybolur ve ben de bunların hiçbirinin yaşanmadığına inanabilirim.

Şarap kadehimin sapını çevirirken, benimkinin yanındaki tabureyi çekişini çevremden izliyorum. Ne yapıyor bu adam? Gerçekten burada oturmak istiyor olamaz. Benimle birlikte. Ama tam olarak yaptığı şey bu. Şimdi gerçekten kayboldum. Baştan mı başlasam? Kaçabildiğim kadar hızlı mı kaçayım?

Yanımda otururken ne kadar zarif olduğunu fark etmemeye çalışıyorum.

Ayağı taburemin ayağına çarpıyor ve bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorum. "Hayır." Çakıllı sesi yanımda yankılanıyor.

Bu kadar. Tek söylediği bu.

Kadın olma zamanı. Yüksek belli siyah pantolonum ve zümrüt rengi ipek bluzumun bana süper güçler verdiğini düşünerek yavaşça koltuğumda dönüyorum. O çoktan bana doğru dönmüştü, bu yüzden kendimi Şeytan'la yüz yüze buldum.

Gözlerine bakarak sessiz kalıyorum. Biraz önce mızımız bir ahmak gibi konuşmuş olabilirim ama şimdi olgun bir yetişkin gibi davranacağım.

Ağzının kenarı yukarı doğru çekildi. "Üzgünüm ama hayır. Bana içki ısmarlamana izin veremem. Bana eski kafalı diyebilirsiniz."

Bu tam olarak net bir cevap değil. Bir kadının ödemesine izin vermeyecek kadar eski moda mı? Yoksa evli olduğu ve karısı olmayan bir kadınla içki içmeyeceği gibi eski moda mı? Ya da eski moda, zengin bir

Sadece yarı yaşındaki muhteşem kadınlarla içki içen çekici bir adam mı?

Barmen düşüncelerimi böldü. "Efendim, bir şey var mı? gibi mi?"

Önce barmen bana bayan dedi, şimdi de şeytana efendim diyor. O kadar

Bu başlıklara çok uygun.

"Onun içtiğinden ben de alayım," diyor Şeytan şarabımı işaret ederken.

Ve ben itiraz edemeden barmene para uzattı. Buna hazırlıklı

değildim, bu yüzden iyi bakamadım, ama çok daha fazlası gibi görünüyordu

gereğinden fazla para. Ya öyle ya da buradaki içecekler düşündüğümde çok daha pahalı.

"Teklif etmen büyük incelikti." Şeytan bana dedi ki. "En son ne zaman güzel bir kadının içimin parasını ödemeyi teklif ettiğini hatırlamıyorum. Ama vicdanen kadının ödemesine izin veremem." Tartışmak için ağzımı açtım, ama o büyük ellerinden birini kaldırıyor. "Eşitlikten yanayım ama cam tavan kırılana ve kadınlar erkeklerle aynı parayı kazanana kadar, dolar bazında, satın alan ben olacağım."

Vay be. Çarpıcı ve ilerici biri. Ve bana güzel dediğini de unutmayalım. Tüm bunlara ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Barmen bana doğru başını sallayarak elindeki şarap bardağını bıraktı. "Sanırım onu kırdınız, efendim."

Şeytan sırtıyor.

Şoku göz kırparak atlatıyorum. "Özür dilerim. Orada Bay Aptal'ın üstesinden o kadar kolay geldin ki senin daha maço, güzel vücutlu, boş beyinli bir mağara adamı olmanı bekliyordum. Her neysen o değilsin. Bir çeşit lanet olası tek boynuzlu at."

Tam haddimi aşmış olabileceğimi düşünürken, dudakları dolgun bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sence güzel bir vücudum var mı?"

Gerginliğin dağıldığını hissederek gözlerimi deviriyorum. "Tek duyduğun buysa belki de ilk değerlendirmem doğrudur."

"Geri almak yok. Bana tek boynuzlu at dedin, artık kayıtlarda var."

"Kayıtlarda mı? Tamam, danışman." Onu daha yakından inceliyorum. "Peki, kim bu

Kız mı? Taciz ve eşit ücret gibi konulara bu kadar duyarlı olmanız için hayatınızda en az bir kadın olmalı."

Ona dikkatle bakmıyor olsaydım, gülümsemesinin gerginleştiğini fark etmezdim.

"Annem çok... açık sözlü diyelim." Sesinin tonu hâlâ hafif ama sahteliğini hissedebiliyorum.

"Anneler böyle olur -" Cevap veriyorum.

"İş için burada olduğunu varsaymak güvenli mi?" diye soruyor, gözleri vücudumda hızlı bir gezinti yapıyor.

Konuyu aniden değiştirdiği çok açık, ama buna karşı koymuyorum. Yemekten sonra siyah takım elbise ceketimi çıkarmış olsam da, hâlâ bir iş kadını gibi görünüyorum. Çok fazla kötü alışkanlığım yok ama kıyafetler bunlardan biri. Neyse ki kendimi şımartacak kadar para kazanıyorum. Benim tarzım

Sade ama kişiye özel. Sevdığım kıvrımları vurguluyor ve sevmediklerimi gizliyorum.

Başımı salladım. "İş için buradayım ama bu gece benim tatilim. Ve her iyi tatilde olduğu gibi, iş konuşmamayı tercih ederim."

"Daha fazla katılamazdım." Şeytan samimi bir ses tonuyla konuştu.

Muhtemelen ona kafamın içinde Şeytan demeye devam etmemeliyim, bir gün bunu yüksek sesle söyleyebilirim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi elini uzattı. "Ben Vincent. Sizinle tanışmak bir zevk."

Avuç içim onunkine değdiğinde, sürtünmeyi ta merkezime kadar hissediyorum. Eli o kadar büyük ki benimki onun avucunun içinde kayboluyor. Parmakları sıcak. Beni sıkıca tutuyor. Pürüzlü noktalar hoş bir sürpriz. Ellerini nasıl kullanacağını bilen bir adam.

"Sasha." Sesim nefes nefese çıkıyor.

"Sasha." Vincent tekrarlıyor. Adım onun dudaklarında saf bir çöküş gibi tınıyor.

Vincent'in adını zihnimde yuvarlıyorum ve uygun olduğunu görüyorum. Daha önce hiç Vincent diye birini tanımamıştım. Benzersiz, karanlık ve biraz da egzotik. Yansıtma yapıyor olma ihtimalim var.

"Teşekkür ederim." Ona söyledim. "Ciddiyim. Müdahale etmeseydin ne olurdu emin değilim."

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin ama madem ısrar ediyorsun, rica ederim. Sadece kollarını daha önce kırmadığım için üzgünüm."

"Güvenlik görevlilerine ona bunu yapmalarını mı söylediniz? Onu dışarı çıkarıp kollarını kırmalarını mı?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Şimdi, şimdi, Sasha. İş konuşmak yok, unutma." Şakacı bir şekilde azarlıyor.

Gülüyorum. Sevimli, zeki ve esprili. Bu adamın kötü bir tarafı olmalı. Olmalı. Eğer gerçekten bu kadar mükemmelse biz ölümlülere haksızlık olur.

Ben de onun yaptığı gibi konuyu aniden değiştirmeye karar verdim. "Peki Vincent, en son okuduğun kitap neydi?"

Kıkırdadığında, titreşimler hâlâ eline yapışmış olduğumu fark etmemi sağlıyor. Bırakıyorum, ama Vincent daha yavaş bırakıyor. Yavaşça Tenin ten üzerinde kayması korkunç derecede erotik hissettiriyor ve kolumda gezinen ürpertiye durdurmak için elimden geleni yapıyorum.

"Son kitap, hmm? Adını hatırlamadığımı söylemekten biraz utanıyorum. Ama bir Mark Greaney romanıydı. Genelde aynı anda en az bir gerilim romanım olur."

"Yeterince adil. Başlığına hiç bakmadan okuduğum kitaplar olduğunu kabul ediyorum." Tüm gerçeği söyledim.

"Peki ya sen? En son hangi kitabı okudun?" Diye soruyor.

"Bir J.D. Robb romanı. Adını da hatırlamıyorum." Yalan söyledim. "Yalan söylüyorsun." Vincent gözlerini bana dikti.

Omuz silkiyorum. "Belki de." İçinde "belki" kelimesi geçen bir unvanı kabul etmeyeceğim.

içinde *çıplak*. Ona karşı değil. Şu anda olmaz.

Vincent'in hararetli bakışı rahminde bir sürü kelebeğin uçuşmasına neden oluyor. Onları sakinleştirmek için bir yudum daha şarap alıyorum.

"Fiziksel kitapları mı yoksa dijital versiyonları mı tercih edersiniz?"

O soruyor. "İkisini de."

"Açıkla."

Tek kelimelik bir emir nasıl seksi olabilir bilmiyorum ama Vincent söyleyince seksi oluyor.

"Tüm favorilerimi fiziksel kitaplar olarak alıyorum. Ama dijital romanın kolaylığını seviyorum. Bir serinin bir kitabını bitirip hemen diğerine başlayabilmek benim için tam bir tembellik kolaylığı.

Uygulamanın telefonumda olmasından bahsetmiyorum bile. Mesela şu anda beni sıkmaya başladın diyelim, ama henüz şarabımı bitirmedim." Başımı kadehime doğru eğiyorum.

"Büyük olasılıkla -" Vincent sırtıyor.

"Gerçekten. Böyle bir durumda telefonumu çıkarıp okumaya başlıyorum. Bunu gerçek bir kitapla yapamazdım." Küçük çantamı işaret ediyorum.

"Gerekçeni kabul ediyorum." Vincent göz temasını hiç kesmeden beni hafifçe selamlıyor. "Seni sıkmamak için elimden geleni yapacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

O Bir saat ve bir kadeh daha şarap içtikten sonra, yemin edebilirim ki hiç sıkılmadım. Aslında, ben Vincent tarafından tamamen ele geçirildi. Yalınabilir bir surattan çok daha fazlası. Zeki biri. Dahî seviyesinde zeki. Ve zeki. Tam olarak komik olduğundan emin değilim, bunun için fazla temkinli, ama aman tanrım, o eğlenceli bir zaman. Ve daha da yakın. İlk oturduğu zamankinden daha yakın.

Etrafımızdaki kalabalığın sesi arttı ve daha yüksek sesle konuşmak yerine birbirimize doğru yöneldik. Bir noktada Vincent uzandı ve tek başına benim taburemi kendi taburesine yaklaştırdı. Gösterdiği kol gücü dudağımı ısırma neden oldu. Hâlâ birbirimize bakıyorduk, bu yüzden dizlerimi yerleştirmek için bacaklarını açmak zorunda kaldı. Ve şimdi bir kolunu bara, diğerini de sandalyemin arkasına uzatarak beni tuzağa düşürdü. Etrafım onun sıcaklığıyla çevrili. Kokusu. Onun ezici varlığı. Ve ben bunun içinde boğulmak istiyorum.

Sonraki sözlerimi buna bağlıyorum. Duygularımı bulandırdığı ve beni şehvetten neredeyse intihara sürüklediği için.

"Vincent..." Duraksıyorum, sonra sinirlerimi bastırıyorum. "Odama gelmek ister misin?"

İnanılmaz siyah gözlerinin karardığına yemin edebilirim.

Cevap vermek yerine ayağa kalkıyor. Taburesini geri itmiyor. Dönmüyor. Sadece ayakta duruyor. Uzun boylu. Hatırladığımdan daha uzun. Bacakları hâlâ benimkilerin üzerinde, şimdi öncekinden daha fazla temas halinde. Bir elini kolumun arkasına koyuyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Ayaklarımın üzerindeyken, başımın üst kısmının onun omzuna kadar geldiği gerçeğini katalogluyorum. Benim 1.80'lik boyumla, onun 1.80'den uzun olduğunu söyleyebilirim. Ama korkmak yerine kendimi güvende hissediyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Onu gerçekten tanımıyorum. Onu kesinlikle odama davet etmemeliydim. Çekip gitmeliydim. Ama gitmeyeceğim. Güvenli oynamaktan bıktım. Bıktım yalnız geceler. Sıkıcı olmaktan bıktım.

Güçlenmiş bir şekilde, Vincent'ın gözlerinin içine bakmak için başımı geriye eğiyorum. Eğiliyor ve sanırım beni öpmek üzere. Nefesim kesiliyor ve dudaklarım aralanıyor. Ama

Arkamdaki bir şeye uzanarak kısa kesiyor.

"Çantanı unutamazsın." Vincent diyor ki, rahatsız edici mad

de. Yüzümün kızarmasıyla savaşıarak kabul ettim. "Teşekkür ederim." "Gel."

Yine tek kelimelik komutlar. Ses tonu talepkar ama aşığlayıcı. Ya çok açık sözlü bir adam ya da istediğini elde etmeye alışmış biri. Muhtemelen ikisi de. Ama umurumda değil. *Gelmek* tam olarak yapmayı planladığım şey. Ve bunu fazla düşünmek istemediğim için, bütün gece onun emirlerini isteyerek yerine getireceğim.

Vincent elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve beni kalabalığa doğru götürüyor.

Seks yapmaya gittiğimizi biliyorum ama elimi tutuşunda çok samimi hissettiren bir şey var. Çok tanıdık.

Zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Bu benim ilk gerçek tek gecelik ilişkim olabilir, ama kızaran bir bakire değilim. Her detayı düşünerek bu işe giremem. Bu geceye aklımda tek bir şeyle girmeliyim. Ve sadece tek bir şey. *Zevk*.

Barın girişinden geçtikten sonra kendimizi büyük otelin ana lobisinde buluyoruz. Aslında bir otelden daha fazlası, temelde bir etkinlik merkezi, ancak bu bina hakkında düşünmek iş hakkında düşünmek anlamına gelecektir.

Ve iş önemli değil. Bu gece değil.

Vincent sağa dönüyor ve benim katımın asansörlerinin diğer yönde olduğunu fark etmem birkaç adımımı alıyor.

Kolunu çekiştiriyorum. "Yanlış yöne gidiyoruz."

Vincent bana bakıyor ama yürümeye devam ediyor. "Odam bu tarafta. Umarım sakıncası yoktur." Ses tonu samimi ama adımlarını yavaşlatmıyor.

Tartışmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama gerçekten ne fark eder ki?

Burası bir otel odası. Zindan değil. Ormanda bir kulübe değil. Ve bir yabancıyla takılmayı planlamadığım için yanımda tek bir prezervatif bile getirmedi. Evimde bile olduğunu sanmıyorum. Vincent gibi bir adamın muhtemelen üzerinde bir tane vardır, ama en azından odasında bir tane vardır.

Bu şekilde, işimiz bittiğinde, kendimi rahatlatabileceğimi düşünüyorum.

ayrılıp kendi odama döneceğim. Umarım birkaç saat uyuyacak zamanım olur.

Zevk. Kendime hatırlatıyorum. 30 yaşımdayım, 80 değil. Bir gece boyunca hayatta kalabilirim.

az uyku, özellikle de bedeli orgazmsa. Ya da daha iyisi, *orgazm*. Oh, lütfen birden fazla olsun.

Vincent bizi bir köşede daha önce fark etmediğim bir çift asansöre götürüyor, kapıları açmak için bir kart okutuyor. İçeri adım atınca kartını tekrar okutuyor ve kabin yükselmeye başlıyor. Hiçbir düğmeye basılmadı. Merak ettim.

Yolculuk hızlı ve sessizdi. Avuç içlerimizden yayılan sıcaklık koluma tırmanıyor ve tüm bedenime farkındalık aşıyor.

Asansör kapıları açıldığında, birlikte dışarı çıkıyoruz.

Burası kalmak için pahalı bir kat olmalı çünkü sadece birkaç kapı görebiliyorum. Vincent kapısının kilidini açmak için bizi durduruyor ve beynim seks vaadine o kadar odaklanmış ki, koridorun birkaç metre aşağısında duvara yaslanmış duran adamı neredeyse kaçıyorum. Adam Vincent'a başıyla selam veriyor ama bana bakmıyor. Kıyafeti ve tavırları bana onun aşağıda gördüğüm güvenlik ekibinden biri olduğunu düşündürüyor. Dışarıda takılması garip.

ama eğer buralar yüksek bahisli odalardaysa, sanırım mantıklı olacaktır.

Odaya, düzeltme *odalarına* adımımı atar atmaz, buranın kaldığı yerden çok daha üstün bir dünya olduğunu anlıyorum. Vincent kendisi için iyi şeyler yapıyor olmalı.

çünkü burası açıkça pahalı bir süit. Ve eğer tavandan tabana pencerelerden görünen manzara bir ipucu ise, en üst katta olduğumuzu söyleyebilirim.

Adımlarımın yavaşladığını ancak kolum ileri doğru çekildiğinde fark ediyorum. Vincent hala elimi tutuyor. Ve doğruca yatak odasına gidiyoruz.

Kalp atışlarım hızlandı. İşte bu kadar. Bu adam bu gece benim. Ve ben onun olacağım. Bu korkutucu, seksi yarattığın neden benimle ilgilendiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama umurumda değil. Kendimi ikinci kez tahmin etmekten bıktım.

Yatak odası da en az mekanın geri kalanı kadar görkemli. Kral boy yatak odanın ortasına yerleştirilmiş ve şehre bakıyor. Pencereden gelen ışık dışında odaya giren tek ışık açık bir banyo kapısından geliyor.

"Sasha."

Benim adım, ama yine de bir emir.

Vincent beni vücudunun içine çekerken dönüp ona bakıyorum. Göğüslerimiz birbirine çarpıyor ve boştaki eli saçlarımın arasına giriyor. Kavrayışı

Ani ve sert bir şekilde, çekişine karşı inliyorum. Başımı arkaya yatırıyor ve ben de gözlerimi kapatıp dudaklarının dudaklarımla buluşmasını

bekliyorum.

Ama yapmazlar.

Dudaklarını kulağımın kabuğunda hissediyorum. "Sasha."
Hala sadece ismim, ama artık bir talep değil. Bu sefer bir yalvarış.
Kavrayışına doğru eğildim. Göğüslerimi onun sert göğsüne bastırıyorum. Hâlâ elimi tutuyor, sıkılaştıran kavrayışıyla neredeyse acı veriyor. Diğer elimle uzanıp yan tarafına dokunuyorum. Arzusu apaçık ortadayken bile
Nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim, bu yüzden dokunuşum kararsız. Parmaklarım pamuğun altındaki sert vücudunu hissedecek kadar sert bastırıyor.

Vincent hırlıyor, dişlerini boynuma geçiriyor. Acıtacak kadar değil, tam olarak değil. Ama sahiplenecek kadar. Sahiplenme eylemi içimdeki ateşi körüklüyor, kendinden emin bir aleve dönüştürüyor. Parmaklarım kıvrılıyor, yumuşak dokunuşlarım kumaşı kazıyan tırnaklara dönüşüyor.

Neredeyse çılgınca, gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyorum. Ve hepsi bu kadar. Ellerim karnının çıplak teniyle buluştuğunda, koptu.

Vincent vücudunu kullanarak beni yatağın kenarına gelene kadar geriye doğru yürütüyor. Hareketini durdurmuyor, ben geriye düşene kadar beni sıkıştırıyor.

Parmaklarımı kavrayışını değiştirerek bardan ayrıldığından beri ilk kez elimi bırakıyor. Bu özgürlük kısa sürdü. Vincent bileğimi kavradı ve elimi başımın üzerine kaldırdı. Diğer bileğimi de kavrayıp, ilkiyle birleştirmek için yukarı çekiyor ve üzerime tırmanıp belime oturuyor.

Ellerim başımın üzerinde, bacaklarım yataktan sarkmış bir şekilde onun merhametine kalmıştım.

Vincent sadece kollarını ve karın kaslarını kullanarak çok güçlü olduğunu gösteren bir hareketle beni yatağa sürüklüyor ve tamamen altına yatırıyor.

Şaşkınlık ciyaklamam, onun iri cüsselerinden biri Ellerini göğsümün üzerine kapatıyor. Daha öpüşmedik bile. Bu bir tür *Pretty Woman* saçmalığı mı, yoksa bunun için mi çalışıyor bilmiyorum. Ama her neyse, işe yarıyor. O kadar tahrik oldum ki, onu üzerimde gördüğüm için boşalabilirim.

Ona dokunmak istiyorum. Hissetmek. Onu yalamak. Ama ellerim hâlâ onunkilerden biri tarafından tutuluyor ve beni hareketsiz kılıyor.

Göğsümdeki baskı kayboluyor. Kaybettiğim için neredeyse sızlanacaktım ama eli doğrudan pantolonumun düğmesine gidiyor. Fiskeleyerek açtı. Becerikli parmakları fermuarımı bir kalp atışı kadar kısa sürede indirdi. Tek eliyle pantolonumu kalçalarımın bir kısmına kadar indirebiliyor. Yataktan kendisi kalkmadan pantolonumu çıkaramayacak ama bu onu caydırmıyor. Hâlâ beni tutuyor, hâlâ üzerime abanıyor,

Vincent'ın eli külotumun önünden aşağı kayıyor. Kısa bir an traş olduğum için şükrediyorum.

ve bugün güzel bir iç çamaşırı giymek istiyorum. Parmakları göbeğimi bulduğunda bu düşünce kayboluyor. Çok ıslanmıştım. Utanırdım ama parmakları klitorisimde gezindiğinde düşünme yetimi kaybediyorum. Temas beni sıkıyor, inletiyor ve gözlerimi kapattırıyor.

"Lanet olsun," diye inliyor Vincent, bileklerimi sıkıca kavırıyor.
"Bana bak."

Emriyle gözlerim açıldı. Sadece birkaç santim uzakta. Beni, yüzümü, ifadelerimi dikkatle izliyor. Parmakları muhtaç sinir yumağımın etrafında daireler çizmeye devam ediyor. Her birkaç geçişte bir İçimde bir tane. Asla bir santimden fazla değil. Alay etmeye yetecek kadar. Parmaklarını kayganlaştırmak için.

Bu bir işkence. Çok fazla. Yeterli değil.

"Lütfen." Yalvarıyorum.

Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Parmakları daha bilinçli hale geliyor.

Basınç daha sert.

"Gel, Sasha."

Onun talebi bardağı taşıran son damla oldu. Orgazm beni o kadar ani ve güçlü vuruyor ki, nefesim kesiliyor. Ya da lanetliyorum. Emin değilim. Parmakları durmuyor ama yavaşlıyor, sonunda bedenim titremeyi bıraktığında duruyor. Komutla boşalabileceğimi düşünmemiştim. Ama yanılmışım.

Evet. Lanet olsun. Yanlış.

Vincent'in ağırlığı üzerimde kayıyor. Mutluluğun içinde kaybolduğum bir anda gözlerim tekrar kapandı. Gözlerimi açtığımda Vincent'in yataktan kaydığını, pantolonumu ve iç çamaşırlarımı da yanında getirdiğini görüyorum. Bu sefer komuta ihtiyacım yok. Üstümü çekiştiriyorum ve sütyenimi çıkarıyorum. Bu seksi bir soyunma gösterisi değil. Amaca uygun. Çıplaklık oyunun sonudur ve ben hedef odaklı değilsem hiçbir şey değilim.

Yatağın ayak ucunda durup beni izliyor. Uzun zamandır yaşadığım en iyi orgazmı yaşamış olsam da, bir başkasına hazırım. Onu içimde hissetmeye hazırım. Arkama yaslanıp dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Artık kendimi saklamaya çalışmanın anlamı yok. Ne elde edeceğini biliyor. Birazcık göbek konusunda utangaç olmak için çok geç.

Vincent'in gözleri vücudumda bir çizgi çiziyor, açıkta kalan her santim derinin tadını çıkarıyor. Belli ki gördüklerinden hoşlanıyor. Beni içine çekerken yüzünü izlemek büyüleyici. Ve sarhoş edici.

Kendimi cesur hissederek, kendi emrimi verdim. "Buraya gel."

Dudaklarında ukala bir sırıtiş oluşurken gözleri benimkilerle

buluşmak için yükseliyor.

Parmakları gömleğinin her bir düğmesini açarken, kumaşı düzenli bir şekilde ayırırken dikkatle izliyorum. Kıyafetleri cüssesini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu, ama şimdi altındaki adamı bir an için görebiliyorum. Benden daha yaşlı olduğunu söyleyebilirim ve yakışıklı yüzüne rağmen, sadece iyi bir vücuda hazırdım. Ama Vincent iyi olmaktan çok uzak. Yapılı biri. Fırçalanmış ve kılsız değil. Ama sıkı, kalın ve tam bir erkek.

Pantolonunu indirdiğinde, boxer külotunun parladığını görüyorum. Ama sonra onları da indiriyor ve bana kendini gösteriyor. Ayak ucunda dururken

Vincent tamamen çıplak. Ve çok, çok sert. Onun görüntüsünü içime çekerken, bu gece için böyle harika bir erkeği kaptığım için sırtımı sıvazlamak istiyorum. Ağzımın suyunu akıtacak bir vücuda sahip olmasının yanı sıra, çok da güzel bir siki var. Bu daha önce hiç düşündüğüm bir şey değildi ama doğru. Her anlamda büyük, harika. Ona bakarken amım neredeyse acıyor ama meydan okumayı her zaman sevmişimdir.

Bacaklarımı açtım.

Vincent'ın sırtışı, aletinin tabanını tutup sıkıtiğında kayıyor. Diğer elinde küçük, parlak bir paket tutuyor. Nereden geldiğini bilmiyorum ama prezervatifi olduğu varsayımımın doğru çıkmasına sevindim.

Sergisine bakarken, tadına bakmak istediğime karar verdim.

Oturmak için yer değıstiriyorum ama Vincent başını sallıyor.

"Orada kal." Prezervatifi yırtarak açtı.

"Arkana

yaslan."

Uzandım.

"Bacaklarını daha geniş

aç." İtaat ediyorum.

"Aferin kızıma." Övgüsü tenimde bir ürperti yaratıyor.

Vincent üzerimde sürünürken ihtiyaçtan nefes nefese kalıyorum, dizlerini kullanarak kalçalarımı daha da ayırıyor.

Sonunda, kendini alçalttı. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. Aleti girişime sürtünüyor. Çok yakın. Onu istediğim yere çok yakın. Ona ihtiyacım olan yere. Bacaklarım beline dolanıyor, kollarım omuzlarına.

Vincent beklenmedik bir şefkatle burnunu benimkine doğru kaydırıyor. "Rahatla, tatlım."

Nefes veriyorum ve kaslarımın gevşemesine izin veriyorum.

Ani bir hareketle Vincent'ın dudakları dudaklarıma yapıştı ve aynı anda sikini içime soktu. Sonuna kadar. Tek bir sert

İtiş. Onun içimi doldurma hissi, ilk öpüşmemizin duygusal dalgasıyla birleşince çok fazla geliyor. Bu his çok ezici. Şok, acı ve zevk içinde haykırıyorum.

Çekiyor, bastırıyor ve bir anda boşalıyorum. Tekrar.

Kafese kapatıldım. Vincent beni kuşatıyor. Bir eli başımın arkasını tutuyor, ağzı ağzımı yağmalıyor, diğer eli göğsümü sıkıyor, meme ucumu çimdikliyor. Vücudum sarsılmayı bırakmıyor. Amım her darbeye zonkluyor, Vincent'la eşleşiyor. Zihnim o kadar bulanık ki, kelimeleri oluşturamıyorum ve sanırım gözlerim yaşıyor.

"Siktir. Sasha. Siktir." Vincent yüzünü saçlarıma gömdü. "Çok iyi hissediyorsun."

Onun içinde kayboldum. Bu anda. Deneyimde. Zaman duygusu benden kaçıyor ve ben kendimi hayatım için asılı hissediyorum. Hiç bitmesini istemiyorum ama korkarım bir dakika daha hayatta kalamayacağım.

İticileri yavaşlıyor. Daha sert. Hareketleri sarsıntılı. Vincent boynuma doğru inliyor. "Kahretsin, öyle hissediyorsun ki iyi."

Bana sertçe çarptı. Bir, iki, sonra başparmağını içimde hissediyorum. Klitoris. Vücudum buna dayanamıyor. Sanırım bunca zamandır hiç bitmeyen uzun bir orgazm yaşıyorum, ama bu vücudumun her şeye yeniden başlamasını engellemiyor. Paramparça oluyorum. Yüksek sesle inliyorum. Vincent'ın omuzlarını pençeliyorum. Onun sert vücuduna doğru eğildim.

"İşte böyle, bebeğim." Bir kez daha itti ve Vincent hareketsiz kaldı. Vücudu geriliyor. Serbest kalma iniltisi kafamı dolduruyor.

Vincent'ın ağırlığı üzerime çöküyor, beni yatağa bastırıyor.

Uyku beni altına çekmeden bir an önce, kendi kendime bunun ölmek için kötü bir yol olmayacağını düşünüyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

R mesanemdeki baskı beni
farkındalığa sürüklüyor.
Gözlerimi yavaşça

araladığımda perdeleri kapatmayı unuttuğumu ve şeritten gelen ışığın yatağın üzerine düştüğünü fark ediyorum. Doğrulamak için ittiğimde, bacaklarımın arasındaki acı

Bacaklar bana buranın benim odam, benim yatağım olmadığını hatırlatıyor.

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırıp etrafıma bakıyorum ama Vincent'ı göremiyorum. Banyonun kapısı hâlâ aralık ve yumuşak bir parıltı yayıyor, bu yüzden müsait olduğunu biliyorum. Yavaşça yataktan kalkıyorum ve işimi yapmak için çıplak bir şekilde banyoya doğru ilerliyorum.

Lavabonun yanında Vincent'ın tişörtlerinden birini buluyorum ve yatak odasına gitmeden önce onu giyiyorum. Görmesi gereken her şeyi görmüş olsa da, *o anın sıcaklığıyla* etrafta tamamen çıplak dolaşmak istemiyorum.

Çalıntı bir gömlekle orada dururken, bir sonraki adımda ne yapacağımı sorgulamaya başladım.

Burası onun odası. Gitmesi gereken kişi benim.

Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum. Bir insan çok fazla orgazmdan ölebilir mi diye merak ettiğimi hatırlıyorum. Ve sonra... hiçbir şey. Vincent üzerimden indiği anda bayılmış olmalıyım. Belki de daha önce. Yaltaklandım. *Terk etmesine şaşmamalı.*

Tam bu düşünce aklıma geldiğinde, onun sesini duyuyorum. Tekrar etrafıma baktığımda, ana odaya açılan kapının tam olarak kapanmadığını görüyorum. Sonunda içeriye sızan az miktardaki ışığı fark ederek sessizce yaklaşıyorum ve gözümü kapının aralığına yerleştiriyorum. Odaklanmam biraz zaman alıyor ama gözlerim alıştıktan sonra onun kanepedeki profilini görüyorum.

Telefonda olduğunu düşünerek elimi kapı tokmağına koyuyorum ama ikinci bir ses duyunca duraklıyorum. O odada başka biri mi var? Sadece onun tişörtünü giymiş ve yeni sikilmiş gibi görünerek oraya gidemem. Misafiri varsa olmaz.

Gözlerimi çatlaktan ayırmıyorum ve Vincent'ın uzak tarafında bir adamın hızla ilerlediğini görüyorum. Söylemesi zor, ama sanırım aynı güvenlik görevlisi olabilir.

koridorda gördüğüm adam. Bir karışıklık falan mı oldu? Tanrım, biz miydik? Gerçekten o kadar sesli miydim?

Sanırım bu kadar yeter. En azından bir süre daha bu odada kalacağım.

bir süre daha. Saati buluyorum ve saatin 2:00'yi biraz geçtiğini görüyorum. Orada durmuş seçeneklerimi tartışırken, çıplak bacaklarıma bir ürperti yayılıyor. Boş ver. Vincent'ın büyük, sıcak, rahat yatağında birkaç saat daha uyumanın ne zararı var?

Yatağa geri sürünerek kendimi yorganın içine gömüyorum ve hemen tekrar uykuya dalıyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

T Bu sefer beni uyandıran çiş
ihtiyacı, sesler ya da ışık değil.
Boynumdan aşağı öpücükler

bırakan bir ağız ve bacaklarımın arasındaki bir el.

Kendime geldiğimde yan yattığımı ve Vincent'in sırtıma
bastırdığını fark ediyorum. Çırılçıplak. Ve sert.

Sabahtan beri hâlâ ağrım var ama iyi bir ağrı. Ekleme istediğim
bir ağrı.

Bacağımı kaldırıp tekrar Vincent'in kalçasına doladım. Kendimi
açıyorum

ona.

İhtiyacı olan tek davet bu.

Bu sefer yavaşça giriyor ve her sert santimi hissetmeme izin veriyor.
Geçen sefer beni ikiye ayırıyormuş gibi hissettirmişti, bu sefer içimi sürekli
bir yanıkla dolduruyor.

Kolları bana sarılmış, beni yerinde tutuyor, bana dokunuyor,
hissediyor.

Ben

"Vincent." Adı bir fısıltı gibi çıkıyor. "Daha
yüksek sesle." Saçıma doğru hırlıyor.

Sesimi toparlayarak yutkunuyorum. "Vincent."

"Aynen öyle, tatlım. Yumuşak dudaklarında adımları duymak istiyorum.

Beni çağırıyor."

Sözleri içimde bir heyecan dalgası yaratıyor ve bedenim onun
etrafında kenetleniyor. "Çok iyi... Vincent... Evet..."

"Çok iyi." O da aynı fikirde. Eli tekrar kalçalarımın arasında,
pompalayan kalçalarıyla senkronize daireler çiziyor. "Neden bebeğim...
Neden bu kadar iyi hissediyorsun? Neden bu kadar mükemmel? Bu
olmamalı..." Vincent tıslayarak nefes verir. "Benim için gel. Sikimin üzerine
gel. Hissetmeme izin ver."

Bu sefer orgazmım yavaş yavaş tırmanıyor. Bana boşalmamı
söylediğinde kreşendo vuruyor. Ama çılgılık atmak yerine inlemeye
başlıyorum. Kolları beni sıkıca sararken vücudum da onun etrafında
sıkılaşıyor. Vincent'in iniltisi benimkiyle eşleşiyor, benimle birlikte
çözülürken kalçaları kıcıma sertçe bastırıyor.

Kalp atışlarım yavaşlamaya başlıyor ve uykunun kalıcı sisi nihayet kalkıyor. Vincent'ın prezervatifi atmak için yataktan kaymasını izliyorum. Tekrar yatağa girdiğinde beni kendine çekiyor, kolunu omuzlarıma dolayarak bedenimi kendi tarafına doğru çekiyor.

Dudaklarını alnıma bastırarak mırıldandı. "Sen benim için çok iyisin, tatlı Sasha."

Sıcak ve doygun hissederek göğsüne doğru gülümsüyorum.

Burada kalmak, güçlü kollara sarılmak istiyorum. Hiç hissetmediğim kadar güvende hissediyorum. Ama kalamam. Eğlencemi yaşadım ve şimdi önceden planlanmış hayatıma geri dönmem gerekiyor.

Nefes alış verişi düzleştiğinde, yataktan kayıyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ediyorum.

Atılmış giysilerimi giyerken, onun tişörtünü saklamaya karar verdim. Düz gri, özel bir şey değil ama onun gibi kokuyor. Bu hırsızlık olabilir ama Şeytan'ın ruhumun bir parçasını çaldığından emin olduğum için bu adil bir davranış.

ALTINCI BÖLÜM

VINCENT

“*V*teşvik et, somurtmayı bırak.”

Dikkatimi tekrar pencereden dışarı vermeden önce babama bakıyorum. Ona bu aptalca şeylerin ne kadar aptalca ve sıkıcı olduğunu söylemek istiyorum.

ama bunun başımı daha çok belaya sokacağını biliyorum. Neden Angelo'nun evine gitmedim ki? Şu anda onun Nintendo'sunu oynuyor olabilirdik. Ve annesi istediğimiz kadar gazoz içmemize izin veriyor. Dışlerimi sıkıyorum. Bunun yerine, limonlu iğrenç bir su içmek ve aynı derecede kötü bir şey yemek zorunda kalacağım.

Önümdeki sürücü koltuğunun altını tekmelemek için ayakkabımın burnunu kullanıyorum. Çocukça ama şoför Henry beni ispiyonlamaz. Ve babam

zaten korumasıyla derin bir sohbeta dalmış, o yüzden fark etmiyor.

Biraz boktan davrandığımı biliyorum. Elimde değil. Büyüdüğümde babamın işlerini devralmak gibi bir niyetim yok. Pilot olmak istiyorum. Dünyayı gezmek. Günlerimi havasız toplantılarda ya da süslü restoranlarda bir grup yaşlı adamla geçirmek değil.

Henry babamın en sevdiği restoranın valesinin önünde durduğunda araba yavaşlar.

Koruma yolcu koltuğundan inerken ve babam kapısını açarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Vincent, in arabadan," diye çıkışıyor babam, sonra da inip kapısını çarparak cevabımı kesiyor.

Gözlerimi deviriyorum ve emniyet kemerimi çözmekte acele etmiyorum. Kendi kendime bunun ne kadar adaletsiz olduğunu homurdanarak kapı koluna uzanıyorum. Ama çekiştirdiğimde kapı açılmadı. Henry kapımın çocuk kilidini çıkarmayı unutmuş olmalı. Bu beni daha da kızdırıyor. Ben artık çocuk değilim. 12 yaşındayım. Neredeyse bir erkeğim.

Henry'ye ukalalık etmek için ağzımı açmıştım ki sokağın karşısındaki hareket dikkatimi çekti.

İki adam yükleme alanına park etmiş bir minibüsten iniyor. Üzerlerinde uzun siyah ceketler var ve karşıdan karşıya geçerken, siyah malzeme yüzlerini kaplayana kadar kışlık şapkalarının önünü aşağı çekiyorlar.

Sadece gözleri görünüyor ve bu da onları korkutucu gösteriyor.

*Kalp atışlarım hızlanıyor. Bu hiç iyi değil. Bir sorun var.
Her iki adam da ceketlerinin içine uzanıyor ve elleri tekrar yukarı
kalktığında silah tutuyorlar.*

*Arabaların önüne geçerek caddeye doğru yürüyorlar. Sonra hep
birlikte silahlarını kaldırdılar. Ve tam babama doğrultuldular.*

*Babam hâlâ arabamızın yanında duruyor ve korumasıyla konuşuyor.
İkisi de yaklaşan tehlikeyi görmüyor. Araba babamla korkunç adamların
arasındadır ama yaklaşmaktadırlar.*

Kolu çekiyorum. Dışarı çıkmam lazım. Babamı uyarmalıyım.

Kapı hala açılmıyor.

"Baba!" Çığlık atıyorum.

*Beni duymuyor. Gözlerim babam ve silahlı adamlar arasında gidip
geliyor.*

"Baba!" Tekrar çığlık attım.

*Henry bana sorunun ne olduğunu soruyor, görünüşe göre kötü
adamları görmemiş, ama açıklayacak zaman yok.*

*Koltukta debelenmeye başladım. Babamın kapısını kullanarak
çıkabilirim.*

Ama silah sesleri o zaman başlıyor.

*Sesi filmlerdeki gibi değil. Daha yüksek. Daha sert. Patlamalar
inanılmaz derecede yakın görünüyor.*

Arka cam milyonlarca parçaya ayrılarak beni

Cam.

Babama bağırarak için ağzımı açtım.

*30 yıl. Bu rüyanın 30 lanet yılı. Bu anı. Ve ben
hep aynı noktada uyanıyorum. Bir kurşunun babamın göğsüne
saplanmasına tanık olmadan bir saniye önce. Aile arabasının arka
koltuğunda yere kıvrılmadan iki saniye önce. Henry'nin yere
yığılmasından beş saniye önce
Ön camdan geriye kalanlardan kan damlıyor.*

*En azından bunca yıllık pratiğim sayesinde artık çığlık atarak
uyanmıyorum. Bunun yerine derin bir nefes vererek uyanıyorum. Acı artık
daha az ve rüyanın kendisi de nadir hale geldi. Ama gecenin karanlığında
ortaya çıkmaya karar verdiğinde, hala boğazımı pençeliyor. Lanet olsun.*

*Derin bir nefes alıyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum.
Sasha. Zihin sikmekten bahsediyorum. Bir gece. Sadece birkaç saat. Ve o
çoktan ruhumun çatlaklarına sızdı. O kadında tam olarak ne olduğunu
bilmiyorum ama ona çekiliyorum. Güzelliği olabilir. Yumruğuma
dolanmasını istediğim parlak kestane rengi saçları. Ağız sulandıran
kıvrımları. Onun*

kızaran yanakları. Kabarık dudakları. Cesareti olabilir. Onun omurgası. Zeki zekası. Büyük ihtimalle, bunların hepsi nefis bir pakette bir araya gelmiştir. Ama her neyse, daha fazlasını istiyorum.

Onu aşığıda gördüğüm anda ona yaklaşmam gerektiğini biliyordum. Kendi işime bakmaya çalıştım. Ama sonra o şerefsizin ona saldırışını gafil avlanarak izledim. Onu yakaladığı anda ayağa kalktım. Ben böyle şeylere katlanmam. Asla katlanmam. Ve kesinlikle benim olan bir kadınla değil. Benim gibi *hissettiren*.

Öfke ve ben eski dostuz, ama onu bu kadar bütünüyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. O adamı hareketsiz tutmak ve çıplak ellerimle parçalamamak için tüm irademi kullandım. Yaptıklarının bedelini ödemesini istedim. Canının yanmasını istedim. Beni kontrol altında tutan tek şey adamlarımın onunla ilgileneceği bilgisiydi.

Kollarını kıracaklarını söylediğimde Sasha'nın gülmesi çok hoştu. Tabii ki şaka yaptığımı düşünecekti. Ama ben pek şaka yapan bir adam değilim. Bu gece de şaka yapmadığıma eminim. O adam bu kadar kolay kurtulduğu için şanslı. Kısıtlama babamdan bana miras kalan özelliklerden biri olabilir, ama acımasızlık da öyle.

Babamı düşünerek bir nefes daha veriyorum. Ailemi. Sasha daha önce hayatımdaki kadınlar hakkında soru sorduğunda bir kordona çarptı. Onlardan pek sık bahsetmem ve söz konusu onların güvenliği olduğunda da elimi korkak alıştırmam. Bana ait olan kadınlara karşı korumacı olduğum kadar sahipleniciyimdir de. Ve her nasılsa, Sasha otomatik olarak bu kategoriye girdi. Ben Bir yabancının ruhuma nasıl bu kadar sıkı bir şekilde girebildiğini bilmiyorum, ama yaptı.

Yine de fark etmez. Sasha'yla geçireceğim tek gece bu ve verebileceğim tek şey de bu. O sabah ayrılıyor ve benim çıkışım da çok uzakta değil. Onun için evin nerede olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Onu takip etmek için ayartılmaya ihtiyacım yok. Takip etmek zaman ayırabileceğim bir hobi değil.

Ama uçuşuna daha birkaç saat var ve bu da ona bir kez daha sahip olabileceğim anlamına geliyor. İki kez yeterli değildi. Ve ben de onu yavaş bir sevişmeyle bitirdik. Çok samimiydi. Çok kişiseldi. Çok fazla sevişmek gibiydi. Eğer Sasha'yı aklımdan çıkaracaksam, ona bir kez daha sahip olmalıyım. Ve bu hızlı olmalı. Yoğun. Onun özünü sistemimden atmalıyım.

Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor. Artık üniversite öğrencisi değilim. En son ne zaman bir gecede üç kez seviştiğimi bile hatırlamıyorum. Ama bu geceyi unutmayı planlamıyorum. Bu anıyı beynime kazıyacağım. Yalnız gecelerim için tadını çıkaracağım. Sasha çok duyarlı. Sanki vücudu benimkine mükemmel uyum sağlamak için yaratılmış. O lanet bir siren ve bir dokunuş için en karanlık sulara bile girebilirim.

Yuvarlanarak Sasha'ya uzandım. Sevgilime. Baştan çıkarıcım.

Elim boş yatağın üzerine geldiğinde, gözlerim açılıyor ve tarıyorum Oda. Boştu. Kıpırdamadan durup bir süre dinliyorum. Hâlâ burada olmasını umarak. Ama karşılaştığım tek şey sessizlik.

O gitti. Ben yalnızım.

Ellerim yumruk oldu. Onunla sadece bir gecem olduğunu biliyordum. I

gideceğini biliyordum. Bunu kabul ettim. Ama zamanımızı kısa kesti. Gitmesi gerekenden önce gitti.

Sasha bunu bizden çaldı. Bunu benden çaldı. Ve bunu tek kelime etmeden yaptı.

YEDİNCİ BÖLÜM

SASHA

"U Sasha, seni şanslı sürtüğ!" Jessica kapıdan içeri zıplayarak giriyor.

Gülüyorum. "Çok mu dramatik?"

"Ne? Dramatik davranmıyorum. Yani, şu ofise bir bakın!" Elleri duvara çarparak bir dönüş yapıyor.

Ofisim o kadar küçük ki Jessica'nın gösteriş yapma çabası sadece ne kadar sıkışık olduğunu gösteriyor.

"Evet, çok çekici," diye takılıyorum.

Aşırı heyecanlı iş arkadaşım tek ziyaretçi koltuğuna çöktü.

"Tamam, yani küçük. Ama bir penceren var! Seni orada kolayca hücreye tıkabilirlerdi." Başparmağıyla kapıya doğru bir işaret yapıyor.

Hücre alanı şu anda sakinlerden boş, ama o kesinlikle haklı.

Burada kısa süreli danışman olarak bulunuyorum ve geçmişte bu nadiren mahremiyet anlamına geliyordu. Beni geçici bir yere tıkabilirlerdi ve ben de şikayet etmezdim. Aslında bir ofisim var. Masalı. Ve bir sandalye. Ve kapanan bir kapısı. Ve bir penceresi. İnanılmaz bir şey.

Şu anda içinde bulunduğumuz binanın önümüzdeki ay halka açılması planlanıyor. Bütün gün koridorlarda yürüyen, mobilya ve kutu taşıyan nakliyeciler gördüm. Binanın bizim bulunduğumuz kuzey köşesinde Mazzanti Enterprises'ın yeni genel merkezi yer alıyor. M.E. eğlence, emlak, güvenlik ve daha pek çok alanda uzmanlaşmış uluslararası bir şirket.

Şirketin yeni genel merkezinin yanı sıra, yeni bina üst düzey bir otel, üç restoran, birkaç kat ticari alan kiralık alan ve mini bir kongre merkezi. Etkileyici, üst düzey ve şimdi - M.E. bir etkinliğe ev sahipliği yapmak istediğinde - her şeyi kendi bünyesinde yapabiliyor.

Çalışanların geri kalanı önümüzdeki birkaç gün içinde taşınmaya başlayacak. Kendimi ayarlamak için erken erişim sağladığım için şanslıydım. Burada bir çalışan olarak Halkla ilişkiler danışmanı olarak, M.E.'nin kendi halkla ilişkiler ekibiyle birlikte çalışıyorum. Bazıları yeni, bazıları da buraya taşınan çalışanlar.

başka yerlerden. Hepsiyle Skype üzerinden tanışma fırsatım oldu, dolayısıyla hepimiz için sorunsuz bir geçiş olacak.

Minneapolis şehir merkezinde bulunan gerçek ofisim buradan çok uzakta değil.

Ancak benim dışımda firmamızdan - Minnesota Relations - hiç kimse Mazzanti binasında çalışmayacak. İş resmen almadan önce bile Cheryl beni bu projede istediğini biliyordu. Daha önce bazı zorlu müşterilerle çalıştım ve bu proje zorlu bir mücadele olacak.

Geçen ay Vegas'a yaptığımız gezi aslında benim Mazzanti Enterprises ile tanışmamı sağladı. Kaldığımız otel gruba aitti ve bu bana M.E.'nin ne tür bir parayla oynayabileceği konusunda bir fikir vermeye başladı.

Ama Günah Şehri'ne sadece gezip görmek için gitmedik. Mazzanti Enterprises'in nasıl çalıştığını ve karşılaşacağımız zorlukları anlamak için gittik.

"Cidden, onu gördünüz mü? Bay Sin'i?" Jessica Kaşlarını oynatır ve söz konusu adamı görebilecekmiş gibi koridora bakar.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu sadece aptalca bir lakap. Bu onun seksi ya da günahkâr derecede lezzetli olduğu anlamına gelmiyor ya da kafanda nasıl saçma bir imaj canlanıyorsa artık."

"Oh, *hadi* ama. Seksi olmalı," diye karşı çıkıyor Jessica.

"Neden? Zengin olduğu için mi? Son zamanlarda Forbes listesine baktınız mı? Aktörleri çıkarırsan geriye bir sürü kilolu, kel, kadın düşmanı pislik kalır. Yakışıklı olsa bile, Bay Sin gibi bir ismi ve gangster bir aile geçmişi varsa, kesinlikle sorun. Tek bir kişinin bile bu kadar çok paraya ihtiyacı olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu iğrenç bir şey." Sandalyemde geriye doğru yığıldım. "Bu bir halkla ilişkiler kâbusu olacak."

"O zaman iyi ki tüm şehirdeki en iyi halkla ilişkiler ajansını tutmuşlar." Jessica bunu söylerken kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"Dalkavukluk seni her yere götürür," diye kıkırdıyorum. Jessica o kadar neşeli ki kaşlarımı çatmış gibi bile yapamıyorum. "Ziyaretin için nankörlük etmek istemem ama burada ne işin var?"

"Teknik olarak burada değilim. Patroniçe sorarsa, beni hiç görmediniz." Jessica ayağa kalkarken göz kırpmıyor. "Müşterilerimden birini görmem gerekiyordu, bu yüzden dönüş yolunda yeni evinizi kontrol etmek için küçük bir sapma yaptım. Ama trafiğe yakalanmadan yola çıkmak istiyorsam koşmam gerek."

"Anlaşıldı. Seni hiç görmedim." Ayağa kalkarken sırtıyorum. Cheryl iyi bir patron ama kurallara çok bağlı olabiliyor. "Hayali kışınla lobiye kadar yürüyeceğim. Bacaklarımı biraz esnetmek iyi olur."

Henüz ofiste kimse olmadığı için iş kıyafetleri giymeden de çıkabilirdim. Ancak biriyle karşılaşma ihtimalime karşı düzgün görünmek istediğim için en sevdiğim kısa kollu siyah jarse elbisemi seçtim. Diz hizasında, esnek, vücudu saran ve rahat bir elbise. Yeni masamda oturacağım bir gün için mükemmel.

Jessica ellerini çırpıyor. "Belki Bay Sin'le karşılaşırız!"

Onu kapıdan dışarı itiyorum. "Yarın sabahki toplantıda büyük açıklama yapılacak. Bugün binanın etrafında dolaşarak sürprizi bozmasına imkan yok."

Asansörlere giden uzun koridorda yürürken Jessica mırıldanarak onaylıyor. "Bu adamı bunca yıl gizli tuttuklarına hâlâ inanamıyorum. Hem *de çok* gizli. Bütün şirketi o yönetiyor ve biz daha adını bile bilmiyoruz! Yani *ailenin* bir parçası olduğunu biliyoruz ama hepsi bu." Jessica vurgulayarak *aile* diyor.

Mazzantis'lerin şöhret ve servetlerini haince yollardan elde ettikleri bir sır değil. Organize suç dünyasında iyi tanınıyorlar ve *aile* kelimesine yepyeni bir seviye ekliyorlar. Ve halkın algısına bambaşka bir karmaşıklık.

İç çekiyorum. "Hikâyeye göre bu iş artık tamamen yasal. Anladığım kadarıyla bu doğru. Bay Sin devasa bir pislik olmadığı sürece, bunu başarma şansımız olabilir."

Jessica gülerek başını geriye atar. "Aman Tanrım, Sasha. Sadece sen hâlâ pespaye terimini kullanıyorsun."

Jessica'nın gülüşü beni sırttırıyor. Sahada çalışmaya alışkınım ama onu ofiste görmeyi özleyeceğim.

Asansörlere yaklaşırken omzunu okşuyorum. "Lütfen istediğiniz sıklıkta gizlice uğramaktan çekinmeyin."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

VINCENT

I başımı öne eğmiş, masanın üzerine serilmiş kağıdı okuyormuş gibi yapıyordum.
konferans masası önümde.

Gerçekte bir esnemeyi gizliyorum. Saatime bakınca da bir iniltiyi bastırıyorum. Burada olmama gerek yok. Tek amacı başka bir toplantıya hazırlanmak olan bir toplantıdan daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum. Yapmam gereken o kadar çok şey var ki, ama bu toplantıya katılmayı kabul eden aptal benim.

Angelo benim yanımdaki koltukta oturmuş, telefonunda sessizce bir oyun oynuyor. Ama o güvenliğin başı, bu yüzden bu saçmalığa dikkat edip etmediği kimsenin umurunda değil. Bu da iyi bir şey çünkü ilk günden beri Beş dakika.

Omuzlarımı yuvarlayarak başımı kaldırdım. Toplantıyı ben yönetmediğim için masanın en ucunda, ayak altında olmayan bir yer seçtim. Buradan bir duvardaki pencerelerden aşağıdaki şehri, diğer duvardaki pencerelerden de koridoru görebiliyorum. Zihnime bir not düşünüyorum.

Burası şu anda iş yapmak için çok özel bir oda olmadığından her iki duvarda da panjurlar var. Burası yönetici katı değil, ama tüm mahremiyete sahip konferans odaları.

Koridordaki hareketlilik bakışlarımı çekiyor. Bütün gün nakliyecilerin eşyaları ileri geri taşınmasını izledim, neredeyse ağır işçiliği kısıkanıyordum performans sergiliyorlar. Bu güzel bir sandalye ama o kadar uzun süredir burada oturuyorum ki kığım uyuştı. Şu anda biraz fiziksel aktivite için neler vermezdim.

Pencere duvarının önünden geçerken dikkatim nakliyecilerden ziyade kadınlara odaklanıyor. Bugün binada çok az personel var, bu yüzden umarım bu bayanlar yavaş yürürler. Bu bana birkaç dakikalığına izleyecek bir şey verecek, perdelerin eksikliği aniden işe yarıyor.

İki kadın da çok uzun değil. Yan yana yürüyorlar, bu yüzden sadece cama en yakın olanı görebiliyorum. Genç görünüyor, 20'li yaşların ortasında ve siyah saçları küt kesilmiş. Onun arkasında parlak kahverengi saçlar görebiliyorum ama hepsi bu. Zihnim dolaşmaya başladığında fark ediyorum ki

Koyu renk saçlı olan biraz şu takım elbise tasarımcısına benziyor.
İnanılmaz filmler. Ama sonra gülererek başını arkaya attı. Ben de koltuğumda
dikleştim.

Diğerkadını şimdi görebiliyorum.

Göğsüm genişliyor ve kanım ısınıyor.

Bu Sasha. Benim Sasha'm. Benim küçük Vegas
kaçağım. *Al* bakalım. Sandalyemden kalkıyorum.

Kuzenim Angelo başını bana doğru eğiyor, belli belirsiz bir soru
soruyor. Ben de kendi başımı sallayarak kıpırdamamasını işaret ettikten
sonra kapıya doğru yürüyorum.

Toplantıdaki bazı insanlar beni izliyor ama umurumda değil. O kızın
bana bir sikiş borcu var.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SASHA

I gerilim tipi baş ağrısının başladığını hissedebiliyorum. Jessica'yla yaptığım konuşma gibi değil.

Şu anki projemle ilgili herhangi bir yeni bilgi yok ama beni nelerin beklediğini hatırlatan iyi bir gerçeklik sıçraması oldu. Asansör tekrar benim katıma çıkarken başımı eğip şakaklarımı ovuşturuyorum. Eşyalarımı alıp Jessica'yla birlikte gitmeliydim.

Araba yavaşça durdu. Kapıların kayarak açılmasını dinliyorum ve Eller.

Başım hâlâ eğikken, bir çift erkek ayakkabısının adım atışını izliyorum.

Asansöre.

Çıkışımı kaçırmak istemediğim için başımı kaldırdım, özür dilemeye hazırdım.

kendim

Ve ben donuyorum.

Nefesim göğsümde sıkışıyor.

Kalbim hızlı bir şekilde iki kez atıyor.

Burada, bu küçük asansörde, Vegas'tan binlerce mil uzakta, Kendimi Şeytan'ın kendisinden bir adım ötede buldum.

Şaşırmış görünmüyor. Şok olmuş gibi görünmüyor. Bakıyor.

Kızgın.

"Vincent." Adını fısıldıyorum.

Vincent hızlı bir hareketle aramızdaki mesafeyi kapattı. Onun Elleri yüzümün yanlarına geliyor. Eğildi, simsiyah gözleri benimkinden birkaç santim uzakta. Gözlerinin ne kadar koyu olduğunu unutmuşum. Onunla ilgili her ayrıntıyı ezberlediğime yemin etmiştim ama tekrar bu kadar yakın olmak, sıcaklığını tekrar hissetmek bedenimi ateşe veriyor.

"Sasha." Adımı homurdanıyor.

Ben ayak parmaklarımın üzerinde yükselirken o da eğiliyor. Dudaklarımız çarpışıyor. Ağzı sıcak, yumuşak ve talepkâr. Takım elbise ceketinin yakalarına tutunuyorum, asansör kapılarının kapandığının belli belirsiz farkındayım ve

hareket ediyormuşuz gibi hissediyorum.

Vincent'in elleri başımın arkasına doğru kayıyor. Parmakları saçlarımı kavıyor. Çekiştirmesi başımı eğmeye yetiyor. Anında Vincent'in dili yeni açının avantajıyla alt dudağıma doğru kayıyor. Saçımı çekerken onu ısıyorum, bu da inlememe neden oluyor.

Bana doğru bastırıyor, vücutlarımızı aynı hizaya getiriyor.

Onu özlemiştim. Bu bedeni özledim. Bana hissettirdiklerini özledim. Vincent öpüşmeyi kestiğinde asansörün durduğunu fark ettim,

ve kapılar tekrar açılıyor.

Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni Onu takip et. Bu hareket beni Vegas'ta asansörden çıkarkenki görüntümüze götürdü. Şimdi elimi tutuşu, o zamankinden bile daha sahiplenici.

Uzun adımlarına ayak uydurmak için neredeyse koşmam gerekiyor, beni nereye götürdüğünden emin değilim. Nakliyeciler geldi. Her şey hâlâ kutularda ama sanırım en üst kattayız. Yönetici katında.

Vincent açık kapıdan içeri giriyor, beni de yanına çekiyor. Aniden durdu, yüzünü bana döndü. Boştaki eliyle ofis kapısını çarparak kapattı.

"Neredeyiz biz?" diye

sordum. "Kilitli bir

odadayız."

Vincent bana doğru yürüyor, vücudunu kullanarak beni kapıya doğru bastırıyor.

Kolu kilitlediğinde klik sesini duyuyorum. Adrenalin vücudumda dalgalanıyor. Ne istediğini biliyorum. Ve ben de istiyorum.

Vincent'in elini bırakıyorum, böylece iki elimle ceketini omuzlarından itebiliyorum. Bana izin veriyor, ama ceket yere düşer düşmez tekrar benim alanıma giriyor.

Vincent daha önce sadece filmlerde gördüğüm bir hareketle aşağı uzandı, kalçalarımı kavradı ve beni kaldırdı. Beni vücuduyla kapıya sabitledi.

bacaklarımın arasında. Kalçalarım otomatik olarak beline sarılıyor. Kollarım boynuna dolanıyor. Ağzım onunla kaynaşıyor.

Elleri o kadar büyük ki, içime girerken neredeyse tüm kışımı kaplıyor. Vincent'in ağzı benimkinden ayrılıyor ve boğazıma doğru açık ağızlı öpücükler bırakıyor. Köprücük kemiğime ulaştığında dişlerini tenimde gezdiriyor. Bu his doğrudan içime bir ürperti gönderiyor.

Vincent tüm ağırlığımı taşıyarak bizi kapıdan uzaklaştırıyor ve odanın karşısına geçiriyor. Dudaklarımı boğazının dibindeki o çukur noktaya indiriyorum. Ve yalıyorum.

"Siktir, tatlım." Vincent kelimeleri gıcırdatarak söylüyor.

Şu isim. Bir ay önce benim için kullandığı aptal evcil hayvan ismi. Bu kadar sevmekten nefret ediyorum. Dişlerimi boynunun yan tarafına geçiriyorum. Bu adam beni bir hayvana dönüştürüyor. Onun yanındayken arzudan çıldıracak gibi oluyorum.

"Beni neden terk ettin? Neden kaçtın?" Soruları bedenimde gürlüyor.

Başımı ona doğru salladım. "Gideceğimi biliyordun."

Odanın içinde bir çatırtı duyuldu, buna popomun yanağında keskin bir sızı eşlik etti.

Başımı geriye atıyorum.

Gözlerini bana dikeyyor, karşılık vermem ve tekrar şaplak yemem için bana meydan okuyor. "Gizlice kaçtın."

Yürümeyi bıraktı ve beni tutmayı bıraktı. Kendimi bir masanın üstünde otururken bulmadan önce sadece birkaç santim düştüm.

Yakına eğiliyor. "Ve sen de gömleğimi çaldın."

Elleri çıplak dizlerimden başlıyor ve kalçalarımın doğru kayarak elbisemi yukarı itiyor. "Bana üzgün olduğunu söyle."

Cevap vermeyince kalçamı çimdikledi.

İrkildim ve fısıldadım, "Özür dilerim."

"Aferin kızım." Beni bir kez daha öptü. Kısa ama sert.

Öpücükten uzaklaşarak beni masanın üzerine yatırana kadar göğsüme bastırıyor.

"Seni bu masanın üzerine yatırmalıyım. Seni arkadan becermeliyim. Saçını çekmeliyim. Kıçını kızarana kadar tokatlamalıyım. Yaptığın şey için seni cezalandırmalıyım." Söylediği her kelimeyle nefesi daha da ağırlaşıyor.

Vay canına. Lanet olsun. Cezalandırılma fikri beni daha önce hiç tahrik etmemişti ama onun iğrenç sözleri beni sıırılsıklam etti.

Vincent cüzdanından bir prezervatif çıkarır. Kemerini çözer. Fermuarını indiriyor. Ve zaten sertleşmiş olan sikini serbest bıraktı. Pantolonu hala üzerindeydi, açılmış kalçalarımın arasına girdi.

Son birlikteliğimizden sonra günlerce acı çektim. Yine de onun uzun, sert ve hazır görüntüsü ağzımı sulandırıyor.

"Bunu yapmalıyım." Diyor. "Ama ben seni böyle istiyorum. Beni izlemeni istiyorum. Ne kaçırdığını görmeni."

Kalçalarımı tutuyor ve alt tarafım masadan sarkana kadar beni çekiyor. Uzanıyorum ve başımın üstündeki masanın kenarını kavriyorum. Eğer o

Şimdi benden uzaklaşırsan, kayarak giderim.

Vincent elbisemin eteğini belime doğru iterken inliyor. "Siktir, bebeğim. Şu haline bak."

Parmağını dikiş yerimde gezdirerek külotumun ne kadar ıslak olduğunu gösteriyor.

vardır.

Bir eliyle kumaşı yana doğru çekerek amımı ortaya çıkardı.

Diğer eliyle sikinin ucunu girişime doğru aşağı yukarı vuruyor.

"Bana bunu istediğini söyle." Talep ediyor. Tereddüt etmedim. "İstiyorum. Seni istiyorum."

Vincent bir santim içeri itiyor. "Tekrar söyle."

İnliyorum. "Seni istiyorum. Lütfen. Lütfen!" Onu sikmesi için yalvarıyorum.

Ben.

Bir santim daha içeri itiyor. "Beni düşündüğünü söyle. Söyle bana yarağımın içinde olduğunu düşündün. Bu mükemmel amcığı germeyi."

Sesi gergin. Kontrolü elinde tutmaya çalışıyor. Ama kaybetmek üzere olduğunu biliyorum.

Kalçalarımı yukarı yuvarlayıp onu daha derine çekmeye çalışıyorum.

Odada bir tokat sesi daha duyuldu. Kıçım masadan sarkarken hala çıplak tenime erişebiliyor.

"Anlat bana." Hırlıyor.

"Seni düşündüm." Nefes nefese kaldım. "Seni düşünmeden duramadım.

Vincent, lütfen."

Gözlerinde bir değişiklik oluyor. Küçük bir şey, ama bunu izlemek bir kapının kapanmasını izlemek gibiydi. Sanki kendini kapatıyor gibiydi. Tam olarak istediği şeyi söyledim, ama bir şekilde yanlış bir şey olmalıydı.

Acaba özür dileysem mi? Duracağından endişeleniyorum.

Uzaklaşacağından.

Ama sonra bir santim daha içeri itiyor. Ve bir tane daha. Ve sonra hepsini alıyorum. Kalçalarını pompalıyor. Ve ben artık düşünemiyorum.

Gözlerine odaklanamıyorum. Vincent'ın içime girip çıkma hissi dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Geçen ay boyunca bunu o kadar çok hayal ettim ki, bu an gerçekmiş gibi bile gelmiyor.

Ellerim masanın kenarından ayrılıyor ve körü körüne Vincent'a uzanıyor. Hala itiyor, öne doğru eğiliyor ve gömleğinin önünü kavramama izin veriyor.

Boğazımdan çıkan sesleri durduramıyorum. O çok büyük ve çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman.

Beni öpmesini istiyorum. Dudaklarını üzerimde hissetmek istiyorum. Herhangi bir yerde. Ama yeterince yaklaşıyor. Yeterince uzakta duruyor.

"Kendine dokun."

Gözlerim
onunkilerle
buluştu.

"Kendini boşalt, Sasha."

Yüz ifadesi şehvet, ihtiyaç ve öfke dolu. Belki de bu benim cezamdır. Belki de bana dokunmaması onu terk ettiğim için kefaretimdir.

Gömleğini bıraktım ve baskıya en çok ihtiyaç duyduğum yeri ovmak için aşağı uzandım.

Vincent birleştiğimiz yeri izleyebilmek için doğruldu.
Parmaklarımın kendi vücudumda ileri geri kayışını izle.

Her şey çok iyi hissettiriyor. Çok yoğun.

Onu memnun etmek istiyorum. Onun talimatlarına uymak istiyorum.

Onun beni izlemesini izlerken, kontrolümü kaybetmeye başlamam sadece bir an alıyor. Parmaklarım hızlanıyor, Vincent da öyle.

Sesler, etin ete değmesi, ağır nefes alış verişler beni paramparça ediyor. Orgazmım beni bir iniltiye bırakıyor.

Vincent kendi iniltisiyle boşalmadan önce ne kadar yüksek sesle konuştuğum hakkında endişelenmek için yarım saniyem var, çıkardığım tüm sesleri bastırıyor. Vücudu hareketsiz kaldı. Başı geriye eğildi.
Parmakları kalçalarımın yanlarına saplanıyor.

Bir süre böyle kaldık. İkimiz de mutluluğumuzun içinde kaybolduk.
Vincent beni tutmayı bırakıp uzaklaşana kadar. Onun içimden kaydığını hissetmek
bir şekilde girme eyleminden daha iffetsiz. Ama belki de bana bakmadığı için öyle hissettiriyordur.

Beni desteklemediği için aceleyle masaya tutunmaya çalışıyorum ve bacaklarımı yere indiriyorum. Hâlâ biraz dengesiz hissediyorum, bu yüzden Vincent'ı izlerken masaya yaslanıyorum.

Prezervatifi çıkarıyor, sonra cebinden bir mendil çıkarıp etrafına sarıyor. Biraz iğrenç ama sanırım kullanılmış bir prezervatifi rastgele bir ofisin çöp kutusuna bırakmak muhtemelen kötü bir fikir olurdu.

Pantolonunun fermuarını çekerken
telefonu çaldı. Hala bana bakmadı.

Takım elbisesinin ceketini yerden almasını, telefonu çıkarmasını,

aramayı kabul etmesini ve kulağına götürmesini izliyorum.

"Evet."

Sert bir kelimeyle cevap veriyor.

Sonra telefonu kulağına dayamış, ceketini koluna geçirmiş, elinde kullanılmış prezervatifle kapının kilidini açıp ofisten çıkıyor.

Bir kere bile bana bakmadı. Bir bakış bile. Başını sallamadı. Tek bir kelime bile. Ne. Ne. Sikeyim.

Cidden, az önce ne oldu öyle?

Tamamen ayağa kalkarken bir elimi masanın üzerinde tutuyorum. Neden bu kadar sarsılmış hissettiğimi kabul etmek istemiyorum.

Bir elimle elbisemin eteğini sıyrıyorum. Sonra tekrar yapıyorum, serbest kalmakla tehdit eden duyguları yutuyorum.

Boğazımın bu kadar sıkılmasından utanıyorum. Hayatımda hiç bu kadar kullanılmış hissetmemiştim. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Kendimi o adama öylece atmamalıydım. Aramızda gerçek bir bağ olduğuna inanmamalıydım. İlk içgüdülerime güvenmeliydim. O adam lanet olası bir şeytan.

ONUNCU BÖLÜM

SASHA

"Çiçine benim için birkaç buz küpü koyar mısın?" Soruyorum.
"Bunun tüm lezzet profilini mahvettiğini biliyorsun, değil mi?"

Mükemmel kavrulma ve demlenme oranını yakalamak için çok çalıştık." Benny büyük fincanımın içine küçük bir avuç buz koyarken iç geçiriyor.

"Biliyorum, Benny. Suçlarımı telafi etmek için bir dahaki sefere fazladan kahve içeceğime söz veriyorum. Ama bu sabah önemli bir toplantım var ve yaklaşık üç saatlik uykuyla çalışıyorum."

"Ah." Sempatî içinde yüzünü buruşturuyor.

"Evet." Başımı sallıyorum. "Bu kafeini mümkün olduğunca çabuk içselleştirmem gerekiyor."

Burnuma derin bir nefes çekerek tanıdık kokuların sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Bazı dükkanların kapılarının üzerinde hala çan sesleri var ama BeanBag biraz farklı. Kapı her açıldığında, hareket kahve çekirdekleriyle doldurulmuş bir yağmur çubuğunu harekete geçiriyor. Ses sessiz ama beni her zaman gülümsetiyor. Tek başına bu tuhaflık bile buraya gelmek için yeterli bir sebep, ancak müdavimi olmamın asıl sebebi tüm dünyadaki en iyi kahveyi yapıyor olmaları.

Minneapolis'te. Benny özellikle yetenekli bir barista. Süper hipster olabilir ama latte nasıl yapılır iyi biliyor. Ve şanslıyım ki BeanBag evimden sadece bir blok ötede. Ekstra şanslıyım ki Mazzanti Enterprises'dan sadece birkaç blok ötede oturuyorum.

"Bu bir fincan piç kahve için affedildin." Benny içeceği tezgâhın üzerine uzatırken bana hafif bir selam veriyor.

"Nezaketinizi hak etmiyorum." Bardağı kabul ederek söylüyorum.

Kahvemi dudaklarıma götürürken çıkışa doğru döndüğümde Benny'ye el sallıyorum.

"Toplantınızda iyi şanslar!" Benny sesleniyor.

Mola almış bir çocuk gibi, şimdi yeni ofisime yürürken yapacaklarımı düşünmek için 15 dakika kadar vaktim var. Bir Lyft bulabilirdim ama bugün temiz havaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Neyse ki sabah sıcaklığı

Bekliyorum. Bu Haziran havası sonunda beni öldürecek, ama şimdilik hava hoş bir şekilde sıcak ve saçımı mahvedecek kadar nemli değil.

Benny'ye abartmıyordum. Sanırım dün gece yaklaşık üç saat uyudum. Gergin ve tamamen uygunsuz ofis seksimizden sonra Vincent'ın soğukkanlı bir şekilde beni kovması beni şaşkına çevirdi ve itiraf etmek istediğimden daha fazla incitti. Ama duygularım başa çıkmam gereken kendi kişisel sorunum. Asıl sorun, endişelenmeyi bırakamadığım sorun, Vincent'ın açıkça M.E. için çalışıyor olması. Dün ofiste olması için başka hiçbir neden yok. Ve takım elbise giydiği için, parmaklarımı çapraz yapıp nakliye şirketinden olmasını ummanın da pek bir faydası yok.

Benimle birlikte asansöre bindiğinde, benim inmem gereken katta olduğundan oldukça eminim. Çalıştığım katta. Sevgili tanrılar, lütfen benimle halkla ilişkiler ekibinde olmasına izin vermeyin. Bunun için gerekli poker suratına sahip olduğumu sanmıyorum.

Bekle.

Kaldırımın tam ortasında yürümeyi bırakıyorum ve birkaç küfürün bana doğru savrulmasına neden oluyorum.

Gözlerimi kapatıp kendi sessiz lanetimi savuruyorum. Asansör. İlk adımını attığında başım aşağıdaydı ama sadece bir iki saniyeliğine. Başımın üstünden beni tanıyabileceğinden şüpheliydim. Ama yukarı baktığımda bana bakıyordu. Hem de acayip bir şekilde. Ve hiç şaşırmamıştı. Yüzünde hiç şok ifadesi yoktu. Bir gecelik ilişkinize bir ay sonra, farklı bir eyalette rastlamak, bir insanın en azından bir an duraksamasına neden olmalıdır. Tabii... Tabii orada olacağımı zaten biliyorsa o başka.

"Orospu çocuğu." Bu sefer lanetim sessiz değil.

Vegas'a. Lanet olsun. Oradaydı. İş için. Benim katıldığım toplantılara o da katılmış olmalı. Ama... Ama eminim ki onu fark ederdim. O toplantılarda yüzlerce insan yoktu, ve adam göze çarpıyor. Her iki şekilde de, Mazzanti Girişimcilik için çalışıyor. Ve Vegas'taydı, Mazzanti Resort'ta kalıyordu.

Diğer yayaların beni tekrar yürümem için itip kakmasına izin vererek, onunla tanıştığım gecenin ayrıntılarını düşünüyorum, çıplak kısımları atlamaya özen gösteriyorum. Barda Bay Aptal'ı nasıl idare ettiğini hatırlıyorum. Güvenlik görevlilerine teslim edişini. Odasının dışındaki koridordaki adamı ve

daha sonra odasında. Vincent güvenlik ekibinin bir parçası olmalı. Mantıklı olan tek şey bu. Belki Güvenlik Şefi bile olabilir.

İnledim. Beni ihbar etmeyeceğine güvенеbileceğimi düşünüyorum ama ya çoktan arkadaşlarına fetihleriyle övünmeye başladıysa?

Başka bir düşünce beni ilkinden daha fazla sarstı. Ya o zamanlar kim olduğumu biliyorduydu ve bu yüzden bardaki pisliğe müdahale ettiyse? Ya bunların hepsi beni yatağa atmak için bir tuzaksa? Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Boğazımdaki ekşi tadı gidermek için kahveden büyük bir yudum alıyorum.

Sonra uyanıklık için bir içki daha alıyorum.

Bu kadar. Artık şeytanı düşünmek yok. O benim için öldü. Onu aklımdan çıkaracağım ve binadayken ondan uzak durmak için elimden geleni yapacağım. Bunu yapabilirim. Güvenlikle etkileşime geçmemi gerektirecek tek bir senaryo bile düşünemiyorum. Bu kolay olmalı.

Biraz sakinleştiğimi hissederek kendime asıl amacımın patronumun Vincent'ı öğrenmesini engellemek olduğunu hatırlatıyorum. Eğer Cheryl bir müşteriyle yattığımı bilseydi, beni hemen projeden alırdı. Beni kovacağını sanmıyorum. *Sanmıyorum*, ama kovabilir. Kovabilir. En iyisi üzerinde durmamak. Ona söylemem. O da öğrenmez. Ben de bu proje üzerinde çalışmaya devam ederim.

Kendimi Mazzanti binasının önünde bulduğumda neredeyse şaşırıyordum. Endişelenerek o kadar çok zaman geçirmişim ki, buraya kadar yürüdüğümü bile fark etmedim. Güç almak için derin bir nefes daha alarak ön kapıdan içeri giriyorum. Oyun yüzümü takınma zamanı.

Neredeyse bitmek üzere olan kahvemi ve çantamı bırakmak için aceleyle ofisime çıkıyorum. Bir not defteri kapıp en üst kata çıkıyorum.

Bu toplantı için beklediğimden daha büyük bir kalabalık var. Yönetici konferans salonundayız. Yemin ederim 50 kişilik ve her sandalye dolu. Arka duvarda ayakta duran birkaç kişi bile var. Hepsi Mazzanti çalışanı. Cheryl, asistanı Monica ve ben sadece dışarıdan gelenleriz.

Personelden bazıları buraya diğer M.E. lokasyonlarından geldi, dolayısıyla bu gizemli Bay Sin ile daha önce karşılaşmış olma ihtimalleri az da olsa var. Ama o zaman bile, çok radardan uzaktı. Ve şirkette yeni olan hiç kimse onu kesinlikle görmemiştir.

Vegas'taki toplantılarımızda çoğunlukla lojistik hakkında konuştuk. Mazzanti Enterprises, bir kez ve herkes için, kayıtları düzeltmek ve sunmak istiyor

kendilerini tamamen yasal bir kuruluş olarak tanıttılar. Geçmişte şirketle ilgili çok fazla gizlilik vardı ve ilgi odağı haline gelebilmek için mevcut en iyi halkla ilişkiler ekibine ihtiyaçları olduğunu biliyorlardı. Yeni Minneapolis lokasyonunun lansman planını görüştük ve nihayet perdenin arkasındaki adama bir yüz ve isim koyduk. Ama onun hakkında hiçbir ayrıntı öğrenemedik. Bir isim bile. Ne bir ipucu. Hiçbir şey. Mazzanti ailesiyle bir şekilde akraba olduğunu biliyoruz. İşleri 20 yıldır sessizce yürüttüğünü biliyoruz ama o kadar derine gömülmüş ki bu gizemli adamın internette tek bir fotoğrafı bile yok. Ve biliyoruz ki insanlar Son birkaç yıldır ona Bay Günah diyorduk. Bu işe hazırlıksız girdiğimizi söylemek hafif kalır.

Cheryl benimle sessizce konuşabilmek için eğiliyor. "Burada işimizi bitirdikten sonra üçümüz ofisime dönüp detayları konuşacağız. Araştıracığımız gerçek bir isim ve elimizde bazı ayrıntılar olduğunda, genel planımızı daha da netleştirebileceğiz."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Göz kırıyor. "Umarım yakışıklıdır. Bu her zaman halkın bir kişiye güvenmeye daha istekli olmasını sağlar."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Bu adil değil ama haksız da değil.

Daha fazla cevap vermek üzereydim ki küçük bir kalabalık çift kapıdan konferans salonuna girdi. Tüm konuşmalar durdu.

Masanın ortasına yakın bir yerde, kapıya bakacak şekilde oturuyoruz. Böylece grubun odanın önüne doğru ilerleyişini rahatlıkla izleyebiliyorum. Bir küme beden, ama ilerledikçe dağılmaya başlıyorlar. Koyu ipeksi saçlar dikkatimi çekiyor. Ve sonra kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bu Vincent. Az önce gelen küçük grupta.

Yükselen endişemi bastırıyorum. Eğer bu kadar üst düzey insanla birlikte içeri giriyorsa, o zaman gerçekten de güvenlikten sorumlu olmalı. Hay sikeyim.

Nefes al. Kendime hatırlatıyorum. Zaten durumun böyle olduğunu varsaymıştım. Her şey yoluna girecek.

Ben bu düşünceyle kendimi sakinleştirmeye çalışırken, grup ön duvara dayanmak üzere dağılıyor. Vincent hariç herkes. Vincent masanın başına geçti.

Boğucu sesi, sözlerinin darbesini yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor. "Günaydın. Ben Vincent Mazzanti. Bazılarınız beni Bay Sin."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

Dead. Ben gerçekten öldüm.
Rengin yanaklarımı terk ettiğini hissedebiliyorum.

Yüzümden kan akıyor.

Bu doğru olamaz. Vincent. *Şeytan*. Bay Günah.

Omuzlarım aşağı kıvrılıyor, bedenim yanlış yönlendirilmiş bir kendini koruma çabasıyla saklanmaya çalışıyor. Neredeyse güleceğim. Ya da ağlayacağım. Artık kendimi korumak için biraz geç. Vincent, üç kez içime giren adam, daha dün beni reddedilmiş ve küçük hissettiren adam, şimdi benim müşterim. Ve sadece benim müşterim değil, müşterinin *kendisi*. Bütün şirketi o yönetiyor!

Birden içimi bir utanç duygusu kaplıyor ve yüzüm solgundan pembeye dönüyor. Vincent acayip bir milyoner. Hayal edemeyeceğim kadar zengin. Şaşırtıcı derecede yakışıklı. Zeki biri. Zeki. O her kadının fantezisi ve açıkça bir oyuncu. Ve ben onu yatağa davet eden aptal kızım. *Tabii ki*, benimle işi bitti. Muhtemelen dünkü sevişmemizin yarısında kim olduğunu ve benim kim olduğumu hatırladı... ve bu yüzden kendini kapattı. Muhtemelen bu işi batırdığı için kendinden iğreniyordu ve bu işin bir an önce bitmesini istiyordu.

Eğer bu tartışmasız kariyerimin en önemli görevi olmasaydı, bu konferans odasından kaçır ve asla arkama bakmazdım.

Odadaki mırıltıları fark etmemiştim ama Vincent'ın sesi onları kesti. "Mazzanti Girişimcilik benim mirasım. Babam Stefano, ben daha küçük bir çocukken beni bu işe soktu. Birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde ondan çok şey öğrendim ve onun ahlakını kendime örnek almak için elimden geleni yaptım. Ölümünden sonra, bir vakıf günlük işleri yönetmeye başladı. İş ihtiyaçları. Ama 21 yaşına geldiğimde, çoğunluk kontrolünü yeniden ele geçirdim. Bu birkaç yıl önceydi." O sırtıyor ve kalabalık gülüyor.

Yine de gülemiyorum. Kendini küçümseyen şakalarına değil. Dudaklarını çekiştiren sevimli sırıtışına değil. Bunların hiçbirine.

Vincent sadece ailenin bir parçası değil. O ailenin ta *kendisi*. O varis. Ünlü bir gangsterin oğlu. Bu zenginlik ve savurganlık hayatının içinde doğdu.

"Tüm ciddiyetimle söylüyorum ki, Mazzanti Enterprises'ın başarısının sadece küçük bir kısmını üstlenebilirim. Burada benimle birlikte olan ekip İşin beyinleri. Hepsi çeşitli departmanların başındalar ve onlar olmadan tüm sirk dağılır." Vincent kendisiyle birlikte içeri girenleri işaret ediyor. "Benim felsefem doğru insanları doğru projelere yönlendirmek, onları güçlendirmek ve onlara elimden geldiğince yardımcı olmak istiyorum. Çalışanlarımız, bu odada bulunan hepiniz, bizim gerçek varlıklarımızsınız."

Etrafıma baktığımda beni çevreleyen kocaman gülümsemelerle karşılaşıyorum. Cheryl haklıydı, çekici bir yüz her şeyi inandırıcı kılar.

"Peki neden şimdi? Neden tabiri caizse gölgelerden çıkıyorum? Kısa cevap: zamanı geldi. Gözlerden uzak kalarak çok şey başarabildim. Geçtiğimiz 21 yıl boyunca, olmak istediğimiz şirket olduğumuzdan emin olmak için her bir departmanla sıkı bir şekilde çalıştım. Şu anda içinde bulunduğumuz bu bina Mazzanti Enterprises'ın yeni sembolüdür. Biz gurur duyulacak bir şirketiz. Saygı bekleyen bir şirketiz. Gelecek çağa dolapta iskelet olmadan ilerleyecek bir şirket. Hiçbir sırrı olmadan. Öne çıkmamın amacı dikkatleri üzerime çekmek değil, gizemi ortadan kaldırmaktır. Her şey ortaya çıktığında. Herkes çirkin suratımı görme şansına sahip olduğunda," daha fazla kahkaha için duraklıyor, "o zaman gizem kaybolacak ve odak noktası bunca zamandır olması gereken yere kayabilecektir. İnsanlarımız ve yaptıklarımız."

Zihnim hâlâ onun sözlerine odaklanamayacak kadar karışık. Kendi başıma toparlayamadığım için kendimi tekmelemeyi bırakamıyorum. Yani ona bir bakın.

O Bay Günah. Jessica'nın umduğu mükemmel stereotip. Cehennem kadar seksi. Karanlık biri. Bir avcının görünüşüne sahip.

Onu ilk gördüğüm anda bir adamı barın tepesine şiddetle sıkıştırmıştı. Sonra o adamın kollarını kırmakla ilgili bir şaka yaptı.

Tanrım, bu bir şaka değildi.

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor.

Vincent'in gözleri kesiliyor ve benimkilerle buluşuyor. Hâlâ konuşuyordu ama

gözleri sadece bana odaklanmış. O lanet siyah gözler. Önceden çok büyüleyici olduklarını düşünürdüm ama şimdi tehlikeli geliyorlar. Onların sıcaklığı artık çok fazla. Dün gece siki içimden çıktığından beri bana ilk kez bakıyor. Bu anı şokumun bir kısmını siliyor. Ona takım elbise giydirip süslü bir iş verebilirsin, ama yine de o sadece bir pislik.

Çenem sıkılıyor ve dudakları en küçük gülümsemeye dönüşüyor.

Bu o kadar sinir bozucu ki ellerim yumruk oluyor. Ona vurmak istiyorum.

Vincent gözlerini kaçırınca, nihayet söylediklerine kulak kabartıyorum. "Bu sabah evrakları imzaladığımı duyurmaktan memnuniyet duyuyorum.

Marie'nin Evi'ni satın alma işlemlerini tamamlıyoruz. Ya da Marie's House'un ne olacağını. Bina, kadınlar ve aileler için geçici konut olarak yenileyeceğimiz eski bir oteldi. Annem Marie her zaman bu şekilde geri vermek istemiştir. Şimdi mükemmel bir zaman gibi görünüyor. İmkânlarımız var ve birkaç saat önce de yerimizi aldık."

Sessiz sesler odayı doldururken insanlar etrafa bakıyor. Görünüşe göre, bu herkes için bir sürpriz. Vincent'a karşı yeni edindiğim nefret söylediği her şeyden nefret etme isteği uyandırıyor ama bu aslında övgüye değer bir fikir. Ve beni kızdırıyor.

"Bunun büyük bir girişim olacağını biliyorum, ancak şimdiden bir inşaat ekibi oluşturduk. Tadilatın temelini bir hafta içinde atmayı planlıyoruz. Bu sadece büyük bir amaç için değil, aynı zamanda dikkatleri benden uzaklaştırmaya ve ait olduğu yere geri koymaya yardımcı olacak. Bu amaçla Minnesota İlişkileri'ni tanıtmak istiyorum."

Vincent bize doğru işaret ediyor. Dikkatlerin Cheryl'in üzerinde olacağını biliyorum ama yine de ağzım kuruyor.

"Cheryl Morris Minnesota Relations'ın sahibi. Onlar bir Halkla İlişkiler danışmanlık firması ve bu geçiş döneminde kurum içi ekibimize yardımcı olacak. Cheryl'in şirketi şiddetle tavsiye ediliyor ve bu süreçte onlara sahip olduğumuz için şanslıyız. Ayrıca tamamen kadınlardan oluşan bir kadroya sahipler, dolayısıyla Marie's House'u hayata geçiren ekibe harika bir katkı sağlayacaklar." Vincent'ın gülümsemesi bize doğru bakarken masum görünüyor, ama ben daha iyi biliyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel. Bayanlar."

Sanırım bayılabilirim. Gerçekten bayılacağım. Sandalyemden düşmek, yere yığılmak, gerçekten ölmüş olmayı dilemek, bayılmak gibi.

Kendimi telaşlı hissediyorum. Ve kullanılmış. Ve öfkeli.

Şirketle ilgili detayları biliyor. Benim şirketim! Cheryl'in adını biliyor. İlişkimizi ne zamandır biliyor? Beni ne zamandır tanıyor?

Vincent devam ediyor. "İncelenmesi gereken çok şey var, bu yüzden zamandan tasarruf etmek için doğrudan baş danışmanla çalışacağım. Sasha, değil mi?" Gözleri benimkilere takılıyor ve orada kalıyor.

Benimle taşak mı geçiyor?

Ağzımı açıyorum ama kelimelerimin düzgün çıkacağına güvenmiyorum. Ya da bir dizi küfürden başka bir şey olarak çıkacaklarına. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Pekâlâ. Asistanım Brent'e sizinle temasa geçmesini söyleyeceğim." Tekrar başımı salladım.

Vincent odadakilere hitap etmeye devam ederken bakışları benden ayrılıyor.

Artık dinleyemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Kendimi neyin içine soktum ben?

ON İKİNCİ BÖLÜM

SASHA

W Bir elimde bir torba Tayland yemeği, kapımın kilidini açıp daireme giriyorum. Kapı açıldığında

Kapı arkamdan çarparak kapanıyor, yüksek sesli bir miyavlama kulaklarımı tırmalıyor ve Kaptan beni karşılamak için koridordan koşarak çıkıyor.

"Hey, dostum. Eşyalarımı bırakmam için bana yarım dakika ver, sonra biraz Pad Thai paylaşabiliriz."

Kaptan benim en iyi arkadaşım. O normal bir kedi. Süslü bir şey değil. Sadece büyük. Ekstra büyük gibi. Sanırım veterinerlere son gidişimizde yaklaşık 20 kiloydu. Birkaç kilo vermesi gerekiyor ama hepimiz öyle değil miyiz? Tabii, biraz tumbul olabilir ama yine de günlük iş çıkışı karşılamasını yapmak için kıcını kaldırabilir. Muhtemelen başka zamanlarda da beni böyle selamlardı, ama kabul edelim, işten başka bir yere gitmiyorum.

Sözüme sadık kalarak ayakkabılarımı tekmelemem, çantamı yere bırakmam, sütyenimi çekip çıkarmam ve bir kucak dolusu erişteyle kıcımı kanepeye koymam sadece bir dakikamı aldı. Toplantı sonrası Cheryl ve Monica ile yaptığım toplantı, ruh halim göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede verimliydi. Ayrıca uzun sürdü, bu yüzden hafta sonu da dahil olmak üzere önümüzdeki birkaç gün boyunca beni meşgul edecek çok şey var. Bu da iyi bir şey çünkü Şeytan'ın yardımcısı Brent beni bulmak için hiç vakit kaybetmedi. Pazartesi günü öğleden sonra saat 2'de Vincent'la ilk görüşmem için beni kayıtlara geçirdi.

Ama bu gece artık bunu düşünmeyi reddediyorum. Bu gece, karbonhidrat tıkınacağım ve hayatım etrafımda çöküp yanmıyormuş gibi davranacağım.

Telefonum çalmaya başladığında çatalım yüzümden birkaç santim uzaktaydı. I

Cevap vermekte tereddüt ederken erişteyi ağzıma atıyorum. Dün gece ofisteki seks olayından sonra onunla konuşmak istemediğim için aramasını görmezden geldim. Ama ikinci gece de görmezden gelirim beni takip etmeye başlayacak.

Cevap tuşuna basıp hoparlörü açtım, böylece yemeğe devam edebilecektim. "Hey, John."

"Abla. Evde misin?"

"Evet, birkaç dakika önce içeri girdim."

John mırıldanıyor. "Kaptan nasıl?"

Kaptan'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Şu anda sehpanın üzerinde oturmuş bir parça fıstıklı tavuk yiyor, o yüzden iyi durumda olduğunu söyleyebilirim."

"Kulağa doğru geliyor. Benim için onun koca kıcını kaşıyın."

Kardeşim çok sert davranıyor ama kedimi en az benim kadar seviyor. "Ben yaparım. Peki ya sen? Hâlâ işte misin?"

"Evet. Sadece yemek molası verdim. Ama endişelenme, şu anki projem heyecan verici değil." *Heyecan verici*, John'un tehlikeli anlamına gelen kodudur. "Bugünkü toplantının nasıl geçti? Bu yeni müşterin için büyük bir tanıtım şeyiydi, değil mi?"

"Fena değildi." Ağzım doluyken konuşuyorum, ama bu heves eksikliğimi örtmek için pek bir şey yapmıyor.

Tabii ki John bunu fark eder. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun. Genelde bana detayları anlatmak için ağzın köpürürdü. Çok fazla detaylar." Gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum.

"Evet, ama bu seferki farklı." İçimi çektim ve çatalımı yere bıraktım. "Nasıl farklı?"

Bunu ona söylemek istemiyorum ama biriyle konuşmak istiyorum. O kadar işkolik oldum ki neredeyse tüm arkadaşlarım iş arkadaşlarım ve hiçbirine Vincent'tan bahsedemiyorum. Eminim Jessica dedikodularımı duymak için ölmek üzeredir ama o zaman ondan patronumuzdan sır saklamasını istemiş olurum ve bu adil olmaz.

"Nasıl farklı, Sasha?" John'un sesi endişeli bir hal aldı.

"Sadece..." Bir nefes çektim. "Duymak istemezsin Bu."

"Sasha." Şimdi *babasının* sesini kullanıyor.

"İyi. Bilmen gerekiyorsa, o adamla yattım. Ama onun o zamanki *adamdı*. Şirkette çalıştığını bile bilmiyordum! Yani bunu dün anladım, ama gerçekte kim olduğunu tahmin edemezdim! Ve şimdi onunla çalışmak zorundayım. Ve Cheryl'e söyleyemem. Ya da Jessica'ya. Ve bu bir karmaşa." Sesim kesiliyor. "Bu bir karmaşa."

John bir an sessiz kalır. "Uh, geri çekil. Hangi adam?"

John'la oraya gitmeyi gerçekten istemiyorum ama zaten başladığım için başka bir seçenek de göremiyorum. "Danışmanlığını yaptığım şirketteki bir adam."

"Yok artık. O kısmı anladım. Ama onunla etkileşime girmekten kaçınabilir misin?"

Alay ediyorum. "Hiç şansın yok."

"Ve sen bunu daha önce düşünmedin..." 38 yaşındaki erkek kardeşim benimle konuşurken sekse atıfta bulunmakta zorlanıyor.

"Önemli değil." Bu sözleri söylediği için onu kurtarıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorsun. Konuyu değiştirelim. Dediğim gibi, o zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordum." Söylediğim anda hatamı anladım.

"Tanımadığın biriyle yattın! Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Sana sahte bir isim mi verdi?"

İnliyorum ve başımı kanepenin arkasına yaslıyorum. "Aman Tanrım, çok dramatiksindir. Bana sahte bir isim vermedi. Ben sadece..." Saçmalık. Bunu söylemenin iyi bir yolu yok. "Soyadını alamadım."

"Tanrım, Sasha. Bu adamla nerede tanıştın, lanet bir barda mı?" Alaycı davranıyor. Hiç dışarı çıkmadığım için öyle olduğunu biliyorum. Ama öyle değil.

Yanlış.

Sessizliğimi doğru okudu. "Ciddi misin? Ne zamandan beri kuyruk için trol çubukları?"

"Kuyruk mu?" Alay ediyorum. "Gerçekten mi, John? Ve ben hiçbir şey için trollük yapmıyordum.

Tatildeki tek gecemde karşılaştık."

"Vegas! Vegas'ta tamamen yabancı biriyle mi takıldın? Lanet olsun, bu seninle konuştuktan sonraydı, değil mi? Yapayalnızdın! Başına her şey gelebilirdi!" John neredeyse bağırıyordu. Kahretsin, gerçekten de aramasını görmezden gelmeliydim.

"Biliyorum. Tamam, biliyorum. Ama iyiydi. Ben iyidim. Açıkçası, sağ salım ve zarar görmeden kurtuldum. Vincent kötü bir adam değil. İyi vakit geçirdik." I

"İyi vakit geçirmek" dediğimde yüzüm buruşuyor, kulağa çok adi geliyor. "Vincent ne?"

"Ha?"

"Soyadını öğrendiğinizi varsayıyorum. Soyadı nedir?" "John, ne düşündüğünü biliyorum, ama senin bir geçmişini araştırdım. Bilinmesi gereken her şeyi biliyorum."

John'un sesi kuşkulu geliyor. "Oh, gerçekten mi? Bunu nasıl anladın?"

Nefes alıyorum. "Çünkü Vincent benim müvekkilim. Vincent Mazzanti."

John bir dizi küfür savurur ama sanki telefonu yüzünden çekmiş gibi boğuktur. Sonra sesi tüm gücüyle geri geliyor.

"Lanet olsun, Sasha. Bir rahibenin hayatını yaşıyorsun, sonra da çıkıp lanet olası bir suç örgütünün başına geçiyorsun. Farkında bile olmadan!"

Elimde değil. Bir kahkaha patlattım. O kadar çok gülüyorum ki, kucağımdan yere düşmesin diye paket servisimi hareket ettirmek zorunda kalıyorum.

Tam bir dakika sonra John sessizliğini bitirdiğinde nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Bitirdin mi?" Sesi eğlenmiş gibi gelmiyor.

"Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı." Kıkırdıyorum. "Lanet olası bir patriğin

suç örgütü." John'un sesini taklit ediyorum. "ok dramatiksin. Devam et ve geçmişini araştı. şu anki projemin tüm amacı

Vincent'ı dünyaya tanıtmak. Onun iyi bir adam olduğunu göster. şirketin temiz olduğunu. Yani evet, mafya geçmiş i olduğu açık, ama organize suç olaylarının çoğunun Vincent'ın babası hala işin başındayken sona erdiğini zaten biliyorduk. O zamanlar bile işleri yasal hale getirmeye başlamıştı. Söylentilere göre bu yüzden öldürülmüş." O olayı hatırlayınca ruh halim değişti. "Vincent oradaydı. Daha ocukken babasının ldrlşne tanık oldu."

"Bu konuda bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum."

Omuzlarıma çökmeye çalışan kara bulutları silkeliyorum. "Evet, şu anda iyi durumda olabilirler ama onu kontrol etme konusunda dikkatli olmak isteyebilirsin. Bu işlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim ama Bir yerlerde bir bayrak olduğunu hayal edin. Muhtemelen aradığınızı bileceklerdir."

John homurdanıyor. "Bu konuda endişelenmiyorum. Ama çizgiyi aşan en ufak bir şey görürsem, oraya gelir ve onu kendim tutuklarım."

Gülümsüyorum. "Uzman değilim ama yargı yetkinizin bu şekilde işlediğini sanmıyorum."

"Bu konuda endişelenmiyorum."

Tekrarlıyor. Bu lanet alfa mağara adamları aptallar.

"Pekala, gitmem gerek." John konuşmayı bitirir. "Kendine iyi bak."

"Sana da."

"Başka mafya babalarıyla yatmamaya alış."

Telefonu yüzüne kapattım.

Tam da işler daha fazla karışamaz diye düşünürken. Özel ajan kardeşim Mazzanti ailesinin yeni reisiyle yattığımı öğrendi.

Dzeltiyorum, yattım. Geçmiş zaman. Çünkü bu bir daha asla olmayacak.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

W Duvardaki saat 1:55'i gösterdiğinde kendimi kusmaktan alıkoymak zorunda kalıyorum.

Çöp kutum. Vincent'la toplantıma beş dakika kala kendimi toparlamam gerekiyor. Bu toplantıdan istifa etmem ya da kovulmamla sonuçlanmayacak bir çıkış yolu yok. Geçmişte korkutucu müşterilerle uğraştım, bu yüzden patronuma onunla görüşemeyecek kadar korktuğumu söyleyemem. Vincent'la bir ofiste yalnız kalma fikri beni dehşete düşürüyor. Aramızdaki bağlantıyı bildiği halde kimliğini gizli tutan adamlar.

Telefonum bir mesajla bipliyor.

Cheryl: Bay Sin ile görüşmenizde iyi şanslar ;) Takip konusunda yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin.

Cheryl, *Bay Sin'in* ne kadar çekici olduğu konusunda çenesini kapatamadı.

Bu aptal lakabı düşündükçe bile öfkem kabarıyor. Gerçekten de Bay Günah. Cheryl'in onun ne kadar günahkâr olduğu hakkında bir fikri olsaydı, eminim tüm bunları bu kadar eğlenceli bulmazdı.

Dramatik bir iç çekişle koltuğumdan kalkıp asansöre doğru ilerliyorum. Bunu yapmak istemeyebilirdim ama büyük kız donumu giyip bu işi halletmem gerekiyordu. Geç kalmak Vincent'ın eline bana karşı daha fazla koz verir. Ona beni eleştirecek bir şey vermemekle kalmayacağım, aynı zamanda yaratıcılığım ve adanmışlığımla onu şaşkına çevireceğim. İşimde iyiyim, lanet olsun, ve o bunu görecek.

Yenilenen amaç duygumla, kararlılığın beni çelikleştirmesine izin verdim.

Omurga ve ben asansörle en üst kata çıkarken birkaç nefes egzersizi yapıyoruz. Hafif baş dönmesi hissetmeye başladığımda, kendime eski egzersiz videolarımdan bazılarını tekrar yapmaya başlayacağıma söz veriyorum.

Kapılar yönetici katında kayarak açıldı ve takım elbisemi düzelttim. Ceket.

Bugün Vincent'la karşılaşacağımı bildiğim için en güçlü kıyafetimi giydim.

Takım elbise. Kömür grisi özel dikim pantolon ve kan kırmızısı saten yakalı bir üst üzerine uyumlu, tek düğmeli bir ceket. Saçlarım geriye doğru

toplanmış.

Ve ben de sert, sivri burunlu siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Kıyafetimde yumuşak ya da kızsı hiçbir şey yok. Makyajım sade ama bilinçli, ela gözlerimi öne çıkarıyor. Kadınsılığın tek dokunuşu inci küpelerim. Onlar annemindi ve bana her zaman güç verdiler.

"Sasha, mükemmel zamanlama."

Adımı duyunca dönüyorum ve Vincent'ın asistanının elinde bir fincan kahveyle bana doğru geldiğini görüyorum.

Onu geçen haftaki toplantıdan hatırlıyorum. Yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ediyorum. Uzun boylu, ince yapılı, sarışın ve yakışıklı.

"Selam, Brent. Seni tekrar görmek güzel." Ona içtenlikle söyledim.

Ona rastladığıma sevindim. Amaçsızca Vincent'ın ofisini aramak için katta dolaşmak istemedim.

"Sana da aynısı. Bugün çok güzel görünüyorsun." Brent gülümseyerek söylüyor.

Yüzümü ele geçirmek isteyen kaş çatmayla savaşıyorum. Güzel mi? Sert biri gibi görünmeye çalışıyorum. "Teşekkürler."

Brent başını arkaya atar ve güler. "İltifatlardan rahatsız olan insanlardan biri olmalısın. Bunu not etmiş say." Sırıttıyor. "Yine de bu beni onları dağıtmaktan alıkoymayacak."

Ben de sırtıttıyorum. Bu adamı her geçen an daha çok seviyorum.

"Beni takip edin. Sanırım Vincent şu anda telefon görüşmesini bitirmiş ve sizi bekliyor olmalı." Yolu göstermesine izin verirken Brent'in yanına yaklaştım. "İçecek bir şey ister misin? Bu kahve patron için ama senin için bir tane daha alabilirim."

"Oh, hayır teşekkürler. Muhtemelen zaten aşırı kafein almışımdır."

Brent kıkırdıyor. "Sanırım bunu her gün yapıyorum ve yine de asla öğrenemiyorum."

Sonunda etrafıma bakıyorum ve beni hangi ofise götürdüğünü gördüğümde neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

Tabii ki. Neden bunu daha önce düşünmedim?

Brent tereddütümü fark etmiş olmalı, bunun nerede değil de kiminle buluşacağım ile ilgili olduğunu düşünüyor, çünkü kolumu dürtüyor. "Merak etme, ısırılmaz."

Gülmeye çalışıyorum ama daha çok boğuluyorum. Görünüşe göre Brent hiç Vincent'la yatmamış, yoksa Şeytan'ın gerçekten ısırıldığını bilirdi.

Brent ofise girmeden önce kapının çerçevesine vurur. "Vincent, Sasha saat 2 randevun için burada."

"Teşekkürler, Brent. Onu içeri gönder."

Vincent'in kendi masası olduğu anlaşılan yerde beni becerdiği ofise adımımı atarken girdap gibi dönen duygularımı çelik bir kutunun içine itip kilitliyorum. Pislik herif.

Kendime biraz zaman tanıyarak, artık her şey taşınmış olan geniş ofise göz gezdiriyorum. Dış duvar tamamen yerden tavana pencerelerden oluşuyor ve Minneapolis şehir merkezinin harika manzarasını görüyor. Vincent'in masası eskiden olduğu gibi odanın ön tarafında, Vincent'a güçlü bir konum sağlıyor. Tecrübelerime dayanarak koyu renkli ahşap yapının iyi inşa edildiğini söyleyebilirim. Masasının karşısında bir çift döşemeli ziyaretçi sandalyesi var. Odanın arka tarafında da bir kanep ve bir sehpa var.

Neden kanepede değil de masada seviştiğimizi düşünmek için kendime kısa bir süre izin verdikten sonra Vincent'a bakan ziyaretçi koltuklarından birine doğru ilerliyorum.

"Telefonlarımı beklet, Brent. Ve kapıyı arkandan kapat."

Vincent'in komutu ofis kapısının kapanma sesiyle noktalanır.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VINCENT

MKapımdan içeri girdiğinden beri gözlerim ondan ayrılmadı ama o da bana bakmadı. I

Bu muameleyi hak ediyor. Buraya son gelişinde ona tam bir pislik gibi davrandım. Kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissetmeme neden olsa da, yaklaşırken kalçalarının sallanışını izlemekten kendimi alamıyorum. Bu şekilde giyinerek profesyonel, hatta belki de sert görünmek istediğinden eminim ama işe yaramıyor. Ceket, saat camı gibi güzel vücudunu vurguluyor. Geriye çekilmiş saçları solgun boynunu ortaya çıkarıyor ve bende dişlerimi yumuşak etine geçirme isteği uyandırıyor. Sasha'yı cilalı ve düzgün görmek beni sadece kıyafetlerini yırtmaya ve makyajını lekelemeye teşvik ediyor.

Sasha ziyaretçi koltuğuma oturmak için eğildiğinde, bu hareket göğüs dekoltesinin bir kısmını ortaya çıkarıyor.

Kapının kapanma sesi kanımın doğrudan aletime akmasına neden oluyor. Kendime bundan sonra Sasha'ya karşı profesyonel kalacağımı söylemişim, ama yine yalnız olmak, yine bu ofiste olmak, vücudumun farklı düşünmesine neden oldu.

Şehvetimi bastırıyorum. "Merhaba, Sasha." Sesim çok hırçın, çok yüksek çıkıyor.

Sonunda gözleri benimkilerle buluşmak için açıldı. "Vincent."

Ses tonu kesik. Sert olması gerekiyordu. Ama hafif bir titreme hissediyorum. Aramızdaki kimyadan o da benim kadar etkilenmiş. Ya da belki de bu benim ondan okuduğum öfke.

Duygularımı bir kenara itip yüz hatlarımı düzeltiyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Eminim benim için bir soru listeniz vardır, o yüzden neden hemen konuya girmiyoruz?"

Sasha bana bakıyor. Hıyarlık ediyorum ve bunun farkındayım. Burada bir geçmiş yokmuş gibi davranıyorum. Ama işimizi yapmamızın başka yolu yok. Bana baktığı süre uzadıkça, muhtemelen benim bir tür sosyopat olduğumu düşündüğünü anlamaya başlıyorum.

Tam kendimi açıklayacaktım ki başını salladı. "Anlaşıldı." Düz bir sesle söylüyor.

Gözlerinden kabullenmeye benzer bir şeyin geçtiğini görüyorum ve göğsümde hissettiğim acıya hazırlıklı değilim. Onu uzaklaştıran bendim. Aramızı kapatan bendim. Bunu kabul ettiği için kızmamalıyım.

Vegas'tan sonra, onu düşünmeden edemedim. Elbette, daha önce de kadınlarla birlikte oldum. Tek gecelik ilişkiler yaşadım. Ama hiç kimse beni etkilemedi.

Sasha gibi. Onu arzuluyordum. Birlikte geçirdiğimiz tek geceden sonra uzun süre onu düşündüm. Düşüncelerimi kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar çok tüketti. Sonunda onu tekrar elime aldığımda, tam da bu masanın üzerinde, kendimi kontrol edemedim. Ondan da beni düşündüğünü itiraf etmesini istedim. Beni özlediğini söylemesi için onu zorladım. Bana duymak istediklerimi söyleyene kadar zevk almasını engelledim. İşte o an elimi gösterdiğimi fark ettim. Ona bağlı olduğumu çok belli etmişim. Sahip olamayacağım bir kadına kafayı takmışım. Elimde tutamayacağım bir kadına.

Ve sinirlendim. Ona karşı bu kadar çok şey hissettiğim için kendime kızdım. Bana böyle hissettirdiği için ona kızdım.

Ben de geri çekildim. Sikimi içine sokarken bile ondan uzaklaştım. Zihinsel engellerimi koyarken bile pişmanlık duyuyordum ama geri dönüşü olmadığını biliyordum. Duygusal bağlara gücüm yetmez.

Onu koridorda gördüğümde peşine düşerek her şeyi berbat etmişim. Bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Kendi kontrolsüzlüğüm beni o kadar iğrendiriyordu ki, işimiz bittikten sonra onun gözlerinin içine bakmaya bile cesaret edemiyordum. Kendime bunun yüzündeki incinmiş ifadeyi görmek istemediğim için olduğunu söyledim. Ama bunun bir yalan olduğunu düşünmeye başladım. Şu an bana bakışı daha kötü. Bittiğimizi söyleyen bakış. Benimle işinin bittiğini.

Sasha kucağındaki portföyü açıyor ve bir kalem çıkarıyor. "Nerelerdeydin?"

Sasha'nın sözleri beni toplantımıza geri götürdü. "Affedersiniz?"

Sanki aptalmışım gibi gözlerini kısıyor. "Halka ilk kez açıldığınızda gazetecilerden almanız en muhtemel soruların listesini gözden geçireceğim." Duraklıyor, sanırım aptal maymun beynime yetişmesi için zaman vermek için. "Peki, nerelerdeydin? Mazzanti Enterprises'ı yönettiğini biliyorum ama insanlar nerede yaşadığını bilmek isteyecektir. Ve tabii neden bu kadar gizli kaldığını da."

"Doğru." İş. İş yapabilirim. "Minnesota'da yaşıyordum."

Sasha yüzündeki şaşkınlığı gizleyemez. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bildiğinizden eminim, ailem nesillerdir Minneapolis ve çevresinde yaşıyor. Babam burada öldürüldüğünde annem taşınmamızı istedi. Önce Colorado'ya gittik. Birkaç yılda bir tekrar taşınıyorduk. Çeşitli özel okullara gittim. Gizliliğim için annemin kızlık soyadıyla kayıtlıydım, ancak adıma Mazzanti'den yasal olarak hiç değiştirmedim. Hepimiz bir gün bu role adım atacağımızı biliyorduk. Harvard'a gittim ve çalışmalarımı iş hukuku ve ekonomi üzerine yoğunlaştırdım.

Mezun olduğumda Nevada'ya taşındım ve Vegas ofislerimizde çalışmaya başladım. Vegas, babamın ölümünden sonra yeni genel merkezin bulunduğu yer haline geldi ve bu da benim için başlamak için mantıklı bir yer oldu. Yıllar boyunca,

Birkaç ofisimizin yakınında yaşamak için taşındım. Chicago, Miami, New York. 31 yaşına geldiğimde Minnesota'ya geri dönmeye karar verdim."

"Neden?" Sasha'nın soruyu sorarken başını eğme şekli, profesyonel olarak mı yoksa kişisel olarak mı bilmek istediğini merak etmeme neden oluyor.

"Kendi nedenlerim için."

Başını sallıyor. "Hayır. Yeterince iyi değil."

"Affedersiniz?" Meydan okunmaya alışık olmadığım için gözlerim kısılıyor. "Bir muhabir size neden Minnesota'ya geri taşındığınızı sorduğunda

Mazzanti ofisi yeniden inşa edilmeden on yıl önce, *kendi nedenlerimden* daha iyi bir yanıtla ihtiyacınız olacak. Bu sadece spekülasyona neden olur. Ve

Şu anda isteyeceğiniz son şey spekülasyondur."

Tartışmak istiyorum ama o haklı. "Taşınmaktan yorulduğuma karar verdim. Babam öldüğünden beri bunu yapıyordum ve artık yapmak istemiyordum. O zamanlar burada resmi bir ofisimiz yoktu ama işlerin büyük bir kısmını evimden yürütebiliyordum. Annem de geri taşındı. Burası benim büyüdüğüm yer. Babamla tanıştığı yer. Artık geri dönme zamanı gelmişti." Duraksıyorum ve Sasha'nın hâlâ samimiyetimi sorguladığını görüyorum. "Genel merkezi Minnesota'ya geri taşıma planları olduğu yakın çevrem için bir sır değildi. Oyuna erken katılmış olabilirim ama kalıcı evimi burada yapmak uzun vadede akıllıca bir hamleydi."

Sasha not alıyor, bu yüzden o yazmaya devam ederken oluşan sessizliği doldurmak için baskı yapmıyorum.

Bir sonraki sorusunu sorarken gözlerini not defterinden ayırmıyor. "Şehirde mi yaşıyorsun?"

Cevap vermediğimde başını kaldırıp bakıyor. Yine cevap vermediğimde kalemını bırakıyor ve gözlerini deviriyor.

"Bakın, Bay Mazzanti, ben, Sasha Clark, nerede yaşadığınız umurumda değil. Sizin hakkınızda her şeyi anlatan bir yazı yazmaya çalışmıyorum. Eğer kontratıma baksaydınız, işimizle ilgili hiçbir bilgiyi asla ifşa edemeyeceğimi bilirdiniz. onaylanmış halkla ilişkiler etkinlikleri ve yazışmalar dışındaki konuşmalar. Bu size sorulacak bir sorudur. Cevap vermek istemiyorsanız, bu size kalmış. Ancak birisi size nerede yaşadığınızı sorarsa, ona kendini beğenmiş bir hıyar gibi bakamazsınız."

Hâlâ bana *Bay Mazzanti* demesine takıldım. Yeni bir fantezim var ve Sasha, kütüphaneci gözlükleri, dar bir etek ve sert bir ses tonu içeriyor.

Sasha sessizce bana bakmaya devam ediyor.

İç çekiyorum. "Şehir merkezinde yaşıyorum. Birkaç konut binamız var ve birinde ben oturuyorum. Annem de bir başkasında. Halka bu kadarını bile söylemek istemiyorum. Kırsalda bir evde yaşamayı tercih ederim. Ve evet, ben

bir tane var. Ancak daire, ihtiyaç duyduğum güvenlik seviyesini sağlıyor. Bir binanın güvenlik sistemine erişiminiz olduğunda çevrenizi kontrol etmek daha kolay oluyor.

kameralar ve kayıtlar. Şirketim temiz ve yasal olabilir ama bu geçmişimizi ortadan kaldırmaz. Geçmişimiz olmasa bile, para tek başına olumsuz dikkat ve tehditleri beraberinde getirebilir ve bizde bundan bolca var."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Sasha'nın sözleri beni şok etti. Bugün bana söylediği ilk olumlu şeydi bu. "Bir şey değil."

Omuzlarını dikleştiriyor. "İşinizin yasallığı konusu gündeme gelecek. Hem de çok. Kamu kayıtlarının bir kanıt olarak işe yaradığını biliyorum.

ancak aynı kamu kayıtları geçmişten gelen sansasyonel hikayelerle doludur. Mafya, gangster, gangster ve hatta organize suç kelimelerini asla kullanmamaya dikkat etmek istiyoruz. Bize ne zaman sorulsa geçmiş, tarih olarak adlandırmak istiyoruz. Aynen öyle. *Tarih*. Bitti ve bitti. Ama insanlar hikayeleri sever."

Sasha duraksıyor ve söylemek üzere olduğu şeyden rahatsız olduğu hissine kapılıyorum.

"Devam et." Ona işaret ediyorum.

Nefes veriyor. "Mazzanti ailesinin şüpheli geçmişi gündeme geldiğinde, odağı baban Stefano'ya çevirmek istiyorum."

Çenem sıkıştı ama ellerini kaldırarak karşı çıkışımı durdurdu.

"Beni dinle. Benim işim, size en iyi sunum şeklini söylemek. halka bilgi vermek. Sempatî istemediğinize eminim. Tıpkı benim gibi.

Babanın ölümü hakkında konuşmak istemediğinden eminim. Konuşmak zorunda da değilsin. Benim önerim Stefano'nun geleceğe dair isteklerine odaklanmamız. Oğluna bırakabileceği bir miras istiyordu. Sıkı çalışma ve adanmışlık üzerine kurulu bir miras. Kan ve suçla lekelenmiş bir miras değil.

Arzuları için en büyük bedeli ödedi, ancak geçtiğimiz 30 yıl boyunca Mazzanti Enterprises, Stefano'nun sadece hayal edebileceği bir iş kurdu."

Sasha'nın küçük konuşmasının sonunda sözleri sessizleşiyor ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Kesinlikle haklı. Her kelimesinde. Birden içim gurur ve hüznün karışımı bir duyguyla doldu.

Sasha'nın yumuşak sesi kulaklarımı dolduruyor. "Kaybınız için üzgünüm. Ve bunu gündeme getirdiğim için. Ama kendini bu olaya hazırlamalısın. konuşma."

Onaylamak için çenemi eğiyorum. "Anlıyorum."

"Önümüzdeki Cuma günü burada düzenleyeceğiniz basın toplantısına hazırlanmak için iki haftadan az bir süremiz var. Şirket içi ekibimle birlikte çalışarak sizin için konuşulacak konuların bir listesini hazırlayacağım ve katılımcılara dağıtılacak bir bilgilendirme dokümanı oluşturacağım. Eminim benim de ele almanız gereken takip konuları var, ancak planımızı bir araya getirmek için bolca vaktimiz olacak."

Şikayetlerimi saklı tutuyorum. Buna ev sahipliği yapmayı dört gözle beklemiyorum.

Sirk.

Onun yerine, sadece başımı salladım. "Müsait olacağım."

"Güzel. Şimdi burnunuzu temiz tuttuğunuz sürece ilerleyin, herhangi bir sorun yaşamayız."

Ortamı yumuşatıyor ve bu jestini takdir ediyorum. "Bu bir sorun olmamalı."

Bir not daha yazıyor ve sonra yukarı bakıyor. "Buna arka sokaklarda kol kırmak da dahil."

Neden bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü. Sonra bir İçimden gerçek bir kahkaha patladı. Sasha'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, yüzüne bir tokat atsam bile verdiğim tepki onu daha fazla şaşırtamazdı.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "O pislik bunu hak etti."

Ağzı bir anda açıldı. Bu manzara beni koltuğumda kaydırıldı. "Sen gerçekten..." Sorusu yarım kalıyor.

"Buna cevap vermemi istemediğine eminim."

Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. "Biliyor muydun... O gece barda araya girdiğinde benim kim olduğumu biliyor muydun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır. Tabii ki hayır. Sen sadece bir kadındın."

Söylediğim anda geri almak istiyorum. Yüzündeki ifadenin rahatlamadan incinmeye dönüşmesini izliyorum. Bu kadar kaba görünmek istememiştim.

"Tamam. Güzel." Notlarını toplamaya başladı. "Bilgin olsun, ben de senin kim olduğunu bilmiyordum. Sen o toplantıya girene kadar."

Masama bakıyor. Bu jest gözümünden kaçmadı.

"Seni koridorda gördüm." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor.

Açıklamaya devam ediyorum. "Benim de içinde bulunduğum bir konferans odasının önünden geçtiniz.

Peşine düştüğümde kim olduğunu bilmiyordum. Burada çalışıyor olacağınızı düşünecek zamanım bile olmamıştı. Seni lobide yakalamayı umuyordum. Kapılar açıldığında asansörde olmanız sadece bir şanstı."

Başını salladı. "Tamam." Tamam mı?

Dosyasını masama bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Sanırım ikimiz de *bunu* bir daha asla yapmamamız gerektiği konusunda hemfikiriz."

Ben de ayağa kalktım. "Neden?"

Nedenini biliyorum. Çünkü artık birlikte çalışıyoruz. Çünkü zaten ona karşı çok fazla şey hissediyorum. Çünkü bu genel olarak berbat bir fikir. Ama kararları onun vermesinden hoşlanmıyorum.

Sasha'nın elleri iki yanında yumruk oldu. "Neden mi? Çünkü sen dev bir piçsin. İşte bu yüzden. Gerçek hayattaki Bay Günah olmasaydın bile. İlişkimiz biterdi. Geçen sefer bana davranış şeklin. Bu kabul edilemezdi."

Masamın etrafından dolanıyorum. "Haklısın. Özür dilerim."

Sasha'nın ağzı bir açılıp bir kapanıyor. Kabul etmemi beklemiyordu. Ben ona doğru bir adım daha attığımda, o bir adım geri çekiliyor.

Çenesi yukarı kalkıyor. "Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Piçin teki olduğumu kabul ediyorum. Ve davranışım için özür dilerim. Ama ben bitti diyene kadar işimiz bitmedi."

Geri adım atıyor. "Vincent."

Yaklaşıyorum ve sırtıyorum. "Bana yine Bay Mazzanti de." Durdu. "Bunu yapamayız."

Yaklaşıyorum. "Sadece temel kurallara ihtiyacımız var." "Kurallar mı?"

Bir adım daha yaklaştı. "Bu" aramızda işaret ederek, "sadece sikişmek.

Olabilecek tek şey bu. Benim sunabileceğim tek şey bu."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İstesen bile seninle çıkmazdım."

Bir adım daha yaklaşıyorum, neredeyse göğüs göğüse geliyoruz. "Öyle mi?" "Evet." Gözlerimin içine bakabilmek için başını arkaya eğdi. "I

"Pisliklerle çıkma."

Kanıma sıcaklık doluyor. Yarı şehvet. Başka biriyle çıkma fikrine öfke duyuyorum.

Ellerim omuzlarını kavırıyor ve onu döndürüyor. Bir kolumu beline, diğerini göğsüne dolayarak sırtını bana yaslaması için onu çekiyorum. Burnumu boynunun yan tarafında gezdiriyorum, sonra kulak memesini hafifçe ısıırıyorum. "Anlaştık gibi görünüyor, tatlım."

Sırtını eğen Sasha kıcını bana doğru bastırıyor. Onu daha sıkı sıkıyorum ve sikimi ona doğru sürüyorum. Küçük antrenman maçımız beni kaya gibi sertleştirdi.

Sasha bana bakabilmek için başını göğsüme yaslıyor. "Teklifini değerlendiriyorum."

Sırıtiyorum. "Sadece düşünüyor musun? Sanırım satış konuşmam üzerinde çalışmam gerekiyor." Takım elbise ceketinin düğmesini açarken ona karşı sürtünmeye devam ediyorum.

Onu istediğim gibi soyamıyorum ama hissedebiliyorum. Gömleğinin üzerinden göğüslerini avuçluyorum. Sütyeni o kadar ince ki, meme uçlarının dokunuşumun altında çakıllandığını hissedebiliyorum.

İnliyorum ve onları çimdikliyorum. "Siktir, bebeğim. Bahse girerim benim için çoktan ıslanmışsındır. Değil mi?"

Bir elimi muhteşem memesinin üzerinde tutuyorum, diğer elim karnından aşağıya ve pantolonunun önünden aşağıya kayıyor.

Nefesi şimdiden kesik kesik geliyor. "Ne, bu sefer beni çıkarabileceğini mi sanıyorsun? Yoksa yine yardımına mı ihtiyacın var?"

Şımarık kız. Elim daha da aşağı kaydırdım ve parmaklarım onun kaygan amına sürtündü. Hızlı bir hareketle iki parmağımı içine gömdüm.

Nefes nefese kalıyor ve başka bir ses çıkaramadan diğer elim göğsünden ayrılıp ağzını kapatıyor.

"Benim için sessiz kalmalısın, tatlım. Çığlıklarını sadece benim duyabileceğim zamanlara sakla."

Başparmağım klitorisine daireler çizerken parmaklarım içine girip çıkıyor. O çok ıslak. Çok sıcak. Çok sıkı.

Ona karşı daha da sertleşiyorum. Pantolonuma boşalma tehlikesiyle karşı karşıyayım ama duramıyorum.

İnlemeleri gittikçe yükseliyor ve parmaklarım daha hızlı çalışmaya başlıyor. Onu hissederken kayboluyorum. Seslerde. Kokusunda. Bana karşı olan sıcaklığı.

Vücudunu tanıyorum. Tepkilerini biliyorum. Yaklaştığını hissedebiliyorum.

Orgazm olmasına çok az kaldı.

"İşte bu kadar. Benim için gel, tatlım." Vücudu geriliyor.

"Parmaklarıma gel."

Vücudu titrerken ağzının avucuma karşı sessiz bir çığlıkla açıldığını hissedebiliyorum. Onun zevk almasını izlemek beni geriyor.

Nabızı durduğunda, elimi yavaşça külotundan çıkarıp bir parmağımı klitorisi boyunca sürüklüyorum. Avucumu ağzının üzerinden kaldırıyorum ve parmaklarımı yalayarak temizlememi izlemek için başını geriye doğru eğiyor. İnliyor

Tadı.

Sasha ağzı açık bir şekilde beni izlerken, kıcını hâlâ acı verecek kadar sert olan sikime sürüyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

Ben daha ne dediğimin farkına varamadan komutu vermiş oluyorum. İtiraz etmesini bekliyorum. Hatta belki tokat atmasını. Ama tokat atmadı.

Yüzünü bana döndüğünde, Sasha tam olarak ona yapmasını söylediğim şeyi yapıyor, dizlerinin üzerine çöküyor. Fermuarımı indirip sikimi serbest bırakmadan önce eliyle uzunluğumun izini sürüyor. Parmakları aletimin dibine doğru kaymadan önce başının etrafını nazikçe sararken omurgamda bir ürperti oluşuyor.

Bir hırıltıyı ısııyorum. "Aç kapıyı bebeğim." Dudakları ayrılıyor, sonra etrafımda kapanıyor.

İnledim. "Aferin kızıma."

Gözlerimi ondan alamıyorum. Bu görüntüyü hafızama kazımak istiyorum. Bu mükemmel yaratık, ayaklarımın dibinde diz çökmüş, başını sallıyor, sikim onun sıcak boğazına gömülmüş, amının tadı hala dudaklarımda.

"Yaklaştım." Onu uyarıyorum.

Bu kadar çabuk boşalacağım için utanmalıyım, ama bu umursayamayacağım kadar iyi hissettiriyor. Ve onun amcığı benimkini sıkıştırıyordu.

beni en başta bu kadar heyecanlandıran parmaklar.

Sasha beni daha derine alıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Ellerim başının arkasına gidiyor, onu sabit tutuyor ve içine pompalıyorum.

Dayanabildiğim kadar dayanıyorum. Her ayrıntıyı alıyorum. Çıkardığı her sesi. Son bir hamleyle boğazından aşağı boşalıyorum.

Kalçalarımı kavrayan küçük elleri olmasaydı muhtemelen bayılırdım, tırnakları pantolonumu kazıyor ve küçük acı iğneleri yaratıyordu. O iğneler beni ayakta tutuyordu.

Ellerim hâlâ Sasha'nın saçlarında. Parmaklarım mükemmel saç tellerini gevşeterek ona yeni sikilmiş görüntüsü veriyor. Beni ağzından çıkarırken dudakları patlıyor.

Başını arkaya eğen Sasha bana bakıyor. Yerde yatan o olabilir ama gözlerindeki bakış zafer dolu. Ve bu bakışı hak etmediyse ne olayım.

Ellerimi kollarının altından geçirip onu ayağa kaldırmadan önce bir kilidi kulağının arkasına doğru fırçalıyorum.

Kıyafetlerini düzeltirken pantolonumun fermuarını çekmemi izliyor. "Pek planladığım gibi gitmedi." Mırıldanıyor.

Sırıyorum. "O zaman senin ve benim bu buluşma için çok farklı planlarımız vardı.

Daha iyisi olamazdı diyebilirim."

Sasha bana gözlerini devirerek bakıyor ve saçlarını tuttuğu bağdan kurtarıyor. Kapı kolu dönmeye başladığında kızların saçlarını toplarken yaptığı şeyi yapmaya başladı.

Aynı anda duyuyoruz, birbirimize bakıyoruz ve ofis kapısını hiç kilitlemediğimizi fark ediyoruz.

Ben ondan bir adım uzaklaşırken Sasha ellerini bırakıyor, saçları omuzlarına dökülüyor. Uzlaşmacı bir pozisyon olsun ya da olmasın, hangi ahmak ofisime girmenin sorun olmayacağını düşünüyorsa kendimi ona saldırmaya hazırlıyorum.

Kapı açılır ve sarışın bir melek içeri girer. "Annie?"

Sesimdeki şok açıkça belli oluyor.

Sırıtarak bana doğru koşuyor ve kollarını bana dolayarak sarılıyor. "Hey, baba!"

BÖLÜM ON BEŞ

SASHA

D Re
kla
m
mı

BABA!

Ne? Gerçekte.

Sikey

im. Tam da Vincent'la olan bu şeyin daha fazla olamayacağını düşündüğümde.

karmaşık... Bu orospu çocuğunun bir çocuğu var. Lanet olası bir kız. Altın saçlı güzel bir kız.

Yaş tahmininde pek iyi değilimdir ama 10 yaşlarında olduğunu söyleyebilirim. Güzel ve minyon ve Vincent'a hiç benzemiyor. Onun karanlığına karşı aydınlık. Gözleri hariç. O çarpıcı kara gözleri karıştırmak imkansız.

Ve rahatsız edici bir nedenden ötürü, bir kadından çocuğu olduğu bilgisi kalbimin kendi üzerine katlanmasına neden oldu. Az önce bana verdiği hayatının küçük özetinde kesinlikle bahsetmediği bir ayrıntı.

"Burada ne yapıyorsunuz prenses?" Vincent onu karmaşık bir yumruk tokuşturmasıyla selamlıyor.

"Özür dilerim!" Brent, küçük kızın bir an arkasından aceleyle ofise girer. "Ona toplantıda olduğunu söyledim ama telefon çaldığında beni atlattı."

Kız gözlerini devirir. "Hadi ama, Brenty. Babam bana açık kapı politikası olduğunu söyledi. Bu da istediğim zaman gelebileceğim anlamına geliyor."

"Çok özür dilerim, efendim." Brent hâlâ çocuğun arkasında durmuş, ellerini ovuşturarak tekrar söylüyor.

Vincent onu başından savar. "Merak etmeyin. Daha yeni bitirdik." Seçtiği sözcükler karşısında yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Brent'in gözleri bana kayıyor ve kaşlarının hafifçe yukarı kalkışını izliyorum. Yüzümdeki kızarıklık daha da artıyor ve umarım dudaklarım patronunun aletini yalamaktan kızarıp şişmemiştir. Aniden kabaran saçlarım için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Toplantımız sırasında topuzumu açmam için hiçbir neden yoktu ve Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece Brent'in bir şey söylememesi için dua edebilirim. Kimseye. Asla.

Masadan dosyamı almak için hareket ettiğimde, odadaki tüm dikkatlerin üzerime çevrildiğini hissediyorum. Rahat davranmak için elimden geleni yaparak yüz hatlarımı düzeltiyor ve beni izleyen gözlerle buluşuyorum.

Vincent'ın kızının bakışları yargı dolu. İnsanlar her zaman çocukları görmezden gelir, ama onlar herkesin onlara verdiğinden daha fazlasını görürler. Ve bu çocuk bizim saçmalıklarımızı görüyor ve hiç etkilenmiyor.

Vincent beni izliyor, duygudan yoksun. Az önce beni çılgınca orgazma ulaştıran adamdan eser yok. Kendini kabaca boğazıma soktuktan sonra saçımın bir kısmını nazikçe kulağımın arkasına sıkıştıran adamdan iz yok. Hiçbir tanıma belirtisi yoktu. Sadece çocuğunu sır olarak saklamak isteyen bir adamın boş yüzü vardı.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Mazzanti. Eminim sizin için başka sorular da bulacağım."

İşten çıkarılmayı beklemeden mümkün olduğunca hızlı adımlarla ofisten çıkıyorum ve Brent'in yanından geçerken onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

SASHA

A O lanetli ofisten çıkar çıkmaz eşyalarımı topladım ve doğruca eve geldim. Bu şekilde kendiliğinden ölürsem, M.E. temizlik ekibine yük olmayacağım.

Yalnızlık utancımı bastırmak için iyi olabilir, ama kudurmuş hayal gücümün ateşini körüklüyor. *Vincent'in bir çocuğu var.* Başlangıçta tamamen yersiz bir kıskançlık duygusuna kapıldım. O benim çocuğum değil. Vincent üzerinde hiçbir hakkım yok. Ama çocuğu olan kadını merak etmekten kendimi alamadım. Nerede o kadın? Neye benziyor? Benden daha mı güzel? Benden daha mı zayıf?

Kıskançlık hızla korkuya dönüştü. Ya Vincent hala onunla birlikteyse.

Onunla birlikte. Onunla evli. Bu *beni* diğer kadın yapar. Sadece bu düşünce bile beni binadan çıkmak için son sürat hareket etmeye itti.

Ofisten eve yürürken aldığım temiz hava sinirlerimi yatıştırdı ve beni bir konuda ikna etti; Vincent'la tekrar konuşmam gerekiyordu. Ancak Brent aracılığıyla gönderdiğim herhangi bir buluşma talebini görmezden geleceğinden emin olduğum için, doğrudan Vincent ile yazışmam gerektiğine karar verdim.

Ne yazık ki bunu yapmamın bir yolu yok. E-posta adresi yok. Telefon numarası yok. Ofis telefonunun dahili numarası bile yok. Ben de Brent'e sordum. Aslında Brent'e e-posta gönderdim ve Vincent'ın bana ama toplantıdan ayrılmadan önce Vincent'ın e-postasını almayı unuttum. Elbette hepsi saçmalık ama kulağa mantıklı geliyordu. Umarım öyledir.

O e-postayı Brent'e on dakika önce gönderdim. Ve gerçek bir iş yapmak yerine, kanepemde oturuyor, Kaptan yanımda yayılıyor, sürekli e-postamı yeniliyor ve bir cevap için dua ediyordum.

On dakika daha geçti.

Sonra bir saat.

Sonra bir saat daha.

7:00'de Brent'in bana Vincent'ın e-postasını vermeyeceğini kabul ettim. 8:00'de bir şişe şarap açtım.

Saat 10:00'da üç bardak içmiştim.

Saat 10:30'da pijamalarımı giymiş, Captain ile yatağıma kıvrılmış, telefonumu yüzümün birkaç santim üzerinde tutuyor ve YouTube'da *yalnız seyahat ederken ziyaret edilebilecek en iyi yerlerle* ilgili bir düzine videonun derinliklerine dalmış oluyorum.

Norveç dağlarında yürüyüş yapan, adını telaffuz etmeye bile çalışmayacağım bir kişinin videosunu izlerken telefonumun ekranı gelen bir aramayı duyurmak için değişiyor. Bu değişiklik ve hoparlörlerden gelen zil sesi beni o kadar korkutuyor ki telefonu düşürüyorum ve burnuma çarpıyor.

"Kahretsin!" Çılgınca burnumu ovuştururken telefonumu almak için çabalıyorum. Numara gizli olarak görünüyordu. Genelde bilinmeyen bir numaraya cevap vermezdim ama muhtemelen kardeşimdi. Bazen son anda bir davaya atılır ve bir süreliğine karanlıkta kalmak zorunda kalır. Bu olduğunda, her zaman ilk beni arar.

Kabul tuşuna basıp doğruluyorum. "John? Alo?"

Bir duraklama oluyor ve aramayı kaçırmış olabileceğimden endişeleniyorum.

Bağlantıyı kontrol etmek için telefonu yüzümden uzaklaştıramadan bir ses sessizliği bozuyor. "John da kim?"

Şarap yüklü beynim bile *bu* sesi tanıyor.

"Vincent?" O olduğuna inanmakta güçlük

çekerek soruyorum. "Kim? Lanet olsun.

John." Sesi kızgın geliyordu. Benim de öyle.

"Seni ilgilendirmez, Vincent." Tersliyorum. "Ofisine dalıp sana *baba* diyen küçük, güzel sarışın kim?"

"Annie tartışmaya açık değil."

Alay ediyorum. "Kabul edilemez. Ben sizin halkla ilişkiler danışmanınızım. Bu tür şeyleri bilmem gerekir."

"Onun benim şirketimle hiçbir ilgisi yok." Isırıyor.

"Katılmıyorum. Hoşunuza gitse de gitmese de o bir rol oynuyor. Size onun hakkında soru sorulduğunda bir cevabınız olmalı. Ve size sorulacak. Eğer ben onu gördüysem, emin ol başkaları da görmüştür. Beni bunun için tuttunuz. Bana fikrim için para ödüyorsunuz."

"Şimdilik." Bu yorumu yaparken ses tonu soğuk.

Ağzımı kapatıyorum ve gözlerimi yumuyorum.

Çok aptalım. Kiminle konuştuğumu nasıl unutabilirim? Bu Vincent Mazzanti. Şu anda barda tanıştığım adam değil, Mazzanti Girişimcilik'i yöneten adam. Kariyerimi elinde tutan adam.

Patronum güvenlik ekibinden biriyle yatmama göz yumabilir, ancak müşteri şirketimizin CEO'su ile yatmama ve ardından firmamızın sözleşmeden çıkarılmasına göz yummayacaktır. Sadece kınama almam. Kovulurum.

Telefonu sıkıca kavradım. "Özür dilerim. İtmemeliydim. Haklısın. Onu sormayacağım. Dosyaya yasak bölge olduğuna dair bir not düşeceğim. Lütfen yapma... Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Telefonu kapattım. Parmaklarım o kadar titriyor ki dener.

"Ohmygod. Ohmygod. Ohmygod." Telefonu düşürdüm ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

Kaptan benden yayılan gerginliği hissetmiş olmalı, çünkü başını benimkine çarpmak için battaniyesinden kalktı. Körü körüne uzandım ve onu kucağıma çektim. "Kaptan, ben ne yaptım?"

Ne kadar istemiş olsam da Kaptan'ın cevapları yok. Öne doğru eğilip hâlâ acıyan burnumu kürküne sürüyorum. Ağlamayacağım. Henüz ağlamayacağım. En son yaptığım hatanın sonucunu öğrenene kadar olmaz.

Burnumdan nefes alarak, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Her nefes alış ve verişimde kalp atışlarımı sayıyorum, telefonum çaldığında beşinci setimdeyim. Bir aramayla değil. Bir mesajla değil. Ama bir takvim davetiyle.

Vincent bana Cuma günü saat 4:00 için bir toplantı daveti gönderdi. Davetiye *Halkla İlişkiler Danışmanlığı* olarak etiketlenmiş. Toplantı notlarında sadece e-posta adresi ve telefon numarası yer alıyor.

Yastıklara yaslanmadan önce titreyerek kabul tuşuna bastım.

Hareket Kaptan'ı yerinden oynatıyor ve her zamanki uyku yerine geri dönmeden önce geriniyor. Yerine otururken bana ciddi ciddi yan gözle bakıyor.

"Söz veriyorum. Bundan sonra profesyonelden başka bir şey olmayacak." Ben de

Kedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SASHA

I Kalçamı Brent'in masasının köşesine dayadım ve ona BeanBag'den büyük, buzlu karamelli bir latte uzattım.

Brent sırtıyor. "Şimdi, neden en sevdiğim kız bana şehrin en iyi kahve mekanından bir şey getirsin ki?"

"Neden bir nedene ihtiyacım olsun ki?" Ona gözlerimi kırpttırıyorum. "Belki de en az yakışıklı, zeki ve yetenekli halin kadar tatlı bir içkiyi hak ettiğini düşündüm."

Brent gülerek başını geriye atıyor. "Devam et, bebeğim." Devam etmem için elini hareket ettiriyor.

Ayaklarımı bileklerimden çaprazlayarak arkama yaslanıyorum ve nedenleri parmaklarımla işaretliyorum. "Sen en iyisisin. Sen en muhteşemisin. En iyi saçlara sahipsin. Kıyafetlerin tertemiz. Kravatın gözlerinin rengini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor."

"Tamam, tamam. Beni ikna ettin." Sırtıyor ve sessizce konuşmak için daha yakına eğiliyor. "Sadece için rahat olsun diye söylüyorum, dudaklarımın mühürlü olduğunu bil. Kimseye söylemeyeceğim. Yeter ki sonunda bana bazı detaylar ver."

"Detaylar?" Ben soruyorum.

Kaşlarını oynatıyor. "Hayal ettiğim gibi *bir yapısı* var mı?"

Kahkahamın düşmesini engellemek için elimi ağzıma kapatıyorum.

"Aman Tanrım, Brent!"

"Ne?" Omuz silkiyor. "Yeni çıkmaya başladığım adam aslında Vincent'a çok benziyor, sadece 20 yaş küçük. Ne kadar benzediklerini merak ediyorum."

Başımı sallıyorum. Brent ve ben son birkaç gün içinde birçok e-posta alışverişinde bulunduk ve dün öğle yemeği için birkaç kat aşağıdaki biz alçakgönüllü insanlarla buluşmaya geldi. Görünüşe göre erkek düşkünü olduğu iyi biliniyor, bu yüzden bir ilişkiyi bitirdikten sonra yeni biriyle çıkmasına şaşırmadım. Dedikoducu olmasına rağmen bu bilgiyi güvende tutacağına inanıyorum.

Sırtarak, "Bu konuşmayı daha ileri götürmek için çok sarhoş olmam gerekir" diyorum.

"Ne zaman hazır olursan bana haber ver. Tekilayı getireceğim."

"Bahse girerim yaparsın. Erkek arkadaşın patronunla eşleşmek konusunda ne düşünüyor?"

Brent alay ediyor. "Flört, erkek arkadaş değil. Ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bundan hoşlanacaktır. Eğer ona benzerlik olayını anlatırsam, rol yapmak isteyecektir."

"Şimdi görebiliyorum. Hesap tabloları. *Bay*'ın aşırı kullanımı."

"Devam et." Brent kendini hayran bırakır. "Klasik sekreter kıyafeti giymiş küçük sevimli bir şeyi unutma." Kaşlarımı kaldırıyorum ve Brent göz kırpmıyor. "Bizler fırsat eşitliğine sahip aşıklarız. Neden kendini tek bir yaramazlıkla sınırlayasın ki?"

Tekrar gülüyorum. "Sanki arkadaşlığımız birkaç yıl öncesine sıçramış gibi hissediyorum. adımlar."

Brent dizimi okşadı. "Doll, benim sınırlarım yok. Özür dilerdim, ama Ben böyleyim işte."

"Bunu çoktan anladım." Gülümsedim.

"Brent!"

Vincent'in gürleyen sesi ikimizi de zıplattı. Bir gıcırta Yukarıya doğru sarsıldığımda ağzımdan bir sürpriz çıkıyor. Ayaklarım hala çapraz olduğu için devrilmeye başlıyorum. Ben daha kendimi düzeltemeden Vincent'in büyük eli Kolumun üst kısmını kapatarak beni sabitliyor.

Ona bakıyorum ama o hâlâ Brent'e odaklanmış durumda.

"Sohbetiniz bittiyse toplantıma başlamak istiyorum. Telefonlarımı beklet." Vincent'in sesi öfkeyle kesilmişti.

Beni ofisine götürürken tutuşuna karşı koymuyorum ama Brent'in sırtışını yakalamak için tam zamanında arkama bakıyorum. Azarlanması gerekiyordu ama nedense bunu komik buluyor gibi görünüyor. Eşikten geçip Vincent'in ofisine girmeden önce ona bir an gözlerimi deviriyorum.

Vincent kapıyı kapatmak için kolumu bıraktığında, bugün neden burada olduğumu hatırlıyorum. Ve ruh halim düzeliyor.

Birkaç gün önce telefonu yüzüne kapattığımdan beri Vincent'la konuşmadım. Ancak bir kızı olduğu gerçeği üzerinde durdum. Sadece profesyonel, halkla ilişkiler nedenleriyle değil, aynı zamanda kişisel nedenlerle de. Çünkü

Kariyerim için ikisini ayırmanın bir yolunu bulmalıyım. Beni kovabileceğini ima eden yorumunu unutamıyorum. Bu çok gerçek bir olasılık. onu zorlamaya devam et. Cinsel geçmişi olsun ya da olmasın.

Aynı anda oturuyoruz, masasının üstünden göz göze geliyoruz.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum. "Kızınızın konuşmak istediğiniz bir konu olmadığını biliyorum ama işimi en iyi şekilde yapabilmem için hakkınızdaki her şeyi bilmem gerekiyor."

"Her şey mi?" Vincent'ın sesinde hiç alay yok.

"Mantık çerçevesinde, evet. Ailenizin benim işimle ne ilgisi olduğunu anlamayabilirsiniz ama pekala olabilir. Bunların hiçbirinin büyük bir mesele olmasına gerek yok. Çocuk sahibi olmanızın haber değeri taşımasına gerek yok. Ama bir çocuğunuz olduğunu *saklamanız*... Bu iyi görünmüyor. Bu, ondan utandığınız ya da ona sahip olmaktan utandığınız şeklinde yorumlanabilir. Onu neden sakladığınıza dair spekülasyonlar olacaktır ve bu da annesi hakkında spekülasyonlara neden olacaktır. İnsanlar hikayeyi bilmek isteyecektir. Ve siz bundan ne kadar kaçınırsanız, bu daha büyük bir skandal haline gelecektir."

"Onu 11 yıl boyunca basından uzak tuttum. Şimdi de durmayı düşünmüyorum." Vincent tersledi.

İç çekiyorum. "İnsanlar daha önce yüzünüzü tanımıyordu. Çocuğunuzla sokakta yürürken kimse iki kere bakmazdı. Ama inan bana, önümüzdeki hafta basın toplantısını yaptıktan sonra herkes seni tanıyacak. Ve

iptal etmeye çalışmadan önce, bunun en iyi hamle olduğunu unutmayın. Sizi kamera önüne çıkarmak, Mazzanti Enterprises'ın etrafındaki havayı temizlemek, Marie'nin Evi'ni duyurmak, şirketinizin ihtiyacı olan şey bu."

Vincent sözümü kesti. "Onu etrafta dolaştırıp basın."

"Kızınızı sahnede yanınızda bulundurmanızı önermiyorum. Basın toplantısında onun hakkında konuşmanızı önermiyorum bile. Ama medya onu öğrendiğinde hazırlıklı olmalıyız. Çünkü öğrenecekler. Birileri ikinizi toplum içinde görecektir. Ya da okulundan biri sizi tanıyacak. Ya da buradaki çalışanlarınızdan biri bir şey söyleyecek. Doğrudan medyaya söylemeyebilirler ama ofislerindeki güzel küçük kızdan arkadaşlarına ya da eşlerine bahsedebilirler ve bu oradan devam eder. Bunların hepsi kontrol edemediğimiz durumlar. Eğer birisi geçen hafta onu öğrenseydi ve gizemli kızınız hakkında benimle yüzleşseydi onun hakkında hiçbir şey bilmediğim belli olurdu. Bu bir felaket olurdu. Bunu görmek zorundasınız."

Vincent bana bakıyor, çenesi sıkılıyor.

Sonunda nefesini dışarı üflüyor. "Adı Annie. 11 yaşında. Gelecek yıl 6. sınıfa başlayacakth ve haklısın, bu muhtemelen onun hayatını cehenneme çevirecek."

Ona olan kızgınlığım azalıyor. Sesi endişeli bir baba gibi çıkıyor. "Öyle olmak zorunda değil. Elbette bir değişiklik olacak ama üstesinden gelebiliriz. Onu dünyaya ne kadar erken tanıtırsak, onlar da o kadar çabuk yollarına devam ederler. Birlikte fotoğrafınızın çekileceği sıradan bir şey planlayabiliriz.

anlatımı kontrol edebileceğimiz bir yer. *Vincent ve kızı Annie, Marie'nin Evi'nin yeni yerini birlikte gezdiler.* Ya da buna benzer bir şey, sonra da hikayeyi devam ettiririz."

Vincent elini yüzünde gezdirir. "Bunu düşüneceğim."

"Güzel." Bir sonraki soru için kendimi hazırlıyorum. "Peki ya annesi?"

Vincent elini bırakıyor ve gözlerini bana diyor. "Peki ya onu?"

"Yutkunuyorum. "O kim? Siz ikiniz..." "Biz neyiz, Sasha?"

Söylememi mi istiyor? Güzel. "Hala onunla mısın? Gidiyor musun? gizlice evlendiğini söyleyecek misin?" Vincent sırtıyor. "Bu seni rahatsız eder mi?"

"Evet, bu beni rahatsız eder! Diğer kadın olduğumu öğrenmek beni çok rahatsız ederdi! Birlikte olduğumu bilmek beni rahatsız ederdi. böyle büyük bir pislik olan biri!" Sesim bağırmaya dönüşmeden önce kendimi tutuyorum.

Cevap vermeden önce bir süre bekliyor. "Ben evli değilim."

Daha fazla açıklama bekleyerek ona bakıyorum ama o sessiz kalıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Lütfen Vincent, bana bir şey ver."

Vincent'in bakışları soğur. "Anlatacak bir şey yok. O buralarda değil. Annie ile hiçbir ilgisi yok. İsim yok, detay yok. İstisna yok."

"Ama..."

Vincent yine sözümü kesti. "O bir sorun olmayacak. Ve kimsenin onun hakkında konuşmasına izin vermeyeceğim. Eğer denerlerse, bununla başa çıkmak senin görevin."

"Sorun çıkarmayacağından nasıl bu kadar eminsin? Gizlilik sözleşmesi var mı? Konuşabilecek bir ailesi var mı?" Ben soruyorum.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Vincent..."

Bir kez daha sözümü kesmek için masasının üzerine eğildi. "John kim?" "Ne?" Yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor.

"Pazartesi gecesi sizi aradığımda, *John* diye birini bekleyerek telefonu açtınız. Gece 10:00'dan sonra. Kayıtlı olmayan bir numaradan."

Ağzım açık kaldı. Bu salak gerçek mi?

Vincent ofis kapısını işaret ediyor. "Kaç erkekle yatıyorsun, Sasha?"

Gözlerim hareketini takip ediyor. Bu moron benim de Brent'le yattığımı mı düşünüyor?

Yavaşça ayağa kalktım. "Bay Mazzanti, üzerimde sahip olduğunuz güç pozisyonuna saygı duyuyorum. Kariyerimi ellerinizde tuttuğunuzu anlıyorum. Size pek sık meydan okunmadığını da biliyorum. Ama bir kez daha çok ileri gittiniz. Aşırı aktif Neandertal beyniniz bu tavşan deliğinden daha da aşağıya inmeden önce, birkaç şeyi belirlememe izin verin Döndünüz." Az önce yaptığı gibi ofis kapısını işaret ediyorum. "Dışarıda ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama o Brent'in bana çıktığı adamdan bahsetmesiydi."

Vincent'in yüzündeki ifadeden bu gerçeğin onu şok ettiğini anlıyorum. Brent cinselliğini saklamak için hiçbir şey yapmıyor. Masasının üzerinde bir onur bayrağı var. Vincent bu bilgiye şaşırdıysa, şaşıran tek kişi o.

Alay ediyorum. "O biseksüel, seni ahmak. Tek yapman gereken kendinden başka birine birazcık dikkatini vermek. Ve eğer fark etmediysen, Brent geçen gün Annie'yi ofisine kadar kovaladığında, burada ne yaptığımızı anlaması sadece iki saniyesini aldı. Onu iyi tanımıyor olabilirim, ama eminim ki o da bu işe el atmayacak kadar zekidir. Patronundan birkaç saniye." Masanın üzerine doğru eğildim. "*Bu* artık bir endişe kaynağı olmayacak, çünkü sen ve ben ayrıldık."

Kendimi onun masasından uzaklaştırıp kapıya doğru ilerliyorum. Elim kapının kolundayken Vincent'a dönüp bakıyorum. "Ya John? John benim için önemli. Onu seviyorum. O da beni seviyor. Çünkü o benim kardeşim."

Kapıyı çekip açıyorum ve arkamdan kapattığımdan emin oluyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

VINCENT

I Ellerimi yüzümde ovuşturdum. İstesem de daha fazla berbat edemezdim. O haklı. Hakkında

Her şeyi. Ama çoğunlukla benim ahmak olmamla ilgili.

John'un kardeşinin adı olduğunu nasıl bilemedim? I

Sanırım daha iyi bir soru, kardeşinin adını nereden bileceğim? Onu tanımak için hiç zaman harcamadım. Geçirmem de gerekmiyor zaten. Annie var. O benim kızım. O benim her şeyim. Onun bana, benim de ona ihtiyacım var.

Diğer herkes sadece bir komplikasyon. Ve hayatımda daha fazla karmaşaya ihtiyacım yok.

Ve o da söyledi. Aramızdaki şey bitti. Bitti. Artık yok. Bu doğru bir karar. Şimdiye kadar yapmam gereken bir karar. Telefonumu aldım ve kuzenimin numarasını çevirdim.

"Vinny." Angelo selamlıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Angelo bana böyle hitap etmeye cesaret eden tek kişi. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Alay ediyor. "Tabii ki biliyorsun. Bu arada ben harikayım. Süper süper olan yeni bir spor salonu buldum."

"Neden, senin koca kıçının sığması için ekstra geniş kapıları mı var?" Angelo güler. "Uh huh. Bir fasulyeden iyi espri."

Zayıf değilim. Biraz bile. Ama Angelo'nun yanında lanet bir çocuk gibi görünüyorum. Onu kardeşim gibi tanımasaydım, bebek mamasında steroid olduğuna yemin ederdim. Ama o kadar iri işte. Canavar genetiği. Ve çok fazla spor salonu zamanı.

"Ben şirketin güzel yüzüyüm, unutma." Ben diyorum. "Sen büyük, korkutucu Güvenlik Şefisin. Sana benzeseydim ailenin temiz olduğuna asla inanmazlardı."

Angelo mırıldanarak onaylar. "Yeterince doğru. Şimdi bu iyilik nedir?" "Birini yönetmeni istiyorum."

"Pekala. İsminiz?"

"Sasha Clark."

"Burada mı çalışıyor?" Angelo soruyor. Bilgisayarında bir şeyler yazdığını şimdiden duyabiliyorum.

"Tam olarak değil."

Yazması durdu. "Öyle mi, değil mi? Zaten her çalışanımızın geçmişini kontrol ediyoruz."

"O bir danışman."

Angelo ıslık çalmadan önce bir saniye sessizlik olur. "Sasha? Şu halkla ilişkiler şirketindeki kıvrımlı küçük seks potu değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet."

"İlginç." Angelo kelimeyi uzatıyor. "Güzel kızlardan bahsetmişken, yeğenim nasıl?"

Başımı sandalyemin arkasına yaslıyorum ve inliyorum. "Annie harika. Yazı büyükannesi tarafından şımartılarak geçiriyor."

"Şanslı çocuk. Annen en iyisi. Peki neden sesin bu kadar mutsuz çıkıyor?"

Gözlerimi kapattım. "Annie geçen gün ofisime geldi." "Ne olmuş yani?"

"Yani, kıl payı kurtulduk ve kendimi dünyanın en kötü babası gibi hissediyorum."

"Kıl payı, yani..." Angelo soruyu geçirir.

"İki dakika daha erken gelseydi, hiçbir çocuğun ebeveynini yaparken görmek istemeyeceği bir şeyle göz göze gelecekti."

Angelo'nun gülmemeye çalıştığını söyleyebilirim. "Oh adamım. Bana bu hatunu ofisinde, gün ortasında, kapı açıkken becermediğini söyle."

"Teknik olarak *vurmuyorduk*. Ve kapı kapalıydı. Sadece kilitli değildi."

Şimdi tamamen gülüyor. "Vinny, sen lanet bir moronsun." "Bunu bilmiyor muyum?" Homurdanıyorum. "Şanslı bir moron."

"Güvenlik uzmanınız olarak, bir sonraki öğleden sonra keyfinizden önce kapınızı kilitlemenizi önerebilir miyim?"

"Kapa çeneni." İnledim.

"Sasha'yla ilgili çalışmanı alıp kişisel e-postana göndereceğim."

"Teşekkürler, dostum."

"Görüşürüz, Casanova." Angelo telefonu kapatırken kıkırdar.

Annemin Annie ile dönmesine daha birkaç saat var ama ben yine de bilgisayarımı kapatıyorum. Evden çalışacağım, yani orada olacağım.

döndüklerinde. Onların gülümseyen yüzlerinin ruh halimi hafifletmeye yardımcı olacağını biliyorum.

Sonra telefonum çalıyor ve sarkıyorum. Annem Annie ile birlikteyken beni aramayı alışkanlık haline getirmez, bu yüzden bir şey olduğunu varsayıyorum.

Planlar değişti.

"Selam, anne."

"Selam, sevgilim."

"Ne oldu?" Annemin hemen konuya gireceğini bildiğim için soruyorum. "Annie'nin arkadaşı Bethany onu bu akşam sinemaya gitmeye davet etti. "Annie'nin arkadaşı

şu müzikal tiplerden biri. Hani şu nefret ettiklerinden." "Sen de onlardan nefret ediyorsun." İşaret ediyorum.

Annem ofladı. "Bu doğru olabilir, ama bu konuda büyük bir yaygara koparmıyorum.

Tanıdığımız bazı insanların aksine."

"Bu gece gitmek istiyor mu?" Daha o cevap vermeden kendimi yenilmiş hissediyorum.

"Evet. Akşam yemeği için bir mola."

İlk tepkim hayır demek oldu. Annie programındaki son dakika değişikliklerinden ne kadar nefret ettiğimi bilir. Neredeyse o lanet şarkı filmlerine gitmekten nefret ettiğim kadar. Ve geçirdiğim günden sonra onunla biraz kaliteli zaman geçirmeye gerçekten ihtiyacım var. Ama günümü düşününce aklıma Sasha ile yaptığım konuşma ve önümüzdeki hafta yapılacak basın toplantısının Annie'nin hayatını nasıl etkileyeceği geliyor. Onun benim kızım olduğu, bir Mazzanti olduğu ortaya çıktığında, hayatı karmaşıklaşacak. Ve tehlikeli.

"Tamam. İki şartla. Onlarla gideceksin. Ve Max'e ikinize eşlik etmesi için ikinci bir adam getirmesini söyle."

"Telefonu kapatır kapatmaz ona söyleyeceğim." Annem kabul etti.

Annem tartışmacı olabilir ama Annie'nin güvenliği ikimizin de hemfikir olduğu bir konu. Max her zamanki korumaları ve kendi başlarına halledebilirler, ama başka bir muhafızın zararı olmaz.

İç çektim. "Eve dönerken bana haber ver." "Haber veririm. Seni seviyorum, oğlum."

Telefonumu masama bırakıp başımı sandalyemin arkasına yaslıyorum. Yakında Annie'yle tüm bunları konuşmak için bir zaman bulmam gerekecek.

Gelecek cumadan önce. Annie aile geçmişimizi bilmiyor değil. Yani bu bir

sürpriz olmayacak. Ama okulda sadece Annie Mazz olarak biliniyor. Tüm okullardaki müdürlerle sahte isim ayarladım. Ama yüzüm bir kez ortaya çıktığında, kısmi isimle bile sınıf arkadaşlarının bunu anlaması uzun sürmeyecek. Şu andan itibaren, beni sadece

aşırı korumacı zengin bir pislik ve bu yüzden bir koruması var. Bu yanlış bir varsayım değil. Sadece resmin tamamı değil.

Küçük bir insan yetiştirmek neden bu kadar zor?

Gözlerimi kapatarak düşüncelerimin çocukluğuma kaymasına izin verdim. Ebeveyn olmak çok farklı. Düşünülmesi gereken o kadar çok şey var ki. Güvenlik, yemek, arkadaşlar, sosyalleşme, görgü kuralları... Annemin yardımı olmadan kaybolurdum. Benimle tek başına nasıl başa çıktı bilmiyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

VINCENT

*"D reklam!" Boğazımdan bir çığlık koptu.
Beni duymuyor. Gözlerim onunla silahlı adamlar
arasında gidip geliyor.
"Baba!" Tekrar çığlık attım.
Henry bana sorunun ne olduğunu soruyor ama açıklayacak zamanım
yok. Koltukta debelenmeye başladım. Babamın kapısını kullanarak
çıkabilirim. Ama sonra
silah sesleri başlar.
Arka cam milyonlarca parçaya ayrılır.
Babama bir kez daha bağırmak için ağzımı açıyorum ama sesim
silahların yankılanan patlamasıyla boğuluyor.
Cam parçaları yüzüme ve kollarıma çarpıyor. Şok içinde donup
kaldım. Yardım etmem lazım ama hareket edemiyorum.
Babama bakarak, her şeyin ağır çekimde gerçekleşmesini dehşet
içinde izliyorum.
Gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ediyor. Sağır edici
gürültüden onu duyamıyorum ama ağzının hareket ettiğini görüyorum.
Benim adım.
"Vincent."
Bir kurşun göğsünü parçalamadan önce dudaklarından dökülen tek
şey benim adım.
Gözleri ona çarpan şeyi teyit etmek istercesine aşağıya bakıyor, sonra tekrar
yukarı çıkıp bana bakıyor.
Hâlâ donmuş durumdayım, hâlâ olduğum yerdeyim. Çaresizce, kanı
izliyorum
beyaz gömleğine yayılmaya başlar. Çok fazla kan var. Çok hızlı büyüyor.
Eliyle aşağı inmeme işaret ediyor.
İstemiyorum ama bir başka arabanın camı kırılınca arka koltuğun
zeminine yuvarlanıyorum. Korkmuş bir çocuk gibi kıvrıldım.
Titreşimler kafatasımın içinde yuvarlanıyor. Sanırım hala babam için
bağırıyorum.
Koltukların arasından Henry'ye doğru bakıyorum, o ne yapacağını
bilir. Ona seslenmeye başlıyorum ama vücudu direksiyonun üzerine yığılmış.
Bakmak istemiyorum ama gözlerim kendiliğinden hareket ediyor ve ön camın
iç tarafına sıçrayan kanı görüyorum.*

Sonra başladığı gibi aniden silah sesleri kesilir. Bir an için her şey sessizleşir. Ta ki çığlıklar başlayana kadar.

Zemine tırmanıp kapı koluna uzanıyorum. İyice kavrayıp kapıyı açana kadar üç deneme yapmam gerekiyor.

Arabadan düşerek babamın ayaklarının dibine indim.

"Baba!" Kulaklarım hâlâ çınlıyor ama ağladığımı anlayacak kadar sesimi duyabiliyorum. "Baba!"

Kafasına doğru sürünüyorum, kırık cam parçaları kafama batıyor. Palmiyeler.

Gömleğinde ikinci bir kan çemberi var. Bu daha aşağıda, onun Mide. Kan yayılmıyor ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Babamın eli bana doğru uzandı. Onu tutup parmaklarını olabildiğince sıkı kavriyorum.

"Baba. Ne yapacağım? Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Gözleri kapanırken parmakları benimkileri sıkıyor. "Sorun yok. Sen Tama m."

Sözleri bir fısıltı ama sonsuza dek ruhuma kazınacak.

"Hayır!"

Bağırışım beni sarsarak uyandırdı. Kalbim çılgınca atıyor ve avuçlarım terli.

"Siktir!" Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim.

"Siktir."

Hâlâ ofisimde otururken babamı düşünürken uyuyakaldığımı fark ettim.

O günü hayal etmek yeni bir şey değil ama her zaman çatışmalar başladığında sona eriyor. Her zaman babam vurulmadan önce uyanıyorum. Her zaman. Bugüne kadar.

Ellerim titriyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve parmaklarımı yumruk yaptım. Sanki orada değilmişim, sanki o kabusu gerçekte yaşamamışım gibi. Ama her şeyi bu kadar mükemmel detaylarla tekrar görmek zorunda kalmak.

"Siktir." Bu sefer küfürüm fısıltı olarak çıktı.

Telefonum çaldığında irkildim. Lanet olsun, bu rüya beni kenar

. Aramayı görmezden gelmeyi düşündüm ama arayan Angelo'ydu. Cevap verdim.

"Evet."

"Vin, bu kız hakkında ne biliyorsun?" "Ha?"

"Sasha Clark. Kaçmamı istediğin kız." Bir süre durakladı

Aramızda. "Dostum, bir saat kadar önce onu çalıştırmam için beni aradın.
Aradın mı?

Şimdiden unuttun mu?"

Rüya aleminden sıyrılıp daha dik oturuyorum. "Üzgünüm, aklımda çok şey var. İşin bitti mi?"

"Evet, bulacak pek bir şey yok. 30 yaşında. Ofisinden birkaç blok ötede güzel bir daire kiraliyor. O da bizim ofisten sadece birkaç blok ötede.

yeni ofisi. Ucuz bir daire değil ama iyi para kazanıyor ve bunu karşılayabilir. İyi bir kredi puanı var. Pahalı kıyafetler dışında yaşam tarzında gösterişli bir şey yok. Kırmızı olarak göze çarpan bir şey yok. bayrağı."

Bu benim tanıdığım Sasha'ya benziyor. "Tamam. Aile mi?"

"Fazla değil. Babam o bebekken ortadan kaybolma numarası yaptı. Annem üniversitedeyken öldü, bir çeşit tıbbi sorundan, söyleyebileceğim en iyi şey bu. Ama bundan sonraki kısım işin ilginçleştiği yer."

Duygusuz olmak istemediğini biliyorum ama bu bilgi beni Sasha'ya karşı savunmacı hissettiriyor. O bir yetim. Hiç babası olmamış. Daha yeni yetişkin olmaya başlamışken annesini kaybetti. O rüyadan sonra ruh halim zaten berbat, ama bu beni daha da karanlığa sürüklüyor.

Angelo devam ediyor. "Bir erkek kardeş, adı John. Beş yaş büyük. Akademiden sonra izleri kayboluyor."

"Akademi mi?" Tekrar ediyorum.

"Evet. Senin kızın kardeşi polisti."

Bu çok ilginç. "Öyleydi" derken neyi kastediyorsun? Onunla hâlâ konuştuğunu biliyorum. O ölmedi."

Angelo'nun sesindeki kendini beğenmişliği duyabiliyorum. "Hayır, ölmedim. Sadece kariyer değişikliği. FBI'da çalışıyor. Özel Ajan John Clark, Chicago'da çalışıyor. Ve işte en iyi kısmı, tahmin ettiğiniz gibi organize suçlar konusunda uzmanlaşmış bir görev gücünün başında."

Gerçeklik kavramım kayıyor olmalı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, neredeyse sandalyemden düşecek kadar çok güldüğüm.

YIRMİNCİ BÖLÜM

SASHA

"Sanırım hepsi bu kadar. Teşekkürler, çocuklar." Konferans masasının etrafında benimle birlikte oturan gruba gülümsüyorum.

M.E.'nin iç halkla ilişkiler ekibinden bu beş çalışanı kullanmakta serbest bırakıldım. Hepsi çok işbirlikçi ve takım oyuncusu gibi görünüyorlar. Bu da iyi bir şey çünkü Pazartesi günü öğle yemeği vakti yaklaşıyor ve büyük basın toplantısına bir haftadan az bir süre kaldı.

Telefonumdaki saate bakıyorum. "Üzgünüm, planladığımdan biraz daha uzun sürdü. Eşyalarınızı yarın öğlene kadar bana ulaştırabilirseniz harika olur."

Hepimiz ayağa kalkmaya başladığımızda bir onaylama korusu oluşuyor.

Odadaki enerjide bir değişim olduğunu fark edince, düzenlediğim kağıtlardan başımı kaldırıyorum. Herkes hareket etmeyi bırakmıştı. Hepsi olduğu yerde donup kalmıştı. Bana bakıyorlardı.

Sorunun ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda kapı aralığından tanıdık bir ses geliyor. Bana bakmıyorlardı. Tam arkamda duran kişiye bakıyorlar.

"Böldüğüm için özür dilerim. Bayan Clark'la biraz konuşmam gerek."

Bayan Clark? Sesinin ve profesyonel tonunun birleşimi, vücudumun içinde baskınlık için savaşılan arzu ve kızgınlığa sahip. Sıkıştırıyorum

Yumruklarımı sıkıp soğukkanlılığımı korumak için savaşıyorum. Bu pislik sanki onu son gördüğümde asistanıyla ve kardeşimle yattığımı ima etmemiş gibi toplantıma giriyor. Bu kaltağın cüreti.

Sırtım kapıya ve Vincent'a dönükken, sıkı bir gülümseme ve başımla ekibi selamlıyorum. Bunu çıkmak için izin olarak kabul edip, hepsi aceleyle odadan çıktılar. Kadınlardan birkaçı Vincent'a uzun uzun bakıyor, ama şöhretinden duydukları korku, Bay Günah'la flört etme olasılığından daha ağır basıyor.

"Sasha."

Sesi çok yakın. Çok yakın. Ama hafta sonu öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı ve henüz ona bakamıyorum.

"Evet." Ses tonum

kırpılmış. "Biraz vaktiniz var mı?"

"Hayır. Üzgünüm." Sesim üzgün gelmiyor. Yalan da söylüyorum. Bir sonraki toplantımdan önce bir saatim var.

Vincent'a beni etkilemesi için zaman tanımak istemediğimden ve gitmek için arkamı döndüm. Etrafından dolaşabilmek için sesine doğru döndüm ama o benim kaçışımı planlamıştı. Ve hareket etti.

Tam önümde duruyor.

Momentum durmamı engelliyor. Boşta kalan elim ona çarpmamı engellemek için otomatik olarak yukarı kalkıyor. Göğsü avucumun altında sert ve sıcak.

O yarım saniyelik temas nabzımın hızlanmasına ve kanımın ısınmasına neden oldu. Elimini geri çekiyorum ve etrafından dolaşıyorum. Beni durdurmaya çalışmadı ve buna sevindim. Ya da sevinmeliyim. Onunla konuşmak kötü bir fikir. Ona dokunmak daha da kötü bir fikir. Ama hala onu arzuluyorum. Sistemimden atamadığım bir uyuşturucu gibi.

Ofisim sadece birkaç kapı ötede, bu yüzden hızlıca güvenli bir yere ulaşıyorum. Getirdiği küçük koruma hissi için kapımı kapattım, sonra masamın arkasındaki sandalyeye çöktüm.

"Kendini topla, Sasha." Kendi kendime mırıldanıyorum. Kapım açılmadan bir saniye önce.

Başımı kaldırıp Vincent'ın ofisime girip kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum. Artık yaptığı hiçbir şeye şaşımamalıyım. Bu şirketin sahibinin o olduğunu ve ne isterse yapabileceğini, nereye isterse gidebileceğini hâlâ unutmuş gibiyim. İstedikim gibi alnımı masama düşürmediğim için şükrediyorum.

Kendini tek kişilik ziyaretçi koltuğuma bırakırken onu sessizce izlemeye devam ediyorum. İri vücudunu katlayışını görmek neredeyse gülünç.

küçük sandalyeye. Berbat bir sandalye değil ama onun boyundaki biri için yapılmamış. Rahatsızlık içinde kıpırdandığında içimden gülümsüyorum.

Vincent masama bir fincan kahve koyup bana doğru ittiğinde kaşlarım saç çizgime çarpıyor.

Cidden bana kahve mi getirdi? Ne için? Özür dilemek için mi?

Yavaşça uzandım ve aldım. BeanBag'den olduğunu görünce tereddüt ettim. Ya Brent'e getirdiğim kahvenin oradan olduğunu fark etti ya da Brent'e nereye gideceğini sordu. Çünkü bunun tesadüf olmasına imkan yok.

Kapağı kaldırıp içkiyi kokluyorum, gözlerim hâlâ Vincent'ta. Yüz ifadesi ciddi, ama gözlerinde biraz mizah var. Bardağı kaldırıp

Latte'nin tadına bakarken dudaklarımla ona bir kez daha bakıyorum. Onu son gördüğümdeki kadar yakışıklı görünüyor. Her zamanki gibi gölge gibi duran sakalı ve koyu renk saçları kusursuz. Ofisinde takım elbise ceketi olduğunu tahmin ediyorum ama şu anda üzerinde koyu gri düğmeli bir gömlek ve siyah pantolon var. Onun yanında olmak her zaman güzel bir gardırop biriktirdiğim için mutlu olmamı sağlıyor, tıpkı bugünkü erik elbisem gibi. Kıyafet yetersizliği hissi olmadan da yeterince korkutucu.

İçecek dudaklarıma değdiğinde gözlerim açılıyor.

Vincent sırtıyor.

Dudağımdaki köpüğü yaladım. Nereden bildi bilmiyorum ama en sevdiğim öğleden sonra içkimi içti.

Konuşmadan önce bir süre daha bana bakıyor. "Özür dilerim."

Üzgünmüş. Harika.

Onu izlemeye devam ediyorum.

"Cuma günü söylediklerim için." Açıklıyor. Sanki en son yaptığı aşâğılık davranışın ne olduğundan emin değilmişim gibi.

Başka bir açıklama bekleyerek bir süre daha onu izliyorum ama hiçbir açıklama alamıyorum.

İç çekişimi tutarak ona başımı sallıyorum ve en profesyonel ses tonumu takınıyorum. "Anlaşıldı. Kahve için teşekkür ederim."

Dikkatimi ondan uzaklaştırıp dizüstü bilgisayarımın kilidini açıyorum. Sonra bekliyorum. Vincent hareket etmiyor. Hiçbir şey yapmıyor. İyi. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. E-postamı açıyorum ve birkaç mesajı okuyormuş gibi yapıyorum. Okumak zorundayım. Çünkü Şeytan masamın karşısında oturmuş bana bakarken gerçekten konsantre olamıyorum.

Ellerimi meşgul etme ihtiyacıyla, kendime hitaben yeni bir e-posta açıyorum ve aklıma gelen tüm hakaretleri yazmaya başlıyorum. Bir sürü var.

Vincent sonunda sesli bir nefes verdiğinde bu şekilde daha ne kadar devam edeceğimizi merak ediyorum. Yazmayı bırakıyorum ama ona doğru bakmıyorum.

"Bakın, özür dilerim. Özür dilerim. O sonuçlara varmamalıydım. Lütfen bunu arkamızda bırakıp yolumuza devam edebilir miyiz?"

Tekrar yazmaya başladım. Bu sefer tam cümleler kullanıyorum.

Benim

tuş vuruşları agresifleşiyor. *Bu bok çuvalı özür, katrana batırılmış ve yabancıların kollarıyla kaplanmış bir saç fırçasından daha işe yaramaz.*

"Sasha." Vincent'ın sesi sinirli çıkmaya başladı.

Sonunda patladım. "Ne var, Vincent? Benden ne istiyorsun? Gerçekten hayatım boyunca tanıdığım en sinir bozucu adamsın! Sence

parmağını şıklatırsın ve her şey istediğin gibi olur. Öürünüz tavrınızdan daha berbattı. Evet, *özür diledin* ama bu her şeyi silip atmıyor. Çalışmak için buradayım. Hayatını kolaylaştırmak için buradayım. Ama sen işimi yapmama yardım etmek yerine her adımda daha da zorlaştırdı. Bilgi saklamak. Genel olarak zor davranmak. İsteyen herkesle yatan bir tür sürtük olduğumu ima etmek. Benim seks hayatım seni ilgilendirmmez. İstediğimle yatarım. Ama en azından bana biraz kredi ver. Her zamanki podyum mankenlerinden biri olmayabilirim, ama etrafta dolaşıp bakan herkese bacaklarımı açmama gerek yok."

Vincent azarlanmış görünmek yerine öfkeli görünüyor. "Yapacaksın lan!" diye gürlar. "Kimseyi *seçme* hakkın yok. Paylaşmıyorum. İstediğin kadar kavga et ama aramızdaki bu şey bitmedi. Sen işini yaparken ben yolundan çekileceğim. Ama dışarı çıkıp başka erkeklerle yatabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Tartışma bitmiştir. Ve eğer dışarıda bu mesajı alması gereken yürüyen ölü bir adam varsa, ona kendim söyleyeceğim."

Onun bu çıkışı karşısında öyle afalladım ki; tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Güzel." Bir şeyi kabul edip etmediğimden emin değilim, ama o hala kızgın görünüyor. "Ve bir daha asla kendin hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum. Bu binadaki en seksi kadın sensin. Yemin ederim, eğer bir çalışanımın daha seni zihinsel olarak soymasını izlemek zorunda kalırsam, insanları pencerelerden atmaya başlayacağım. Ve bunun senin işini daha da zorlaştıracığından eminim." Ayağa kalkmak için kendini zorluyor. "Daha önce bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Ama şu anda hıyar olduğum için üzgün değilim. Aynı fikirde olmamız gerekiyordu."

Bana dönmeden önce kapıya doğru iki adım attı. "Konuşma noktalarını doğrudan bana gönder. Brent'e değil." Brent'le aramda bir şey olmadığını tekrarlamak için ağzımı açıyorum ama Vincent elini kaldırıp beni durduruyor. "Umurumda değil. Sadece yap şunu."

Beni delirtmekle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyduğuma eminim. kapımdan çıkıp koridorda kaybolmadan önce.

Birkaç dakika boyunca boş kapıma göz kırpıyorum. Az önce ne oldu öyle? Aynı sayfada mı buluşmamız gerekiyordu? Hangi sayfaydı o? Tam olarak?

Başımı sallıyorum ve gözlerimi tavana çeviriyorum. Bu adamın ruh hali bir eczaneden bile daha değişken. Az önce bana bağırdığı için ona kızmalıyım. Ama eğer kendime karşı dürüst olacaksam, bir eczaneden daha

Ŗu anda biraz tahrik oldum. Mağara adamı gibi davranmak çekici olmamalı ama öyle. Ve eğer dolu bir ofis binasında olmasaydık, muhtemelen

kendimi masanın üzerinden ona fırlatabilirdim.

Gözlerimi kırpıştırarak transımdan çıktım ve saate baktım. Bu lanet adamı anlamaya çalışmak için zamanım yok. Bu hafta işler çok hızlı ilerleyecek. Hormonlarımın dikkatimi daha fazla dağıtmasına izin veremem.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

"W Sanırım hazırız." Cheryl lobide etrafa bakındığımızı söylüyor.

Basın toplantısını nerede yapacağımız konusunda gidip geldik. Vincent'ın ofisi. Yönetici konferans odası. Etkinlik salonu. Nihayetinde binanın lobisinin rahat ortamının Vincent'ı sunmanın en iyi yolu olduğuna karar verildi. Onu yüksek makamlı bir masanın arkasına koymadan da yeterince etkileyici ve korkutucu. Çoğu insanın büyük şirketlere karşı bir güvensizliği var, bu yüzden bunu resmi bir basın toplantısından çok bir halk buluşması olarak sahneliyoruz.

"Ben de öyle düşünüyorum." Saatimi kontrol ederken ben de aynı fikirdeyim. "Ve medya gelmeye başlamadan önce iki saatimiz var."

"Mükemmel. Hakkını vermeliyim. Bay Mazzanti'yi nasıl bu kadar iyi işbirliği yapmaya ikna ettiniz bilmiyorum ama ikiniz iyi bir takım oldunuz." Cheryl bana göz kırptı. "Oh, şeytandan bahsediyorsun."

"Gerçekten de şeytan." Yüksek sesle mırıldanıyorum, patronumun az önce bana göz kırptığı gerçeğiyle dikkatim dağılıyor.

Bu bir şaka mıydı? Ona taktığım özel lakabı bilmesi mümkün değil. Bir şeyler döndüğünü biliyor mu? Aramızda mı? Hayır. Bu mümkün değil. Ve eğer bir şeyden şüphelenseydi, kesinlikle göz kırpmazdı.

Cheryl kolumu okşadı. "Gidip bir *merhaba* diyeceğim, sonra da ofise koşacağım.

Ama başlamadan önce döneceğim."

Cheryl'in Vincent'a yaklaşmasını izlerken, onun yalnız olmadığını fark ediyorum. Yanında küçük, güzel, koyu renk gözlü bir sarışın var. Annie. Kameralar ortaya çıktığında onu burada istemediğini biliyorum, bu yüzden onu buraya getirmesine şaşıyorum. Vincent bir kolunu Annie'nin omuzlarına atarak Cheryl'in elini sıkıyor. Cheryl'e bir kızı olduğunu söyledim, böylece en azından tanıştırılınca hazırlıksız yakalanmayacak.

Onları gözlemleyerek davetsiz misafirmiğim gibi hissediyorum. Özel bir şey olmuyor, Vincent sadece kızıyla birlikte duruyor ama yine de o an vücudumun her yerinde hissediyorum. Kalbim güm güm atıyor ve sanki lanet olası yumurtalıklarım *iş için açık* olduğunu söyleyen bir neon tabelayı çevirmiş gibi. Ben

Çocuk sahibi olmak istediğimden bile emin değilim ama kendini çocuğuna adanmış bekâr bir babanın bende annelik içgüdüsünü harekete geçiren bir yanı var.

Kendimi azarlayarak, başka bir kadın gözüme çarptığında başka tarafa bakmaya başlıyorum. Onu eski haber makalelerinden tanıyorum, ama onlar olmasa bile tam olarak kim olduğunu biliyorum. Marie Mazzanti, Vincent'ın annesi. Torunu gibi ufak tefek ve ince, ama rengi Vincent'a benziyor.

Onları bir arada görmek Annie'nin annesini merak etmeme neden oluyor. Annie'nin altın rengi saçları ve soluk teniyle tıpkı annesine benzediğini hayal ediyorum. Vincent'ın gözlerine sahip olması dışında. Yapabildiğim kadar araştırdım ama kayıp anne hakkında hiçbir bilgi bulamadım. Annie'nin doğum belgesi bile yok. Ama nerede doğduğunu ya da annesinin soyadını bilmediğim için bu bir sürpriz değil.

Araştırma benim kişisel bilgim için değildi. Tipik bir gazetecinin Annie ile ilgili ne bulabileceğini görmem gerekiyordu. Çünkü o *açıklanır açıklanmaz* herkes onun hikayesini araştırmaya başlayacak. Ve tamam, evet, belki de profesyonel olmayan nedenlerden dolayı biraz meraklıydım.

Bilgi eksikliği kimliğini daha da ilgi çekici hale getiriyor, ancak sonsuz miktarda para size gizlilik satın alabilir. Diğer şeylerin yanı sıra.

"Sasha Clark?" Çakıllı bir ses beni düşüncelerimden uyandırıyor.

Dönüyorum ve yanımda duran adamı gördüğümde neredeyse geri adım atıyorum. Yaklaştığını nasıl duymadım bilmiyorum. Adam iri yarı. NFL'deki o devasa adamlardan biri gibi. Boyu 1.80 ve eni bir kapı aralığı kadar. Zeytin rengi teni ve kısa kesilmiş koyu renk saçları İtalyan kökenli olduğunu gösteriyor. Vincent'la aile benzerliği var, sadece bu adamın gözleri delici siyah yerine şaşırtıcı bir mavi.

Teklif ettiği eli tuttum. "Siz Angelo Rossi olmalısınız. Sizinle tanışmak bir zevk."

Sırıltısı gözlerine kadar ulaşıyor ama yine de yırtıcı görünüyor. Eğer Vincent'ın biraz korkutucu görüldüğünü düşündüysem, Angelo Dağı'nın yanında hiç kalır.

"Kuzenimle işler nasıl gidiyor? Sana iyi davranıyor mu?" Bakışlarımı tutarak soruyor.

Soru yeterince masum görünüyor, ama Vincent'la aramızdaki tüm kirli geçmişi bildiğinden neredeyse eminim.

Gülümsememi sabit tutmaya çalışıyorum. "İyiymi. Bugünü atlatmak için sabırsızlanıyorum, böylece galaya odaklanabiliriz."

Angelo başını sallar. "Ah evet, şu hayır işi. O birkaç hafta içinde, değil mi?" "Evet." Genelde havadan sudan konuşmakta üstüme yoktur ama bu adam beni

sorgu altındaymışım gibi hissediyorum. Güvenlik Şefi olduğu için uygun.

"John nasıl?" Angelo başını hafifçe eğerek sordu. Onu doğru duymuş olamazdım. "Affedersiniz?"

"Kardeşin. Rüzgarlı Şehir'de onu meşgul ediyorlar mı?"

Bu da ne... Bir adım geri çekiliyorum ve Angelo tepkime kaşlarını kaldırıyor.

Sesinde bir parça eğlence var. "Gerçekten öğrenmeyeceğimizi düşünmedin, değil mi?"

İçim daralıyor. "Öğrenmek mi? Ne ima ediyorsun? Kardeşimi sır olarak saklamadım. Vincent'a sor."

"Evet, konuşmuştuk. John'un FBI için çalıştığından bahsetmemen çok komik. Mafya ekibinde." Dev kollarını dev göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunun işe yaradığını nasıl gördün? Yakalayabileceğini düşündüm

Vincent gardını indirmişken sana tüm aile sırlarını anlatır mıydı? Üzgünüm tatlım, ama artık sır falan kalmadı."

Devin ağzından çıkan her kelime beni şoku aşırıp öfkeye sürüklüyor.

Bir adım daha yaklaşarak yerimi geri aldım ve sesimi alçalttım.

"Dinleyin ve iyi dinleyin çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bu iş için ben arandım. Sadece şirketim değil, özellikle ben. Çünkü yaptığım işte iyiyim. Ve iş yapmak için buradayım. Kendi işimi. Kardeşim için bir çeşit gizli muhbirlik değil. *Kardeşim* seni hiç ilgilendirmez. Ne şimdi, ne de sonra. Bana bir daha onun adını ağzına alırsan, o büyük boy Shrek kışının içtiği her steroid içeceğine pişman ederim seni."

Bir yandan da parmağımla onu işaret ediyorum. "Ayrıca, Mazzanti Enterprises temiz *olduğu* için buradayım. Temiz, yani FBI'ın işinizle ilgilenmesi için hiçbir neden yok. Şimdi saçma sapan suçlamalarda bulunmaya devam edersen, bu temiz statüyü yeniden gözden geçirmem ve John'la biraz sohbet etmem gerekebilir. Belki o da arkadaşlarını getirir ve senin bataklığındaki kütükleri tekmeleyip neler çıktığını görürler." Kollarımı kavuşturma sırası bende. "Yukarıdakilerin hepsini duydun mu, yoksa yazmamı ister misin?"

Sıcacık bir avuç sırtımdan aşağı kayıyor ve başımın dibinde
Omur dinleniyor.
ga.

"Evet, duydu mu?" Vincent'ın sesindeki gülümsemeyi
duyabiliyorum.

"Çünkü ben kendi adıma bunu dikte ettirmek için tekrarlamasını
çok isterim." Angelo'nun gözleri hâlâ benim üzerimde.

"Sanırım senden hoşlanacağım."

"Sana söylemiştim." Vincent, Angelo'nun bir kahkaha atmasına
neden olur.

Vincent ve ben bütün hafta boyunca birbirimize e-posta gönderdik
ama sadece iş konuştuk. Pazartesi günü başka erkeklerle yatamayacağım
konusunda atıp tuttuktan sonra ofisimden hışım ile çıktığından beri onu
şahsen görmedim. Bir yanımda hâlâ onunla kavga etmek istiyordu. Aramızdaki
bu şekilde savaşmak için. Ama
Şimdi burada dururken, kolunu bana dolamışken... Karşı koyamıyorum. Bu
çok normal hissettiriyor. Çok doğru. Çok uygun.

Zihnimi doğru yolda kalmaya zorlayarak gözlerimi Vincent'inkilerle
buluşturuyorum. "Kardeşimi sen mi kaçırdın?"

"*Seni* biz çalıştırdık. Tüm çalışanlarımızın geçmişini kontrol
ediyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, bunun haftalar önce yapılması gerekirdi." Omuz
silkiyor. "Ne zaman Shrek

Burada kardeşinin FBI'dan olduğunu öğrendim. Beni alayağı etmek için
çalıştığını düşünüyordu. Öte yandan ben bu teorinin tamamen saçmalık
olduğunu biliyordum. Az önceki sözlü dayanın tartışmamız için mükemmel
bir son oldu diyebilirim."

Vincent sırtıyor ve elini yanıma doğru kaydırarak beni hafifçe
sıkıyor.

Vücudum onun dokunuşuna anında tepki veriyor. Ona doğru eğilme
dürtüsü dişlerimi sıkırmama neden oluyor. Kenara çekiliyorum ve elinin
bedenimden uzaklaşmasına neden oluyorum. O ve Angelo başka bir şey
hakkında konuşmaya başladıkları için Vincent benim davranışımı fark
etmiyor.

Mümkün olduğunca ihtiyatlı davranarak, bana *bu* şekilde
dokunduğunu kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafıma
bakıyorum. Neyse ki Cheryl ortalıkta görünmüyordu. Çoktan gitmiş olmalı.
Gözlerim Annie'ninkilerle birleştiğinde rahatlamış bir nefes vermek
üzereydim. Odanın öbür ucunda ama bana bakıyor.

Vincent dikkatimi çekmek için dirseğime dokunuyor, sonra

telefonunu işaret ediyor. "Bu telefona bakmam gerek. Birbirinizi öldürmeyeceğinize güvenebilir miyim?"

Angelo'ya bakıp gözlerimi deviriyorum. "İyi olacağız." Vincent uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

Angelo hala gülümsüyor. "Bana yirmi dolara mal oldun."

"Bahis benim kirli olduğum üzerine miydi yoksa sorgulandığım için soğukkanlılığımı kaybedeceğim üzerine miydi?"

Kıkırdıyor. "İkinci seçenek. Vincent, John hakkında bir şey söylersem bunu bir tehdit olarak algılayacağını ve bana kızacağını düşündü."

Ağzımı açıyorum ama genç bir ses cevabımı bölüyor. "Angelo Amca, büyükannem seninle konuşmak istiyor."

İkimiz de Annie'nin yanımızda durduğunu görmek için aşağı bakıyoruz.

"Hey, prenses." Angelo kızın saçlarını karıştırmak ister ama kız başını eğerek Angelo'nun gülmesine neden olur. "Gidip büyükanneniy bulalım o zaman."

"Kapının yanında." Angelo kıpırdamayınca ofladı. "Bir dakika içinde orada olacağım. Sasha'ya gerçek haber minibüslerini sormak istiyorum. çabuk."

Angelo'nun kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, benimkilerle eşleşiyor. "Sasha'yı tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz, ama ben ve büyükannem az önce onu işaret eden bir kadınla konuşuyorduk." Bana baktı. "Senin o büyük binanın içinde olduğunu söyledi. daha önce haber minibüsleri."

Başımı salladım. "Evet. Yerel muhabirlerden birkaçıyla arkadaşım. Eminim bir ara senin için bir tur ayarlayabilirim. Eğer baban için sorun olmazsa."

"Güzel." Omuz silkti. "Angelo Amca, git büyükannenle konuş. Hemen geliyorum."

Ellerini havaya kaldırır. "Tamam. Uzaklaşma."

Annie ve ben birbirimize dönmeden önce onun uzaklaşmasını izledik. Diğer.

Tanrım, bu neden bu kadar garip?

Boğazımı temizliyorum. "Peki, haberlerle ilgili bir okul projen var mı?"

Yoksa sadece ilgileniyor musunuz?"

Koyu renk gözleri yuvarlanmadan önce beni inceliyor. "Aptal haberler umurumda değil."

"Oh, um..." Duraksadım. Bekle, ne?

Annie sesini alçaltıyor. "Babamla parası için mi yatıyorsun?"

Çenem açıldı. "Ben... Biz..."

Küçük kollarını kavuşturuyor. "Ben aptal değilim. Ondan hoşlandığını biliyorum. Ama benim babam öyle biri değil. Onun parasını alamayacaksın. O da aptal değil."

"Annie!" İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Angelo'nun odanın *öbür* ucunda kolunu kaldırmış bir şekilde bize baktığını görüyoruz.

Sorgulama tarzına bakılırsa, tahminimce büyükannesinin Angelo'yla konuşması gerektiği konusunda yalan söyledi.

"Babamın sana ihtiyacı yok," diye fısıldıyor bana, dönüp sekerek uzaklaşmadan önce.

BÖLÜM YIRMI İKİ

SASHA

I Kimin fikri olduğunu hatırlamıyorum. basın toplantısı, ama en iyisi

Yılın fikri.

Gösteri bitti. Vincent'ın konuşması sorunsuz geçti. Beklendiği gibi, gazeteciler başından beri avucunu yalıyordu. Hazırlıklı olmadığımız tek bir soru bile sorulmadı. Marie'nin Evi haberi duyurulduktan sonra tüm dikkatler yeni kar amacı gütmeyen kuruluşa çevrildi. Yakışıklı mı yakışıklı bir adam evsiz kadınlar ve aileler için milyonlar mı harcıyor? Başka söze gerek yok.

Gözlerimi kapatarak duvara yaslanıyorum ve ikinci kadeh şarabımı bitiriyorum.

Bugünün iş kısmı mükemmel geçti. Geri kalanı, pek değil. Hâlâ 11 yaşındaki bir kızıdan yediğim azarın etkisindeyim. Cidden, ne demem gerekiyordu ki? Yalan söyle ve onunla bir ilişkim olmadığını söyle. Baba mı? Ondan hoşlandığımı itiraf edip parasını istemediğimi mi anlatmaya çalışayım? Bana inanmazdı. Ve gerçekten cevap vermemi beklemiyordu,

Sadece içini dökmek istedi.

Peki ya Vincent? Sahneyi zihnimde canlandırmaya devam ederken, ona söyleyip söylememe konusunda bir ileri bir geri gidip geliyorum. Şu anda *hayır* diyorum. Hayır, ona söylemeyeceğim. O sadece babası için endişelenen bir çocuk. Ofisine girdiği gün Vincent'la aramızdaki yoğun cinsel titreşimleri fark edemeyecek kadar küçük olmasını umuyordum ama Tabii ki bu kadar şanslı olamazdım. Ve eminim ki Vincent'ın bu gece bana sarıldığını görmek de yardımcı olmamıştır.

Büyürken tek bir ebeveynim vardı. Annemin birkaç ciddi erkek arkadaşlarını getirdiğinde ne kadar strese girdiğimi hatırlıyorum. yeni bir ev. Ya ondan hoşlanmadıysam? Ya o benden hoşlanmadıysa? Ya annem onu benden daha çok sevmeye başladıysa? Ya ben geride kalırsam?

Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bazen üzülmeden annemi düşünebiliyorum. Bazen de düşünemiyorum.

"Sasha."

Vincent'in yumuşak ses tonuyla gözlerim açılıyor. Yüzü çok yakınımda ve ona dokunmak için uzanmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bugün orada iyi iş çıkardın," diyorum gülümseyerek.

Zorla.

"Hadi gel." Asansörlere doğru başını sallıyor ve yürümeye başlıyor. Tartışamayacak kadar yorgun bir halde duvarı itip bir masa buldum.

boş şarap kadehi. Asansör kapıları açıldığında ona yetişiyorum. Asansör hareket etmeye başlayana kadar yukarı değil de aşağı doğru gittiğimizi fark ediyorum.

"Uh, Vincent? Nereye gidiyoruz?"

"Eve."

"Beni eve mi bırakacaksın?"

Kapılar özel otopark katına açılıyor. "Benimle eve geliyorsun."

Dışarı çıktı ve ben bir kez daha onu takip etmek zorunda kaldım. Düşündüğümde daha mı sarhoşum? Bunu daha önce konuşmadığımıza eminim. Unutmuş olamam.

Vincent pahalı görünümlü siyah bir spor arabanın yanında durur.

"Annem bu gece Annie'de kalacak. Senin de gelmeni istiyorum."

"Vincent..."

Yolcu kapısını açtı. "Orada dururken üzgün görünüyordun. Benimle eve gel, seni daha iyi hissettireceğime söz veriyorum."

"Tamam." Fısıldıyorum.

Daha sonra, kolay kabullenişim için şarabı suçlayabilirim.

Vincent'in gözleri zaferle parlıyor. "Aferin kızım. Şimdi kışını kaldır ve arabaya bin."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SASHA

TVincent'in evine giden yol sessizdi. Konuşma yok. Müzik yok. Sadece cinsel gerilim.

Sessizce oturup binaların geçişini izliyorum. Vincent'a gitmenin bir hata olduğunu *biliyorum*. Zaten onun hayatına fazla karışmış durumdayım. O benim *müşterim*. Benden zaten nefret eden bir çocuğun bekar babası. Kardeşimin kariyeriyle tamamen zıt bir geçmişten geliyor. Bir ilişki aramıyor ama yine de alfa erkeği oynamak ve sanki onunmuşum gibi bana patronluk taslamak istiyor. Verdiği sinyaller karışıktan başka bir şey değil. Ve daha da kötüsü - tüm pislik eğilimlerine rağmen - onu önemsiyorum. Ve bağlanmak istemeyen bir adamla, bu duygular sadece tek bir şekilde sona erebilir. Karşılıksız bir kalp acısıyla.

Ama... Ama seks gerçekten çok iyi. *Gerçekten, gerçekten*, aptalca iyi. Sanki her gece onu arzuluyorum. Uykuya dalarken, aklım her dolaştığında, onun bacaklarımın arasında olduğunu düşünüyorum. Nefesini boynumda hissediyorum. Vücudunun benimkine değiştiğini düşünüyorum. Ve bir bağımlı gibi, belki bu gecenin ihtiyacımı azaltmaya yardımcı olacağına kendimi ikna ediyorum. Bir doz daha alırsam onu sistemimden atabileceğim.

"Buradayız." Vincent'ın sözleri aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Bir yeraltı otoparkına girdi. Buranın karanlık olmasına sevindim, böylece kızardığımı göremezdi. Park ettiğimizi fark etmedim çünkü seksi düşünmekle çok meşguldüm.

Onu takip ederek arabadan çıktım. Vincent tutmam için elini uzatıyor. Avucumu onunkine doğru kaydırırken, bunun Vincent'a çok normal gelen başka bir şey olduğunu fark ediyorum. El ele tutuşmak. O, istediğini elde edebilen, işi buymuş gibi seven, dünyayı ayaklarının altına seren bir adam. Ama elimi tuttuğunda, sanki yıllardır yaptığımız bir şeymiş gibi geliyor.

Asansörle lobiye indiğimizde sessizlik devam ediyor. Yüksek güvenli bir bina bekliyor olmalıydım. Taşrada değil de şehir merkezinde yaşamasının nedeninin kişisel güvenlik olduğunu söylemişti.

Elim hala onun elinde, Vincent beni parlayan mermer zeminlerde yürütüyor. Güvenlik görevlisine başını eğdiğinde neredeyse bakmayacaktım. Ama ne zaman

iki kez baktım. Tipik bir resepsiyon masası ve arkasında oturan profesyonel görünümlü bir güvenlik görevlisi var. Ama beni hazırlıksız yakalayan ikinci, korkunç adam.

Angelo masaya yaslanmış, biz asansöre yaklaşırken bizi izliyor. Vincent bir şey söylemiyor, Angelo da öyle. Ama asansör kapıları kapanırken bana göz kırpmıyor. Güzel, patavatsızlıklarımıza bir tanık daha.

"O da burada mı yaşıyor?" Vincent'a sordum.

"Evet. Onun yakınında olması daha kolay. Mazzanti Enterprises'ın Güvenlik Şefi ama aynı zamanda benim kişisel güvenlik ekibimin de lideri." Vincent omuz silkiyor. "Sekiz yaşından beri benim korumamış gibi davranıyor. Bunu resmileştirmek mantıklı geldi."

"Sekiz yaşından beri mi?" Mırıldanıyorum. "Ne yani, o zamanlar sadece 1.80 boyunda ve 300 kilo civarında mıydı?"

Vincent gürültülü kahkahasıyla beni korkutuyor. Küçük asansör kabininde yankılanıyor ve titreşimleriyle bedenimi dolduruyor.

Kapılar kayarak açıldığında Vincent elimi bırakıyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. Çok az kapı var ve keşke kat numaralarına dikkat etseydim diyorum. İyi bir paraya bahse girerim ki Çatı katı.

Kapı aralığından geçerken duraksadım. Evinin neye benzeyeceğini pek düşünmemiştim ama bu şekilde hayal edemezdim.

Solunda yastıklı bir bank bulunan kısa bir giriş yolundayız. Üzerinde Aşağıdaki dolaplarda ve yukarıdaki kancalarda gökkuşağından bir yağmurluk var. Yere saçılmış ayakkabılar var ve - babetlerimi çıkararak - onları küçük bir çift pembe spor ayakkabının yanına bırakıyorum.

"Bir içki ister misin?" Vincent yanımdan geçip ana odaya girerken soruyor.

"Hayır, ben iyiyim." Mırıldanıyorum, arkamdan takip ediyorum ve uzay.

Tam karşıda Mississippi'ye bakan bir pencere duvarı var. Nehir. Şehrin ışıkları yanarken ve gün batımının son dokunuşları suyun üzerinde koyu kırmızı bir parıltı oluştururken manzara muhteşemdir.

Gözlerimi camdan ayırarak yaşam alanında geziniyorum. Geniş kumaş kaplı kanepeler ve çeşitli kumaşlarla döşenmiş sandalyeler odayı dolduruyor. Duvara monte edilmiş bir televizyon var.

büyük bir şömine. Yan masalar kitaplarla kaplı. Ve odanın köşesinde bir çift mor paten duruyor.

Burası bir aile evi. Rahat. Davetkar. Büyük ve üst düzey ama rahat. Vincent'ın olduğunu düşünmediğim bir şekilde gerçekçi. yetenekli.

Şişe şingirtılarının sesiyle omzumun üzerinden mutfaktaki Vincent'a bakıyorum. Açık bir kat planı olduğu için oturma odasını mutfaktan ayıran tek şey kuvars kaplı devasa ada. Altı tane döner tabure var ve odanın diğer tarafında büyük bir yemek masası olmasına rağmen, Vincent ve Annie'nin yemeklerinin çoğunu mutfakta yediklerini hayal ediyorum.

"Fikrini mi değiştirdin?" Vincent soruyor.

Buzdolabının üstündeki dolaptan bir şişe seçiyor. Burada yaşayan bir çocuk olduğuna dair başka bir işaret. Şarap dolabı ya da bar arabası yok. Tüm içkiler yüksekte ve ulaşılamayacak yerde.

Kahverengi bir sıvı şişesini indiriyor ve dikkatimi tekrar mekâna vermeden önce başımı sallıyorum. Pencereilerin hakim olmadığı duvarlar çerçeveli sanat eserleriyle dolu. En yakınimdaki duvara yaklaşıyorum ve hepsinin farklı malzemelerden yapıldığını görüyorum. Bir suluboya var. Karakalem bir çizim. Parmak boyasıyla yapılmış kır çiçekleri tarlasına benzeyen bir şey. Bunların hepsinin Annie tarafından yapıldığını fark ettiğimde dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor.

Boğazım daralıyor ve içimden taşan duygulara karşı gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum. Vincent'ın düşünmek bile istemediğim kadar çok parası var. Evi en büyük ressamların tablolarıyla dolu olabilirdi. İsteddiği kişiye sipariş verebilirdi. Ama bunun yerine kızının yaptığı eserleri profesyonelce çerçeveletip sergilemeyi tercih etti. Bir erkek, bir baba olarak onun hakkında çok şey söylüyor ve bu benim kafamı daha da karıştırıyor.

Önümdeki resme bakarken Vincent'ın iki yüzünü uzlaştırmaya çalışıyorum. Bir taraf iyi tanıdığım Vincent. İş dünyasının devi. *Bay Günah*. Beni nasıl ateşleyeceğini bilen cinsel varlık. İyi ya da kötü tüm düğmelerime basan. O talepkar ve affetmez ve bazen sert.

Bir de diğer Vincent var. Babası. Çocuğunu şiddetle ve özür dilemeden koruyan adam. Kızına sarılan adam ve onunla gizli bir tokalaşması var. Pastel boya çizimlerini çerçeveleyen adam. Kızını tek başına büyütmüş gibi görünen adam.

Onunla o barda tanıştığımnda, şık bir bekâr evinde yüksek güçte, yüksek hızda bir hayat yaşadığını hayal etmişim. Ama onunla her etkileşimim kişiliğinin, hayatının başka bir katmanını ortaya çıkarıyor. Bunca zamandır onun hakkında yanlış bir izlenime sahip olduğumu düşünmeye başlıyorum.

Vücudu bedenime baskı yapmadan önce onu arkamda hissediyorum. Vincent bir kolunu göğsümün üst kısmına doluyor ve sırtım onun ön tarafına dayanana kadar beni nazıkçe çekiyor. Bir yudum alırken bardağındaki buzun şingirtısını duyabiliyorum.

Onun içine yerleşirken, pozisyonun olması gerekenden daha samimi hissettirdiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bir süre orada durup sanat eserlerine bakıyoruz. "Ne düşünüyorsun?" Vincent soruyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve nefes veriyorum. "Seni gerçekten hiç tanımadığımı."

Aynı fikirde olmadığını mırıldanırken Vincent'ın göğsündeki titreşimi hissedebiliyorum. "Bu doğru değil. Beni sandığından daha iyi tanıyorsun."

"Bundan şüpheliyim."

Bir an sessiz kaldı. "Evimi gördün. Bu çoğu kişinin söyleyebileceğinden daha fazla." Duraksıyor. "Dışarıda bana ve aileme zarar vermek isteyen pek çok insan var. Arkadaşlık için zamanım olsaydı bile onları buraya getirmezdin. İnsanların Annie'nin etrafında olmasını istemiyorum."

Ona neden burada olduğumu sormak istiyorum. Neden beni içeri aldı? Bu beni özel mi yapıyor? Yoksa Annie bu gece evde olmayacağı için mi? Çünkü

Beni yatağa atmanın en kolay yolu bu muydu? Ama beni sevmesi için çırpınan güvensiz bir kadın gibi görünmeden bunları nasıl soracağımı bilmiyorum.

"Bana evinden bahset." Vincent'ın sorusu beni şaşırttı. "Evim mi?"

"Evet, sana benimkini gösterdim," diyor sesinde bir sırıtişla.

"Anlatacak pek bir şey yok. Eminim Angelo sana çoktan söylemiştir. Yaşadığım yerle ilgili her şeyi. Muhtemelen size hayatım hakkında normalde bir yabancıya anlatacağımdan çok daha fazlasını anlatmıştır."

Vincent burnunu saçlarıma bastırıyor. "Ben yabancı değilim." Sesi boğuk, omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderiyor.

Yutkunuyorum. "Sanırım değil." Evimi ve kapıdan ilk girdiğinde ne

göreceğini düşünüyorum. "Bir kedim var. Adı

Kaptan. Sekiz yaşımda. Gri ve kocaman ve onu ölesiye seviyorum."

Vincent başını eğiyor ve yüzünü boynumla omzum arasındaki boşluğa gömüyor. "Kaptan. Bu ilginç bir isim."

Gözlerimin kapanmasına izin vererek kelime üretmeye odaklanıyorum. "Onu görür görmez, gemiyi onun yönetmesine izin vereceğimi biliyordum. Genelde bu kadar kolay lokma değildir ama onunlayken elimde değil."

"Hmm. Bu çok tatlı."

"Şirin mi?" Neredeyse gülecektim. Bu onun ağzından duyacağımı hiç düşünmediğim bir kelime.

"Evet." Vincent'ın dudakları boynuma yapıştı.

Onun sıcaklığında eriyorum. Vincent uzaklaşırsa, düşerim.

Aşağı

"Evimin geri kalanını gezmeye hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum ve kendi ağırlığımı taşımak için gücümü topluyorum.

Vincent elimi tuttu ve beni binanın uzak tarafındaki bir salona götürdü.

Mutfak. Nereye gittiğimizi biliyorum. Tur falan yok.

Yanlarından geçerken odalara bakıyorum. Bir banyo. Annie'nin odası.

Bir ofis.

Koridorun sonundaki çift kapıdan geçerek büyük ebeveyn yatak odasına giriyoruz. Yumuşak gri duvarlar, İskandinav tarzı mobilyalar ve lacivert pamuklu yatak takımlarıyla burası Vincent için hayal ettiğim şeylere çok daha uygun. Sadece ben onu ipek çarşafı, her şeyi siyah olan biri olarak hayal etmişim.

Yatağın ayak ucunda dururken, birden kendimi gergin hissettim. Sanki kendi alanımın dışındaymışım gibi. Burada eşit bir oyun alanında değiliz. Burada olmak beni ofiste olduğumdan daha dengesiz hissettirmemeli ama hissettiriyor.

Vincent'ın elinden bardağı alıyorum. Göz temasını koruyarak içkiyi geri deviriyorum ve kalanı yutuyorum. Sırıttı, muhtemelen ne kadar yandığını biliyordu. Ama kendimi biraz daha cesur hissetmem için tam da ihtiyacım olan şeydi bu.

Bardağı geri veriyorum, uzanıyorum ve parmaklarımı göğsünden aşağı doğru sürüklüyorum. Aşağı inerken durmuyorum. Avucumu pantolonunun önünden geçirip, giderek büyüyen ereksiyonuna baskı uyguluyorum. Vincent inliyor, dokunuşa doğru eğiliyor. Ama geri çekiliyorum, ellerimi tekrar yukarı kaldırıyorum. Bu hareketi gömleğini

pantolonundan ayırmak için kullanıyorum.

Düğmelerini çözerken acele etmiyorum, yavaş yavaş rüya gibi vücudunu daha fazla ortaya çıkarıyorum. Sanki ilk defa önümüzde bir son tarih yokmuş gibi hissediyorum. Acele etmemize gerek yok. Yakalanma şansımız yok. Uzak bir şehirde birbirimizin ilk tadına bakmıyoruz. Hayır, bu gece istediğimiz kadar eğlenebiliriz.

Tüm düğmeler açıkken, uzanıp gömleğini geniş omuzlarından itmek için yaklaşıyorum. Göğsü birkaç santim uzaktayken eğilip meme uçlarından birini yalıyorum. Hırıltısını dilimde hissediyorum ve tekrar yapıyorum. Elleri kollarını çıkarmakla meşgulken, ellerimi kemerine götürüyorum. Kemerinin pantolonunu uzun kaslı bacaklarından aşağı çekmesine izin veriyorum. Ama boxerını bırakıyorum Külotumu giydim. Cesur hissediyorum ama o kadar da değil. Henüz değil.

Pantolonunu tekmeleyen Vincent bir adım geri çekilir. Boş bardağı kaldırır ve buz küplerinden birinin ağzına düşmesine izin verir. Bardağını Camı indirdi, parmağını döndürdü. Dönüyorum, ona sırtımı ve elbisemin fermuarını veriyorum.

İri elleri saçlarımı bir omzumun üzerinden çekip diğer omzumu ortaya çıkarıyor. Dudakları kulağımın hemen arkasındaki o noktayla buluşmadan hemen önce fermuarın yavaşça inmeye başladığını hissediyorum. Dondurucu soğuktaki dudakları içimde bir ürperti yaratıyor. Tüm vücudumu. O çekilmeden önce buz küpünün tenimde gezindiğini hissediyorum.

Yavaş gitmekten sabrı tükendiği belli olan Vincent fermuarı sonuna kadar indiriyor ve elbiseyi vücudumdan çıkarıyor. Ellerini omuzlarıma koyan Vincent beni kendisine doğru çeviriyor. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

siyah külot, ben ise dantelli pembe erkek şortu ve uyumlu bir sütyenle onun önünde duruyorum. Onun önünde utangaç olmayı geçtim. Gözlerindeki bakış şehvetten başka bir şey değil.

Beni bir adım geri götürüyor, sonra yatağın kenarına oturmam için itiyor. Vincent konuşmuyor, ama ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Sıcak elleri köprücük kemiklerimden aşağı iniyor, göğüslerimi okşamak için duraklıyor, sonra yanlarımdan aşağı iniyor, kalçalarımın üzerinden geçiyor ve uyluklarımda duruyor. Gözlerini benden ayırmayan Vincent bacaklarımı ayırıyor ve yavaşça Önümde diz çöktü.

Ne yapmak üzere olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor. Ve gülümsemesi büyür.

Sonra ağzı külotumun üzerine kapanıyor. Soğukla birlikte

Baskı hissi, kalçalarımın yataktan kalkmaya çalışmasına neden oluyor. Ama o beni tutuyor.

Ağız açık bir şekilde göbeğime öpücükler kondururken yukarıdan izliyorum. Başımı coşkuyla arkaya yatırmakla, Vincent amımla öpüşürken gözlerimi ondan ayırmamak arasında gidip geliyorum. Aramızdaki dantel Bir şekilde duyguyu almaktan ziyade duyguya katkıda bulunuyor.

Dili klitorisime baskı yapıyor. Sürtünme artıyor. Dudakları beni emiyor.

Elleri boş durmuyor. Yukarı uzanıp sütyenimin kapağını aşağı çekerek göğüslerimi serbest bırakıyorlar. Meme uçlarımı çimdikliyorlar. Yan taraflarımı okşuyorlar. Ama etrafıma uzanıp kıcımlı kavradıklarında, beni yüzüne doğru daha sert çektiklerinde kendimi kaybediyorum.

Ağlayarak saçlarını kavriyorum, başım arkaya düşerken yüzünü kucağımda tutuyorum.

Vincent orgazmım boyunca mırıldanıyor, omurgama titreşimler gönderiyor, zevkimi uzatıyor. Vücudum nihayet sakinleştğinde ve o çekildiğinde, Vincent'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. Ve kalbim sıkışıyor. *Mutlu* görünüyor.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

VINCENT

"W" Ne demek burada değil!" Sesim koridorda yankılanıyor. Önümdeki öğretmenin beti benzi atmış ve titriyor. Onu korkutuyorum, tıpkı yanımdan hızla geçen çocukları korkuttuğum gibi, ama umurumda değil.

"Efendim." Arkamdan müdürün sesi geliyor ve ben de dönüyorum.

"Nerede o?!"

"Onu amcası aldı," dedi müdür ve dünyam başıma yıkıldı.

Halt.

Ses tonum keskinleşirken kanım donuyor. "Ne yaptın lan sen ne yapacaksın? Onu sadece ben, Angelo ve annem alabiliriz."

Angelo yanımda ve çoktan telefonuna sarıldı.

Müdür yüz hatlarını kontrol etmeye çalışır. "Bunu biliyorum efendim. Ama onaylandığını söyledi ve bakmamı istedi. Sistemden iki kez kontrol ettiğimde ismi oradaydı."

İsmi sormama gerek yok. "Ne kadar zaman önce?"

"Dakikalar." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak söylüyor. "Sadece dakikalar oldu."

Yeterince duyunca, anaokulunun ön kapısından koşarak çıktım.

"Annie!" Adını bağırdım.

Cevap yok, sadece bana doğru dönen bir yüzler denizi var.

Cesetlerin arasından sıyrılarak ona sesleniyorum. Tekrar tekrar bağıriyorum.

Birkaç ebeveyn bana yaklaşmaya başladı ama onları görmezden geliyorum. Açıklayacak zamanım yok.

"Ben bu taraftan gideceğim." Angelo sağa doğru koşarken havlıyor. Sola dönerek kendimi daha hızlı hareket etmeye zorluyorum.

Sokak.

"Annie!" Onun adını duyunca sesim çatlıyor.

O şerefsiz bebeğimi aldı ve korku boğazımı tırmalıyor. neredeyse felç edici. Ama bunu düşünemem. Eğer düşünürsem, yıkılırım. Eğer çökersem, o kaçır ve onu bir daha asla göremem.

"Annie!" Daha da yüksek sesle bağıriyorum.

Zar zor duyulabilen bir gıcırtı beni savrularak durduruyor. Başım caddenin karşısındaki büyük otoparka doğru dönüyor. Neredeyse her yer dolu. Hiç insan görmüyorum. Ben görmüyorum.

İşte. Hareket.

Öfke vücudumdaki her gözeneği hızla dolduruyor. Trafiğe bakmadan, caddeyi olabildiğince hızlı bir şekilde geçiyorum.

Ayaklarım park yerinin çatlak asfaltını dövüyor. Onlara yaklaşıyorum.

Adamın iğrenç ince parmaklarının kızın bileğine dolandığını görünce kızın adı içimden kükreyerek çıktı. "Annie!"

Bağırmamla ikisi de arkasına baktı. Randal'ın yüzünde şokla karışık manik bir öfke vardı. Şimdi sadece 50 adım uzaktayım. Saniyeler içinde onun peşinde olacağım. Ve onu öldüreceğim. O da bunu biliyor.

O harekete geçmeden bir an önce hissediyorum.

Pisliğin teki ama aptal değil. Onu parçalamamı engelleyecek tek şeyin Annie'yi kurtarmak olduğunu biliyor. Onu durdurmanın hiçbir yolu yokken, 4 yaşındaki bedenini kaldırıp fırlatmasını dehşet içinde izliyorum.

"Hayır!"

Tek görebildiğim Annie olana kadar görüş alanımın kenarını siyahlık dolduruyor. Kendimi daha hızlı itiyorum. Kızımın çığlığı neredeyse kalbimi durduracaktı ama Annie bir arabanın bagajına güm diye çarpınca ses kesildi.

Vücudu arabadan aşağı, kaldırıma doğru kaymaya başladığında zaman yavaşlar.

"Annie!" Yerden kalkıp ona doğru atlamadan önce son bir kez sesleniyorum.

Onu kollarımla yakalayarak vücuduma çektim ve sırtımdan darbe alarak döndüm.

Hiçkırıklar vücudunu sarıyor ama hareketleri bana hayatta olduğunu söylüyor. "Annie. Prenses. Bir şeyin yok. İyisin."

Kelimelerim zor duyuluyor. Ben de en az onun kadar ağlıyorum. Çok yakındı. Bu çok yakındı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SASHA

I Ne kadar zamandır burada, başım
Vincent'in omzunda, kolum karnında
yattığımı bilmiyorum,

çenesine bakıyordum. Uyumak istememiştim. İkimizin de uyuklamaya niyetlendiğini sanmıyorum ama ikinci seks turundan sonra bir anda oluverdi. Beni uyanık tutan da bu. Dün gecenin anıları. Vincent bir profesyonel gibi üzerime çıktıktan sonra giysilerimin geri kalanını çıkarmak için acele etmedi. Bunu yaparken tenimin her santimini öptü. Vücuduma tapıyordu. Benimle sevişti. İşin en can alıcı noktası da bu. Sevişiyormuşuz gibi hissettirmedi. Sıradan bir şey gibi hissettirmedi. İlişki seksi gibi hissettirdi. Duyguların olan biriyle yapacağın türden bir seks. *Verecek tek şeyin seks* olduğunda yaptığın seks değil.

Acaba o da hissetti mi? Ve bu konuda ne düşündüğünü. Bu konuda ne yapmayı planladığını. Bir daha asla bir kadınla çıkmayacağımı söyleyerek

Onun gibi bir pislik. Ama yalan söylemiş olabilirim.

Kendi aptallığıma sessiz bir inilti bıraktım. Burada olmamalıydım. Sadece bu sabah değil, dün gece de buraya gelmemeliydim. Minnesotalı buluşmamızdan beri bu adam bana kafa karışıklığından başka bir şey vermedi. Beni öptüğünden beri.

Asansörde beni tutkuyla siktikten sonra ofisine gönderdi. Muhtemelen ondan nefret etmeliyim. Ya da en azından ondan hoşlanmamalıyım. Ama ne yazık ki kalbim ve vajinam aklımın sesini dinlemiyor gibi görünüyor.

Sırtıma dolanan kolu seğirmeye başlıyor. Neredeyse gülümseyecektim ama sonra kolu sarsılıyor ve dudaklarından kısık bir inilti dökülüyor. Bu seksi bir inleme değil, acı dolu bir inleme. Rüya görüyor ve bu hiç iyi değil.

Tam onun adını söylemek için ağzımı açtığımda, apartmanın bir yerinden kapanan bir kapı sesi duyuyorum. Ardından sesler.

Kahretsin.

"Vincent. Vincent, uyan." Doğrudum ve omzunu salladım.

Tamamen çıplak olduğumun farkında olarak, battaniyeyi etrafımda tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Ben.

"Vincent." Adını daha yüksek sesle tıslıyorum.

Bir an uyuyor ve rüya görüyor. Sonra dimdik oturuyor, gözleri fal taşı gibi açık. Vahşi görünüyor. Ve perili.

"Vincent." Fısıldıyorum.

Temkinli bakışları bana yöneliyor ve birden kendimi çok açıkta hissediyorum. Elimi nazikçe koluna koyuyorum. "Sanırım burada biri var."

"Ne?" Sesi çakıllı.

Ben cevap veremedim ikimiz de sesleri duyduk. Uzaktalar, muhtemelen mutfaktalar, ama kadın olduklarını söyleyebilirim.

"Siktir!" Vincent yataktan fırladı ve bir eşofman altı giymeye başladı. "Lanet olsun."

Sesindeki öfke hiç de yanlış anlaşılmıyor ve aniden kendimi hiç de hoş karşılanmamış hissediyorum. Ne yapacağımı bilemez halde, kıyafetlerimi bulmak için yataktan kaymaya başladım.

"Hayır! Ben Annie'yi odasına götürene kadar burada kal." Vincent beni tersleyerek yataktan kalkmamı engelledi. "Benimle birlikte olan kadınları görmesine asla izin vermem. lanet olsun."

Başındaki tişörtü çekip çıkarıyor, odadan fırlayıp kapıyı arkasından çarparak çıkmadan önce içinden küfrediyor.

Çok sarsıldım. İlk uyandığında yüzündeki perişan ifade beni ürkütmüştü. Ama beni titreten onun sözleri. Titrememin öfkeden kaynaklandığını iddia etmek isterdim. Vincent'a boktan bir pislik olduğu için öfke. Ama dürüst olmak gerekirse, incindiğim için.

Burada, yatağında çırılçıplak uzanmış, dün gece hissettiklerimi onun da hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Ne kadar aptalca bir düşünce, çünkü artık benim duygularımı paylaşmadığı çok açıktı. Gerçekte, benden daha farklı hissedemezdi. Vincent ailesinin beni burada bulması fikrinden tam anlamıyla tiksiniş görünüyordu.

Hain bir gözyaşını sildim. Sonra bir tane daha. Allah belasını versin! Gitmemi hiç istemedi. Bana hiçbir şey söylemedi! O da benim gibi uyuyakaldı.

Dün gece üzgün göründüğümü söyleyerek beni arabasına sürükleyen oydu. Sik kafalı bana kendimi daha iyi hissettireceğini söyledi. Gerçekten umursuyormuş gibi davrandı. Ve tam bir salak gibi ona inandım.

Boğazıma doğru ilerlemeye çalışan sesi ısırarak bastırıyorum.

Becerdiğim kadınlar. Bu kadar üzgün olmasaydım alay ederdim. Bu hafta başında başka erkeklerle yattığım fikri bile aklını başından aldı. İddiasını kanıtlamak için sözde erkeklerle bizzat yüzleşmekle tehdit etti.

Sonra da

Seviştiği kadınları duygusuzca yüzüme fırlatıyor. Hala istediği kişiyle yattığını ima ediyor. Dün gece yaptıklarımızı sadece sevişmek olarak geçiştiriyor.

Derin bir nefes alarak gözlerimin kurummasını istiyorum. Bu noktada, evine asla kadın getirmediği saçmalığına inanıp inanmamam gerektiğini bile bilmiyorum. Vincent muhtemelen çoğu zaman kendi gerçeğini bile bilmiyordur.

Yatağın başucundaki saate baktığımda saatin ancak sabahın 6:30'u olduğunu görüyorum. Annesinin Annie'yi eve getirdiği normal saatin bu olduğunu düşünemiyorum. Belki de unuttuğu planları vardı. Ya da belki bir şey oldu. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, Vincent adına en ufak bir endişe bile duymayı reddediyorum.

Kendimi sütyenimin içine sıkıştırıp iç çamaşırlarımı arıyorum ama bulamıyorum. Siktir et. Nasıl olsa mahvolmuşlardır. Elbisemi banyoya taşıyorum ve beş dakika sonra, ağlamış gibi göründüğümü çok iyi bilerek yatak odasının kapısını açıyorum.

Çantam ve ayakkabılarım herkesin görebileceği şekilde ön tarafta, bu yüzden bu gizlice dolaşma saçmalığıyla tam olarak neyi başarmayı umduğundan emin değilim. Ayrıca, sahilin temiz olduğunu nereden bileceğim? Özel bir kuş sesi duyana kadar burada oturmam mı gerekiyor?

Sesleri duyamayınca kafamı kapıdan dışarı uzattım. Annie'nin odasının hangisi olduğunu düşünerek, kapısını görene kadar boynumu eğiyorum. Kapı kapalıydı. Dün gece yanından geçerken açıktı, demek ki onu orada tutuyor. Yüz hatlarımı olabildiğince düzeltip koridorda aceleyle ilerliyorum.

Yumuşak adımlarla yürümeye dikkat edin.

Büyük odaya adımımı atar atmaz çantama yöneliyorum. Annie'nin kapısı tekrar açılmadan çoktan gitmiş olmak istiyorum.

"Oh! Günaydın."

Kadınları ses beni olduğum yerde durdurdu. Gözlerimi kapatıyorum ve zaten yıpranmış olan sinirlerimi yatıştırmak için bir nefes alıyorum, sonra gözlerimi açıp yavaşça dönüyorum. On adım ötede Vincent'ın annesini buldum, meşhur

Marie Mazzanti, mutfakta duruyor.

"Günaydın." Koridora bakarak fısıldıyorum. Vincent'ın, oğluyla konuştuğumu görürse çılgına döneceği kesin.

Anne.

"Bir fincan kahve ister misin, canım? Ben de tam kahve yapmak üzereydim.
pot." Marie gülümseyerek soruyor.

Başımı sallamadan önce, görünüşte iyi bir kadının nasıl böyle şeytan gibi bir adam yetiştirdiğini düşünmek için bir saniyemi ayırıyorum. "Hayır, yapmamalıyım." Cevabım karşısında gözleri kısılinca, hızlıca "Teşekkür ederim" diyorum.

"Gelin, eminim Vincent kahvaltı için kalmanıza aldırılmaz."

Alaycı bir ses olarak çıkması gereken ses, daha çok boğuk bir çığlık gibi çıkıyor. Çıkan sestten utanarak dudaklarımı büzüyorum ama yüzündeki ifadeden duygularımı net bir şekilde anladığını anlıyorum.

"Özür dilerim." Fısıldıyorum, ne için özür dilediğimden emin değilim.

Cevap beklemeden çantamı kaptım ve neredeyse koşarak kapıya gittim. Ayakkabılarımı giyip kendimi dışarı atıyorum. Kaçışımın dikkat çekmesini istemediğimden, apartmandan çıkarken kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

Bunu yapması için bir neden yok ama Vincent'ın güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyebileceğini bilmek bile duygularımın beni ele geçirmesine izin vermeden lobiden geçip sokağa çıkmamı sağladı.

Bu noktada, kime daha çok kızgın olduğumu bilmiyorum. Vincent'ın aptallığına mı, yoksa benim aptallığıma mı? Buna bir de utanç yürüyüşüm sırasında annesini görmenin utancı eklenince çığlık atmak istiyorum.

Temiz havaya ihtiyacım olduğundan, evime dönmek için bir Lyft yakalamadan önce birkaç blok yürümeye karar verdim.

İlk yaya geçidine yaklaşırken ensemde bir farkındalık karıncalanması hissediyorum. Kardeşim buna altıncı his derdi. İzlendiğinizi size söyleyen bir his. Hızlı bir duraklama yaparak omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Cumartesi sabahı erken saatlerdeyiz, o yüzden etrafta pek kimse yok.

İnsanlar dışarıda. Ama gördüğüm birkaç kişi tanıdık gelmedi. Neden Angelo'yu ya da adamlarından birini görmeyi beklediğimi bilmiyorum ama orada değiller. Tek bir kişi bile bana bakmıyor.

"Kendine gel, Sasha." İç çamaşırsız eve doğru yürümeye devam etmeden önce kendi kendime mırıldanıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

VINCENT

I Yemin ederim, bazı günler 11 yaşında oluyor.

25. Ama sonra böyle zamanlar oluyor, kendini iyi hissetmediği zamanlar.

Onu yatağa yatırmamı istiyor ve kendini yeniden küçük bir kız gibi hissediyor. Bu her zaman duygusal bir kırbaçtır, ancak bugün bu anlarda normalde olduğumdan daha fazla dengesiz hissediyorum.

Annie'nin uyuyan haline son bir kez baktıktan sonra lambayı söndürüp odasından çıkıyorum.

Koridorda durup yatak odamın kapısına bakıyorum. Sasha'nın gittiğini biliyorum. Annie'nin kapısının önünden geçerken onu duydum. Bu mümkündü çünkü Annie banyodayken ben de bir ahmak gibi kulağımı kapıya dayamış öylece duruyordum.

Bir nefes verdim. Bu sabah daha kötü geçemezdi. Önce o lanet rüyayı gördüm. Bu da çok iyi bildiğim bir başka anı, ama kâbusu kaç kez yeniden yaşarsam yaşayayım, yine de sarsılarak uyanıyorum. Korkudan ödümün patlamasının yanı sıra, bu rüya bana her zaman Annie'nin hayatımdaki en önemli şey olduğunu hatırlatıyor. Ve tek bir hatayla, kilitlenmemiş bir kapıyla nasıl benden alınabileceğini.

Sasha beni sarsarak uyandırdığında zaten karanlık bir ruh hali içindeydim.

Sonra zihnim yatağымda Sasha ile uyandığım gerçeğini yakalamak zorunda kaldı. Ona buraya kadın getirmediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Dün geceden önce o yatakta hiç seks yapmamıştım.

Yaptığımız şey seks kadar basitti. Daha fazlasıydı. Bu da benim berbat ruh halimi daha da kötüleştirdi.

Ve her şeyin ötesinde, uyku sonrası rüyamda yatağымda bir kadınla uyandım, sadece annem ve kızımın dairenin içinde olduğunu duydum. Bu çok fazlaydı. Kendimi kaybettim. Akıl sağlığını kaybettim. Öfkemi, korkumu ve endişemi etrafımdaki tek insandan çıkardım.

Göğsüm ağrıyor. O şeyleri ona asla söylememeliydim. Yalan değildi ama söyleme şeklim tamamen yanlıştı. Kırıcı, kaba ve yersizdi. Ellerimi yüzümde ovuşturarak nefesimin altında küfrediyorum. Bu sefer benden gerçekten nefret edecek.

Köşeyi dönüp mutfağa girdiğimde annemin alametifarıkası olan kaşlarını çatarak hazır olduğunu görüyorum. Bu *senin bir aptal olduğunu* söyleyen bir şey.

"Fazladan kahve yaptın mı?" Bir sonraki adımda olacağından emin olduğum şeyi atlayabileceğimizi umarak soruyorum.

"Bir sürü kahve var," diye yanıtlıyor. Ses tonu düz. "O güzel genç kadına biraz ikram ettim, ama senin kahve içeceğini düşünüyor gibiydi. kahvaltıya kalmasını onaylamıyorum."

"Bak anne, özür dilerim. Burada kalmasını istememiştim. Bir daha olmayacak."

Gözleri daha da kısılır. "Öyle olmalı."

Adımlarım yavaşlıyor. "Ne?"

Şaşkınlığım karşısında yüzü yumuşadı. "Vincent, tatlım... birinin içeri girmesine izin vermelisin. Senin için endişeleniyorum. Bekâr kalarak Annie'ye bir tür iyilik yaptığını düşündüğünü biliyorum ama senin de bir hayatın olmalı. Annie'nin senin normal bir ilişki yaşadığını görmeye ihtiyacı var."

İç çekiyorum. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. "Anne..."

Sözümü kesti. "Sasha iyi bir kıza benziyor. Akıllı ve nazik biri ve eğer her gün senin saçmalıklarına katlanabiliyorsa, onunla görüşmeye devam etmelisin."

"Birbirinize ne kadar şey söylediniz?"

"Onu dünden tanıyorum. Patronuyla uzun uzun konuştum, onun hakkında sadece iyi şeyler söyledi." Annem yüzünde üzgün bir ifade belirmeden önce açıkladı. "Dün kendine güvenen bir iş kadını gibi görünüyordu ama - bu sabah - zavallı şey sesini bir fısıltının üzerine zor çıkardı. Sanki yakalanmaktan korkuyor gibiydi. Benim tarafımdan değil, senin tarafından. Buraya fırtına gibi gelmeden önce ona ne söyledin bilmiyorum ama o kızı incittin. Saklamaya çalışıyordu ama ağladığı gün gibi ortadaydı. Eğer onu birazcık bile önemsiyorsan, özür dilerim."

Kalbimin etrafındaki zincirin sıkılaştığını hissediyorum. *Kızgınlıkla* başa çıkabilirim, ama onu ağlatırsam...

Çenemi indiriyorum, bakışlarımı yere dikiyorum. "Onunla zaten birçok kez sıçıp batırdım. Muhtemelen onu yalnız bırakmalıyım."

Annem elini koluma koydu. "Eğer onu önemsiyorsan, özür dile. Sonra da hatalarından ders çıkar. Karşılığında o da sana değer verirse, seni affedecektir."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

SASHA

"H Merhaba." Bir ağız dolusu yemeğin üzerine söylüyorum.
"Klas, kardeşim." John telefonda kıkırdıyor. "Seni yemek yerken yakaladım mı?"

Önce kucağımdaki patlamış mısır kasesine, sonra da saatin 8:30'u biraz geçtiğini gösteren saate bakıyorum.

"Evet." Kendi kendime omuz silktim, hadi buna akşam yemeği diyelim.

"Ee, oyuncağınla basın toplantısı nasıl geçti?"

Aynen böyle, tereyağlı atıştırmalık ağzımda ekşidi. Vincent'ı ve bu sabah bana nasıl davrandığını unutmak için bütün günümü aklıma gelen her ev işini yaparak geçirdim. Evim tertemiz, ama duygularım hâlâ biraz fazla dağınık.

"İyiymiş." Rahat bir ton yakalamaya çalışıyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Her şey yolundaydı. Harikaydı." Bariz coşku eksikliğinden dolayı ben bile sözlerime inanamıyorum.

John vazgeçmiyor. "O pislik ne yaptı? Hala onunla görüşmüyorsun, değil mi?"

"John, şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yani bir şey yaptı." Huffs. "Onun gibi adamların akıllı kadınları bu kadar aptal yapmasının sebebi ne?"

Dişlerimi sıktım. "John, ben..." Kapının çalınması, muhtemelen hak ettiğinden daha kötü bir şey söylememi engelliyor. "Gitmem gerek."

Kapının çalındığını duyunca doğrudan dedektif moduna geçer. "Birini mi bekliyordunuz?"

"Hoşça kalın, Özel Ajan." Sorusuna cevap vermeden telefonu kapattım.

Ben oturma odamdan ön kapıya doğru yürürken Kaptan penceredeki tüneğinden beni izliyor.

Kimseyi beklemiyordum ve kimse zile basmadı, bu yüzden komşularımdan birinin bir iyilik istediğini tahmin ediyorum. Gardırobuma bir göz attım. En rahat siyah yoga pantolonumu ve kardeşimin eski FBI kapüşonlarından birini giyiyorum. Yeterince giyinik olduğumu düşünüyorum. Sweatshirt bol olduğu için

Sanırım sütyen giymediğimi anlayabilirsiniz. Saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış, çıplak ayaklarım ve makyajsız halim heyecan verici Cumartesi Gecesi Görünümümü tamamlıyor. Her neyse. Komşularım bundan daha iyisini bekliyorsa, bu onların suçu, benim değil.

Kilitleri açıp kolu çeviriyorum. Gözlerim kapının önündeki yüze odaklanmadan önce kapıyı bir adım kadar açıyorum. Vincent'ın yüzüne. Vincent. Daire kapımın dışındaki koridorda duruyordum.

Kapıyı çarparak kapattım.

Ne oluyor lan? Ne oluyor lan! O neden burada? Binaya nasıl girmiş ki?

Kapıyı tekrar çalıyor. "Sasha, lütfen kapıyı aç."

Onun sesini duymak bu sabahki tüm öfke ve aşağılanmamı geri getirdi.

Ben de onun sakin tonuna uyuyorum. "Vincent, lütfen git kendini becer."

Sessiz bir gıcırtı dikkatimi çekti. Erkek değildi. Ve yetişkin de değildi.

Tüm sağduyuma rağmen kapıyı sonuna kadar açıyorum ve Vincent'ın yalnız olmadığını görüyorum.

"Annie?" Dikkatimi tekrar Şeytana çevirmeden önce onun adı bir soru olarak ağızımdan çıktı. "Neyin var?"

Mecbur kalmadıkça onu bana getirmeyeceğini biliyorum.

"İçeri girebilir miyiz?" Bir elini saçlarının arasında gezdirerek soruyor.

Geri çekilip onları içeri almadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum.

Kıçını bütün gece koridorda bırakmaktan memnuniyet duyarım, ama babasının suçları için kızını cezalandırmayacağım.

Vincent'ı burada görmenin şoku geçmeye başlayınca onu iyice tanıyorum. Koyu renk saçları dağınık. Kot pantolonunun ve siyah tişörtünün içinden bile kaslarının gergin görüldüğünü söyleyebilirim. Ve sağlıklı olduğundan biraz daha solgun görünüyor. Ve kocaman bir pislik olmasına rağmen, bok gibi görünürken bile cehennem gibi seksi görünüyor.

"Teşekkür ederim." Vincent'ın sesi neredeyse ürkekti. Neredeyse. yardı m et."

Annie'ye bakıyorum ama o yere bakıyor. Kollarını kavuşturmuş. Pembe spor ayakkabısının burnuyla halımın köşesine tekme atıyor.

Vincent elini kızının omzuna koyar. "Annie, ben Sasha ile konuşurken sen mutfakta bekler misin?"

Annie gözlerini devirmeden önce babasına ters ters bakıyor. Ben de onunla birlikte gözlerimi devirmek istiyorum. Burası Vincent'ın birkaç bin metrekarelik çatı katı değil. Burası güzel ama ortalama iki yatak odalı bir daire. Kapının yanında duruyoruz, ama aynı zamanda mutfakta da duruyoruz. Ve oturma odasında. Ve yemek odasında. Eğer uzaktaki duvara yaslanmış, yarısı bitmiş bir yapbozla kaplı masayı yemek odası sayabilirsiniz.

Annie mutfığa doğru bir düzine adım atıyor ve adaya yaslanıyor.

Vincent dudağını ısırarak onu izliyor. Onu hiç bu kadar kendinden emin görünmezken görmemiştim. Bir parçam bunun tadını çıkarmak istiyor. Acı çekmesini izlemek. Ama başka bir yanımda elini uzatıp onu rahatlatmak istiyor. O parçamı tokatlamak istiyorum.

"Vincent." Onunla neredeyse fısıldayarak konuşuyorum. "Ne yapıyorsun?"

Burada mı?"

İç geçirdi ve bana yaklaştı, sırtını Annie'ye dönerek bize küçük bir mahremiyet. Birkaç santim uzakta ve yüzünü görebilmek için başımı arkaya eğmem gerekiyor. Bazen ne kadar uzun olduğunu unutuyorum.

Tekrar iç çekti. "Annie yeni regl oldu. İlk kez." Yüzündeki sıkıntılı ifade birden çok anlam kazandı.

Sadece bir erkek regl dönemine ulusal bir felaketmiş gibi davranır. Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Eğer Annie odada bizimle olmasaydı, muhtemelen bu dürtüye karşı koyamazdım.

"Vincent." Benimle göz teması kurana kadar bekliyorum. "Bu onun yaşında çok doğal. Olması normal bir şey. Onu neden *buraya* getirdin?"

"Ben sadece... Annem gitti. Bu öğleden sonra Florida'daki kız kardeşiyle uzun bir hafta sonu geçirmek için ayrıldı. İstesem eve gelirdi ama Annie büyükannemin gezisini mahvedeceğini söyleyerek aramama izin vermiyor."

Bakışlarımı tutuyor ve tek yapabildiğim kaşlarımı kaldırmak oluyor.

Vincent uzanıp üst kolumu hafifçe kavlıyor. Onun dokunuşuyla gerilmeme engel olamıyorum ve o da bunu kaçırmıyor, ellerini hemen bırakıyor. "Özür dilerim. Pisliğin tekiydin. Burada seni rahatsız etmemem gerektiğini biliyorum ama yardımına ihtiyacım var. İstersen bundan sonra benden nefret etmeye devam edebilirsin. Ama yardım edebilecek tanıdığım tek kadın sensin. Annie'nin birkaç iyi arkadaşı var ama hiçbirinin annesini iyi tanımıyorum. Annie'ye yardım edebilecek güvendiğim biri."

Kollarımı kavuşturup gözlerimi kapatıyorum. Bir nefes. İki. Bir

üçüncü.

Ona çok kızgınım. Bu sabah beni çöp gibi hissettirdi. Önemsizmişim gibi. Şimdi de güzel kızıyla buraya gelip bana güvenebileceği tek kadının ben olduğumu söyleyebileceğini sanıyor. Bu ne *cüret*. Ona bağırarak istiyorum. Ve yumruklamak. Ve biraz daha bağırarak. Ama o haklı. Yarın onu küçümsemeye devam edebilirim.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi açıyorum. "Tamam."

Vincent'in omuzları çöküyor ve başı öne eğiliyor. "Teşekkür ederim, Sasha.

Teşekkür ederim."

Sözlerini duymazdan gelip etraftan dolanıyorum ve kanepede bıraktığım telefonuma doğru ilerliyorum. Kaptan pencere pervazından aşağı atlıyor, görünüşe göre artık güvenli olduğunu düşünüyor. İnsanları sever ama genellikle yeni misafirler geldiğinde arkasına yaslanıp ilk birkaç dakikayı izler.

"Onu sevebilir miyim?" Annie ona doğru yürürken sessiz bir sesle sorar

Kedi.

"Kesinlikle. Adı Kaptan." Ona gülümseyerek söyledim. "O bir Dev bir kedi ve ona birazcık bile ilgi gösterirseniz sizi sonsuza dek sevecektir."

Annie çömeliyor ve Kaptan onun iri gri bedenini dizlerine sürüyor. Elini temkinli bir şekilde uzatıp sırtını nazikçe okşuyor. Mırıltısını buradan duyabiliyorum.

Google'da hızlı bir arama yapıp birkaç ekran görüntüsü alıyorum ve Vincent'a mesaj atıyorum. Telefonu çaldı.

"Telefonunu çıkar," diyorum ona, sesim Annie'ye verdiğim tüm sıcaklığı kaybederek.

İstediğimi yapıyor ve görüntülere bakarken kaşlarının kırışmasını izliyorum. O ekrana bakarken, ben de ona başka bir komut gönderiyorum.

Ben: Ayrıca ona bir çift normal iç çamaşırı al.

Bunu yüksek sesle söyleyip zavallı kızı utandırmak istemiyorum. Ama giydikleri hâlâ temiz mi, yoksa tanga mı giyiyor bilmiyorum ama Mazzanti de çanta taşımıyor. Yani buraya sırtlarındaki kıyafetlerden başka bir şeyle gelmediler.

"Bu şeyler burada değil mi?" Vincent bana sordu.

Ona en iyi *aptal* bakışımı attım. "Sadece tamponlarım var.

Bu, ilk adetini yeni görmüş bir kız için pek de uygun bir giriş sayılmaz. Ve yemin ederim, eğer bana adet görmeyi erkekçe anlatmaya çalışırsan, kulağın yumruklarım."

Sanırım Annie'nin kıs kıs
güldüğünü duydum. "Tamam."
Vincent başını sallıyor.

Kapı. "Tamam."
"Git." Elimi göğsüne koydum ve onu geri ittim.

Vincent başımın üstünden Annie'nin hâlâ okşadığı yere bakıyor.
kedi. "Annie, iyi olacak mısın eğer..."

Annie onun sözünü keser. "Aman Tanrım, baba. Git artık."

"Pekala, ben gidiyorum." Vincent ellerini havaya kaldırır. "Hemen
döneceğim ve telefonum hep yanımda olacak."

Onu kapıya kadar takip ettim ve anahtarımı uzattım, "Buraya nasıl
geldiğini bilmiyorum ama bunu kullanarak içeri girebilirsin."

"Teşekkür ederim. Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam." Sesi
samimi geliyordu ve önceki halinden sonra bununla başa çıkmak neredeyse
daha zordu.

Koridora çıktığında onu takip ediyorum, kapıyı arkamdan
çoğunlukla kapalı tutuyorum.

Sesimi fısıltıya düşürüyorum ama gözlerimden ne kadar kızgın
olduğum anlaşılıyor. "Bana teşekkür etme. O zavallı kızın ne yaptığını
bilen birine ihtiyacı var ve bu yüzden burada olmana izin veriyorum. Sakın
cüret etme

Annie'ye olan merhametimi seni affetmekle karıştırma. Bunu onun için
yapıyorum." Artan öfkemi yutkunarak bastırıyorum. "İtip kakma
numaralarına daha fazla katlanamayacağım. Bu sabah çizgiyi aştın.
Hayatımda hiç bu kadar kullanılmış ya da aşağılanmış hissetmemiştim.
Hayatında annenden başka kadın olmamasına bile şaşırmadım. Ben özel bir
marka olmalıyım

Seni kalbime geri almak için çaresizdim. Ama artık bitti." Vincent cevap
vermek için ağzını açıyor ama işaret parmağımla göğsüne vuruyorum.
"Yapma. Sadece... yapma."

Onu orada bıraktım ve daireme geri döndüm. Kalp kelimesini
kullanmak istememişim. Yüksek sesle değil.

Kapıyı kilitledikten sonra öfkemden sıyrılıp bir sonraki görevime
odaklanıyorum. "Pekâlâ, Annie. Beni takip et."

Dairemde bir ana oda var, sonra ön kapının karşısında iki yatak
odası ve bir banyo bulunan bir koridor var. Önünden geçtiğimiz ilk kapı
benim misafir odam/ofis alanım. John hemen hemen evde kalan tek kişi,
ama ziyarete geldiğinde onun için bir yer olması hoşuma gidiyor. Bir
sonraki kapı banyo. Sadece bir tane var ama bu daireyi seçmemin tek

nedeni o. Modern, çift lavabolu, çok sayıda saklama alanı ve muhteşem bir duşakabin var.

Banyoya girip dolaplardan birini açıyorum ve küçük bir sepet çıkarıyorum. Annie kapının girişinde garip bir şekilde duruyordu, ben de ona Yaklaş.

"Al." Sepeti ona uzattım. "Bunları kokla ve en çok beğendiğini seç."

"Bunlar ne?" Küçük küplerden birini alıp burnuna götürerek soruyor.

"Bunlar duş bombaları. Banyo bombası gibi ama duş için." Omuz silkiyorum. "Eğer bir küvetim olsaydı, muhtemelen içinde yaşırdım."

Ağzının kenarının yukarı kalktığını görüyorum. "Evet, küvetim var. Her zaman kullanıyorum."

"Şanslı ördek." Yeşil olanı elime alıp kokluyorum. "Asla bir favori seçemiyorum. Her şey ruh halime göre değişiyor. Bu yüzden bu kadar çok var."

"Büyükannem geçen yıl Noel'de bana banyo bombası almıştı. Simli olanları seviyorum ama babamı çıldırtıyorlar."

Çatık kaşlı, ışıltılı Vincent'ın zihnindeki görüntüsüne sırtıyorum.

"Eminim." Annie koyu mor bir tane uzatıyor. "Bu güzel kokuyor."

"O zaman bunu kullanacaksın." Sepeti kaldırıyorum ve kabarık bir havlu çıkarıyorum. Giysilerim ve banyo malzemelerimle kendimi şımartıyorum. "Duşa ihtiyacın olmadığını biliyorum ama duş beni her zaman daha iyi hissettirir. Bunu düşün zeminine bırakırsan tüm oda harika kokar. Ayrıca, baban satın aldıklarıyla dönmeden önce biraz zamanımız var."

Annie kollarını kendine doluyor ve birden daha genç görünüyor. Bu utangaç, kendinden emin olmayan kız dün basın toplantısında karşıma çıkan kızdan çok farklı.

Klozet kapağının üzerine oturuyorum, böylece neredeyse aynı boydayız. "Birbirimizi gerçekten tanımadığımızı anlıyorum ama bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Rahatsız hissedebilirsin ama bana her şeyi sorabilirsin. Bugün bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Zamanlama çok kötü olduğu için de üzgünüm. Eminim büyükannenle birlikte olmayı tercih ederdin, ama söz veriyorum ihtiyacın olan her şey için burada olacağım."

"Neden bana yardım ediyorsun?" Sesi sessiz.

"Çünkü annem öyle yapmamı isterdi." Daha ne dediğimi anlamadan kelimeler ağızımdan çıkıverdi.

Ses tonumdaki bir şey Annie'nin gözlerini benimkilere dikmesine neden oldu. "Senin annen de mi öldü?"

Hem *de çok*. Aman Tanrım.

Nefesim kesiliyor ve boğazım düğümleniyor. Vincent bu yüzden mi Annie'nin annesi hakkında konuşmuyor? Çünkü o öldü.

Sorularımı bir kenara iterek başımı sallıyorum. "Uzun zaman önce vefat etti. Ama ilk regl olduğumda bana yardım eden oydu. O zaman yanımda birinin olması benim için büyük bir fark yarattı. Ve biliyorum ki o da sana yardım etmemi isterdi."

Annie dudağını ısırtıyor ve ne söyleyeceğinden emin olmadığı anlaşılıyor.

Gülümsemeye zorladım. "Dışarı çıktığında sana benimkini ilk aldığım zamanın hikâyesini anlatacağım. Bir bisiklet ve bir çift beyaz kot pantolon içeriyor." Yüzünü buruşturdu ve ben de başımı salladım. "Evet, hoş değil."

Ayağa kalkıp duşu işaret ediyorum. "Oradaki malzemelerden istediğinizi kullanabilirsiniz. Sanırım üç çeşit vücut yıkama suyu var. Eminim sizin evinizdeki duş benimkinden daha karmaşıktır ama sorunuz olursa bana haber verin." Başka bir dolaba uzandım ve parlak pembe bir kırmızı kalplerle kaplı bir bornoz. "İşin bitince bunu giy, sonra pijamalarımı karıştırıp sana giyecek rahat bir şeyler bulabiliriz."

Bornozu tezgâhın üzerine koyup okşuyorum.

"Teşekkür ederim." Annie sesinin biraz daha güçlü çıktığını söylüyor.

"Rica ederim." Bir an birbirimize bakıyoruz ve bunu sorarken kendimi çok tuhaf hissediyorum ama sormam gerektiğini de hissediyorum. "Vücudunun ne yaptığı hakkında herhangi bir sorunuz var mı?"

Bu bana bir göz devirme kazandırıyor. "Ben sağlık dersi aldım.

Ergenliğin ne olduğunu biliyorum.

öyle."

Tavrının bir kısmının geri geldiğini görmek beni rahatlattı.

"Tamam, güzel. Karnın nasıl hissediyor? Herhangi bir kramp var mı?"

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Sanırım bu sabah erken saatlerde yaşadığım şey buydu. Bu yüzden büyükannem beni eve getirdi. Yediğim bir şeyden olduğunu düşündüm."

Bunu söyleme şekli bana orada olduğumu bildiğini düşündürüyor ama konuyu açmıyorum. "Durduğunu duyduğuma sevindim. Eğer tekrar başlarsa

yardımcı olabilecek birkaç numara biliyorum. Güzel bir sıcak duş ya da banyo başlangıç için iyi bir yerdir."

Banyo kapısını arkamdan kapatıp duvara yaslanıyorum.

Bu gecenin böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

SASHA

Tbanyonun kapısı açıldı. "Sasha?"
"Buradayım."
Sesleniyorum

Yatak odam. "Koridorun sonunda."

Annie odama giriyor, büyük kalp bornozumun içinde minik ve sevimli görünüyor. Saçları havluyla kurutulmuş ve gevşek bir örgü haline getirilmişti. Bekâr bir babanın kızı olabilir ama daha çok saç var. benim o yaşta sahip olduğum becerilerden daha fazla. Muhtemelen benim sahip olabileceğimden daha fazla beceriye sahip.

"Nasıldı?" Ben sordum.

Omuz silkiyor. "İyiydi."

Ön kapının açılıp kapanma sesiyle ikimiz de dönüyoruz.

Saate baktığımda kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım baban bu kadar çabuk bitirmek için dükkânın etrafında koşturmuş olmalı." Annie kıkırdıyor. "Sen burada bekle, ben eşyaları getireyim."

Koridorda aceleyle ilerlerken Vincent'ın ayakkabılarını çıkarıp Annie'ninkilerin yanına, kapımın önüne dizdiğini görüyorum. Onu burada, benim dairemde, bana aitmiş gibi görmek adımlarımın kekeleymesine yetiyor. Çoraplı ayaklarıyla bana doğru adım atmasını izlemek şu anda benim için çok fazla. Endişeli ifadesi, açıkta kalan sinirlerime bir çizik daha atıyor. Zihinsel olarak kalbimi buz paketlerine sarıyorum. İyi kazanılmış bariyerlerimin bu kadar çabuk erimesine izin veremem.

Koridorun ağzında karşılaştık. "O nasıl?"

Vincent'ın sesi çiğ

Endişesi duvarıma bir darbe daha vuruyor. Acıya karşı yutkunuyorum. Daha birkaç saat önce bana bu kadar kötü davranan adamla bu adamı bağdaştıramıyorum. Her şey çok bunaltıcı. Annemi düşünmekten kalbim ağrıyor. Kalbim, annesini kaybeden o zavallı küçük kız için kırılıyor. Kalbim benden ne istediğini bilmeyen bir adam için acıyor.

Duygusal karmaşa yüzümden okunuyor olmalı ki Vincent bir adım daha yaklaşıyor. "Ne oldu? O iyi mi?"

"O iyi, Vincent. Söz veriyorum. Ben sadece..." Ben sadece ne? Bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum ve çantalara uzanıyorum. "Bunları aldığınız için teşekkür ederim. Birazdan çıkacağız."

"Kendi kızıma bir şeyler aldığım için bana teşekkür etme." Vincent sessizce cevap verir.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Elinden poşetleri aldım.

Ben uzaklaşmadan Vincent kollarını bana doluyor. Ani ve beklenmedik bir şey. İzin istemiyor. Beni uyarmıyor. Sadece bedenimi kendine doğru çekti.

Onun sıcaklığı vücudumda bir ürperti yaratıyor. Bundan hoşlanmak istemiyorum. Bu adam tarafından rahatlatılmak istemiyorum, ama sadece kokusu bile Başımın dönmesine neden oluyor. Kolları sıkılaşıyor. Benimkiler yanımda sıkışıp kaldığı için ona sarılamıyorum. Denemedim de.

Vincent'ın dudakları saçlarıma değiyor ve konuşurken göğsünün gürlediğini hissedebiliyorum. "İnsanları nasıl içeri alacağımı bilmiyorum. Ben sadece bir şeyleri kırmakta iyiyim. Ben... Ben bunu düzelteceğim. Düzelteceğim." Tutuşunu gevşetip uzaklaşmadan önce başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Vincent'a karşı hissettiklerimle başa çıkamadığım için gözlerimi yere indirip aceleyle odama dönüyorum.

Çantaları yatağımın üzerine bırakırken Vincent'ın ona söylediğimden çok daha fazlasını aldığını gördüm.

"Bu çok fazla gibi görünüyor." Annie şüpheli bir bakışla "Çok fazla gibi görünüyor" diyor.

"Uh, evet. Baban talimatlara pek uymuyor, değil mi?" Annie bana mükemmel bir *Duh* ifadesi veriyor. "Öyle mi dersin?"

İçimden kopan kahkaha o kadar beklenmedik ki, kendimi ürküttüğüm kadar Annie'yi de ürkütüyorum. Ama duramıyorum. Eğilmek zorunda kalıyorum, kendimi yatağa dayıyorum, o kadar çok gülüyorum ki. "Özür dilerim. Ben..." Konuşamıyorum bile. Ya ben o kadar gösterişliyim ya da Annie babasının kendini tutamamasını aynı derecede komik buluyor, çünkü onun çınlayan kahkahası benimkine katılıyor. Birlikte o kadar uzun gülüyoruz ki yanlarım ağrımaya başlıyor. Gerginlik bedenimi terk ederken bu ses ruhuma merhem oluyor.

"Tamam." Yüzümdeki gözyaşlarını sildim. "Aman Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

Pekâlâ, bakalım çılgın adamda ne varmış."

Birlikte tüm paketleri düzelttik. Ona alabileceği farklı pedlerin fotoğraflarını göndermiştim. Biri normal. Biri ağır. Bir gecelik. Bir külot

astar. Hepsi aynı popüler marka. İlk regl döneminde ağır olana ihtiyacı olacağını düşünmemiştim ama tedbirli olmak üzmekten iyidir. Her birinden bir paket

yeterli olurdu. Her birinden bir tane ona birkaç ay yeterdi. Vincent her birinden iki kutu aldı. Ve sonra diğer iki markadan iki kat fazla aldı. Sonuçta ortaya saçma sapan sayıda ped çıktı.

Annie dört paket iç çamaşırı çıkardığında, ikimiz de yine kendimizi kaybediyoruz.

On beş dakika sonra Annie banyodan çıkar. "Garip bir his." Annie yüzünü buruşturarak söylüyor.

"Evet, dünyadaki en rahat şey degiller. Ama eskisinden çok daha iyiler. Ve aralarından seçim yapabileceğinizden çok daha fazlasına sahipsiniz, böylece etrafta oynayabilir ve hangisini en çok sevdiğinizi bulabilirsiniz.

Tamponları denemeye hazır hissettiğinde bana haber ver, babanı bir kamyon dolusu almaya gönderelim."

Annie başını sallar. "Ona inanamıyorum."

Buraya geldiğinden beri en rahat görüldüğü an bu. Yanlışlıkla birkaç beden küçük sipariş ettiğim ve iade etmeye fırsat bulamadığım uyku pantolonumu giyiyor. Hala ona büyük geliyor ama iş görür. Ve komik olacağını düşündüğüm için ona diğer FBI tişörtümü verdim. O da çok büyük ama yumuşak ve uzanmak için mükemmel.

"Sıcak çikolata yapmama yardım etmek ister misin? Hemen eve gitmen gerekmiyorsa film de izleyebiliriz."

"Evet, sorun olmaz. Yani, eğer babam için bir sakıncası yoksa."

Yan yana salona girdiğimizde Vincent'ı kanepede otururken buluyoruz, benim fahişe kedim de onun kucağına yayılmış.

Yaklaştığımızı duyan Vincent başını çeviriyor. Annie hemen yanına gidiyor ve Kaptan'ı okşamaya başlıyor. Vincent sanki yaralarını kontrol ediyormuş gibi onu yakından izliyor. Kaşları birbirine yapışmış ve dudakları

sıkı bir çizgi halinde çekiliyor. Ne görmeyi beklediğinden emin değilim ama kız gerçekten iyi.

Eşofmanının önünü okuduğu anı görüyorum. Bakışları duruyor, sonra ağzının kenarı yukarı kalkıyor. Yavaşça gözlerini bana kaydırıyor ve göğsüme bakıyor, göğsümde de büyük bir Sarı harfler.

"Sevimli." Kelimeyi ağzında geveliyor.

Kendime ona hâlâ kızgın olduğumu hatırlatmam gerekiyor, bu yüzden sadece omuz silkiyorum. "Baba." Annie'nin sesi bakışmamızı kesiyor. "Biraz daha kalabilir miyiz?

Sasha kakao yapıp film izleyebileceğimizi söyledi."

Vincent'in gözleri açılıyor ve kızıyla benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Elbette. Eğer Sasha için sorun yoksa, neden olmasın."

Annie'nin bir sıcak çikolata yapım uzmanı olduğu ortaya çıkar. Annie, Vincent'in gizli tarafını sürekli hatırlatıyor. Benim bilmediğim tarafını. Dolabında sıcak çikolata karışımı olan tarafı. Annie'ye gazlı ocakta s'mores yapmayı öğreten tarafı. Bu onun bir yönü, ama adamın bütününün bir parçası. Kızına pembe ayakkabılar alan bir adam. Küçük kıızı kadın oluyor diye endişeli görünen bir adam.

Annie'ye her şeyin yerini gösteriyorum ama o sütün yavaş yavaş kaynamasını ve mükemmel miktarda kakaoyu kendi başına çırpmayı öğreniyor. İkimiz de mükemmel çikolata miktarının talimatlarda belirtilenden bir kaşık daha fazla olduğunda hemfikiriz, Vincent'in çok tatlı yapmamakla ilgili yakınmalarını görmezden geliyoruz. Adadaki yerinden ikimizi de dikkatle izliyor. Kontrol manyağı olduğu kesin ama arkasına yaslanıp Annie'nin işi hallettiğini fark edebiliyor.

"Hiç marshmallow var mı?" Annie umutla sorar.

Dev pembe çantamı çıkardığımda yüzündeki sırıtış şekerlemeler beni göğsümden vurdu. Her nasılsa son bir saat içinde bu kıza biraz aşık olmaya başladım.

Bu kadar tatlı bir yaratığın bu kadar zor bir adam tarafından nasıl yetiştirildiğini anlamak benim için hâlâ zor. Ama Annie ile daha fazla zaman geçirdikçe Vincent'in neden onu bu kadar koruduğunu daha iyi anlıyorum. Boktan davranışlarını affetmeye hazır değilim ama hareketleri mantıklı gelmeye başlıyor. O

onun refahından, mutluluğundan, geleceğinden tek başına sorumluydu. Annie'nin annesinin ölümünün ardındaki hikayeyi bilmiyorum ama eminim bunun Vincent üzerinde de bir etkisi olmuştur.

Koridordaki sözleri tekrar aklıma geliyor. *Ben sadece bir şeyleri kırmakta iyiyim.*

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

VINCENT

Tİki kızımın koltukta uyumasını izlerken film jeneriği akmaya başlıyor.

Benim kızlarım.

Beynimin göğsümdeki hislere yetişmeye hazır olup olmadığından emin değilim. Her ne kadar inkâr etmek istesem de, hayatım olduğu gibi mükemmelmış gibi davranmak istesem de, bir parçam Sasha'nın doğru hissettirdiğini kabul ediyor. Benimle doğru hissediyor. *Bizimle birlikte.* Kendimi onların arasında konumlandırmak istedim ama Sasha'nın buna izin vereceğinden emin değilim... ve bir olay yaratmak istemedim. Aramızdaki Annie, hissettiklerim için mükemmel bir metafor.

Film ilerledikçe, ikisi de yavaşça şimdiki dinlenme yerlerine doğru kaydılar. Annie başını kucağıma koydu. Sasha kanepenin diğer tarafına kıvrılmıştı. Aralarında bir battaniye paylaşıyorlardı. Bu manzara benim için neredeyse çok fazlaydı. Hafızama kazımalı mıyım yoksa tüm hatıralarımdan kazımalı mıyım bilmiyorum.

Hayatım boyunca zor günlerden payıma düşeni aldım. Onlara hazırlanmak için elinizden geleni yapabilirsiniz, ancak ne zaman vuracaklarını veya nelerden oluşacaklarını asla bilemezsiniz. Ve bugün, daha bu sabah uyanmadan başlayarak, son zamanlardaki en kötü günlerimden biri oldu.

Bu sabah beni bu ana getiren zincirleme reaksiyon başladı. Her şeyi sorgulamaya zorlandığım bu an.

Neden kendimi sabote edici davranışlarda bulunduğumu bilmiyorum ama bu sabah yaptığım tam olarak buydu. Bu kâbusu sık sık görmüyorum. Buna alışık değilim. Alışacağımı da hiç sanmıyorum. Bu yüzden Sasha'nın hala yatağında olduğunu fark ettiğimde zaten dengem bozulmuştu. Bu kombinasyon tek başına beni çıldırtmaya yeterdi, ama Annie'nin eve geliş sesi beni pislik moduna soktu. Panikledim. Sasha'ya çıktım, onun sadece bir pislik olduğunu ima ettim. Onun özel bir şey olmadığını düşünmesine izin verdim. Omuzlarıma hâlâ kalkmamış bir suçluluk duygusu çöktü.

Mağazadan döndüğümde özür dilemeye çalıştım ama yeterli olmadı. Açıklamam gereken çok şey var ama hazır mıyım bilmiyorum. Ve

Dürüst olmak gerekirse, nasıl yapacağımı bilmiyorum. Annie'yi koruduğumu düşünerek uzun zamandır kendi kendime kurallar koyuyordum ama şimdi onları yeniden sorguluyorum. Önemseydiğim tek kızım o olduğunu düşünmesine izin vererek Annie'ye iyilik yaptığımı sanıyordum. Ama bu yanlış mıydı? Onu koruduğumu sanıyordum. Akıllı davrandığımı sanıyordum. Ama tek yaptığım kendimi bir kaya ile yalnız ve zor bir yer arasına koymak oldu.

Bu sabah Annie kendini iyi hissetmiyordu ve bu yüzden eve erken geldiler. Çok fazla şekerden olduğunu düşündüm. Ya da alerji. Ya da normal

Lanet olsun. Annie'nin regl olmasıyla başa çıkmaya hiç hazır değildim. En azından bir yılım daha var sanıyordum. O benim küçük prensesim ve ben onun büyümesine hazır değilim. Her dönüm noktasında, onun elimden kayıp gittiğini hissediyorum.

Biraz daha.

Kızıma nasıl yardım edeceğimi bilememek kendimi başarısız hissetmeme neden oldu. Özenle hazırladığım hayatım üzerindeki hakimiyetimi kaybediyormuşum gibi. Kızım ağlayarak, endişelenerek ve utanarak bana geldiğinde kendimi çaresiz hissettim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Annem şehir dışındayken ve başvuracak başka kimsem yokken, bu durum beni bir duvar gibi çarptı. Annie'nin büyükannesi kelimenin tam anlamıyla onun tek kadın rol modeli. Bir tane. Örnek alacağı tek bir kadın vardı. Konuşabileceği. Güvenebileceği. Ve kalbim kırıldı.

Annie'nin hayatında benden daha fazlasına ihtiyacı var. Bundan daha fazlasını hak ediyor. Onunla ilgilenecek koca bir insan ordusunu hak ediyor. Gözlerimi kapattığımda aklım sadece bir kişiye gitti. Sasha. Benim ateşli sevgilim. Duygularını koluna takan Sasha. Zeki olduğu kadar nazik de olan Sasha. Bu sabah yatağımdan kovduğum Sasha. ona saklanması söyleyirken.

Onun merhametini hak etmiyordum. Sasha'nın bana hiçbir borcu yoktu ama yine de yardım etmekte tereddüt etmedi. Annie'yi gördüğünde bile. Sasha açıkça ve haklı olarak bana hala kızgın ama bunun acısını kızımdan çıkarmadı.

Yapabilirdi. Ama yapmadı. Ve bu ona davranışından dolayı kendimden daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Sasha bunların hiçbirini istemedi. O barda ona yaklaştım. Asansörde onu kovaladım. İş yerindeki planı değiştirdim, onu doğrudan bana rapor vermeye zorladım. Kendi kurallarımı çiğneyerek onu evime getirdim. Kızımı buraya sürükledim. Hepsi benim suçum. Bu karmaşanın her parçası benim hatam. Daha önce, ona zorla sarıldığımda, bunu düzeltereğime söz

vermiştim.

Ve yapacağım. Sadece nasıl yapacağımdan emin değilim.

Yavaşça doğrulup gözlerini kırıştırmadan önce Sasha'dan yumuşak bir mırıltı geliyor. Işıklar çoğunlukla kapalı ama televizyonun ışıltısı onun uykulu güzel yüzünü aydınlatıyor. Esnerken bir elini ağzının üzerine kapatıyor ve bakışları yavaşça Annie'nin uyuyan formunun üzerinde gezinip yüzüme doğru yükselirken onu izliyorum.

"Özür dilerim, uyuyakalmak istememiştim." Fısıldıyor.

Başımı salladım. "Özür dileme. Sanırım Annie senden önce çıkmıştı."

Beyninde dönüp duran düşünceleri görebiliyorum. Sessiz kalıyorum, ne düşündüğünü söylemesini istiyorum. Ama söylediği şey hiç de beklediğim gibi değildi.

"İsterseniz siz ikiniz burada kalabilirsiniz. Misafir odası özel bir şey değil ama temiz." Yüzümden şaşkınlığım okunuyor olmalı ki gerildi. "Eve arabayla gitmek istemezseniz demek istemiştim. Geç oldu. Amacım..."

Sözünü kestim. "Bu gerçekten hoş olurdu. Annie senin yanında rahat görünüyor. Ama eğer bu çok fazla dayatmaysa..."

Sözümü kesti. "Ciddi olmasaydım bunu teklif etmezdim. Sakın yoğun.

" Sasha'nın tavrı karşısında ağzımın kenarı kalktı.

Annie'nin omzunu sarsıyorum. "Prenses." Mırıldanıyor. Tutsuz bir şeyler söylüyor ama gözleri açık olduğu için beni duyabildiğini biliyorum. "Bu gece burada kalmak senin için sorun olur mu?"

Gözlerini ovuşturan Annie doğrulup başını sallıyor. Sonra Sasha'ya bakar. "Senin odanda kalabilir miyim?"

Annie'nin sözleri içime bir yumruk gibi indi. Kızım benimle olmaktansa çok az tanıdığı bir kadınla olmayı tercih ediyor.

Sasha Annie'ye yumuşak bir gülümseme verir. "Elbette. Yatıya kalmayalı uzun zaman oldu."

Annie'yi kucağıma çekerken yüz hatlarımı incindiğimi göstermemek için zorluyorum. "Kıkırdamayla minimumda tutmaya çalış. Biz yaşlı insanların uykuya ihtiyacı vardır."

Benden uzaklaşıyor. "Aman Tanrım, baba. Neden hep böyle tuhafısın?"

OTUZUNCU BÖLÜM

VINCENT

I kulak misafiri olmak istemezdim.
Ama banyodan çıkıp Annie'nin sesini
duyduğumda kendimi
durduramıyorum.

"Görünüşe göre annen ne yaptığını biliyordu. "Görünüşe göre annen ne yaptığını biliyordu." Annie diyor ki.

"Evet." Sasha cevap veriyor. "Oldukça harikaydı ama o beyaz kotu kurtarmanın bir yolu yoktu."

Bir süre sessizlik oldu ve ben uzaklaşmak için döndüm.

Sonra Annie'nin sesi tekrar gelir, bu sefer daha sessizdir. "Nasıl oldu da

ölme

k Hâlâ bu konuşmanın nereye varacağından korkuyorum.

mi?" "Yumurtalık Kanseri. Çok geç fark ettiler ve fazla bir şey yapamadılar.

ona yardım etmek için. Tabii ki ağabeyimle benim endişelenmemizi istemediği için uzun süre bize söylemedi. Ben üniversitede ilk yılımdaydım, ağabeyim de polislik kariyerine yeni başlamıştı.

Öğrendiğimizde, onunla olabildiğince çok zaman geçirdik. Ama bu yeterli olmadı. Hiçbir zaman da yetmedi."

"En azından seni seviyordu." Annie'nin sözleri göğsümde bir delik açtı. "Annem beni istemedi bile. Beni babama sattı. Bu konuda yardım etmesi gereken kişi oydu. Burada olması gerekiyordu. Benim annem olması gerekiyordu." Annie'nin sesi kesiliyor ve bir an sonra yumuşak hıçkırıklarını duyuyorum.

Yerimde donup kaldım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Daha önce böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım. Ona koşmak istiyorum. Ona mükemmel olduğunu söylemek. Asıl eksik olanın annesi olduğunu söylemek. Bana sahipken başka kimseye ihtiyacı olmadığını. Onu kollarımla sarmak ve dünyadan korumak istiyorum.

Ama benim yaptığım da bu değil miydi? Ya bunca zamandır Annie'nin ihtiyacı olan şeyin tam tersini yapıyorsam? Ya diğer her şeyle birlikte Annie'yi de mahvetmeyi başardıysam?

Sasha'nın rahatlatıcı sesleri kapı aralığından süzülüyor. "Sorun yok, hayatım. Her şey yolunda."

Annie'nin sesi boğuk ama yine de kelimeleri seçebiliyorum. "Ben gördüm

bir kez gazetelerde. Ne olduğunu bu şekilde biliyorum. Beni babama sattığında hala bir bebektim. Para için beni verdi. Neden beni sevmedi? Beni tanı mıyordu bile. Beni görmeye çalıştığını hiç sanmıyorum. Ve sonra öldü. Babam isteyerek yapmadığını söyledi. Hastaymış ve yanlışlıkla çok fazla ilaç almış. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? O gitti ve ben ona buna değdiğimi asla kanıtlayamayacağım. Beni sevmek için daha çok çabalaması gerektiğini."

Bacaklarım tutmayınca vücudum duvara yaslanıyor ve yere doğru kayıyorum.

Zemin.

"Annie, seni sevmediğinden değil. Ya da sevmediğinden değil. Sen. Böyle biri gittiğinde, bu onunla ilgilidir, seninle değil. Sadece hazır değildi. Bu sizi elinde tutmak istemediği anlamına gelmez, ama belki de yapamamıştır. Birini sevebilir ve yine de gitmesine izin verebilirsin. Özellikle de

onlar için en iyisi. Eğer annen hastaysa, muhtemelen sana bakabilecek durumda değildi. Ve baban seni çok seviyor, eminim annen onun sana bakacağını biliyordu."

Annie burnunu çekiyor. "Ama bir daha geri dönmedi. O öldüğünde ben üç yaşındaydım. Geri gelebilirdi."

"Haklısın. Yapabilirdi. Ona kızgın olmakta sorun yok. Yaptığı şey için kızgın olabilirsin. Ama sakın onun yaptıklarının sana kendini mükemmelden daha az bir şeymişsin gibi hissettirmesine izin verme.

İnsanlar her zaman sonradan pişman olacakları kararlar alırlar.

İstemedikleri şeyler yaparlar. Geri alamayacakları şeyler söylerler. Ve bazen insanlar iyileşemeyecek kadar hasta olurlar. Fiziksel ya da zihinsel olarak. Ama bu senin suçun değil." Sasha derin bir nefes veriyor.

"Kardeşimin ve benim farklı babalarımız var. Annem onun babasıyla evliydi ama kardeşim 5 yaşındayken bir araba kazasında öldü.

Daha sonra. Anneme göre en iyi sürpriz bendim. Ama anlaşılan babam aynı fikirde değilmiş."

"Gitti mi?" Annie soruyu fısıldar.

"Evet. Babam ben doğmadan önce çekip gitmiş ve bildiğim kadarıyla benimle hiç görüşmeye çalışmamış. Bu konuda uzun süre kızgındım. Ve daha da uzun süre üzüldüm. Ama bir süre sonra zaten yeterince şeye sahip olduğumu fark ettim. Beni seven harika bir annem vardı. Ve o öldükten sonra bile kardeşim vardı. Başkalarının yaptıklarını değiştiremeyiz ama sahip olduklarımızın kıymetini bilebiliriz."

"Babam gibi." Annie cevap veriyor. "Biliyorum biraz abartılı olabiliyor ama gerçekten harika bir baba."

Gözlerimi sıkarak kapatıyor, kafatasımın içindeki duyguları bastırmaya çalışıyorum.

"Biraz abartılı olabiliyor." Sasha da aynı fikirde. "Ama seni ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum. Baban senin için her şeyi yapar. Sahip olduğumuz iyi şeyleri unutmak ve sahip olmayı dilediğimiz şeylere odaklanmak kolaydır. Bu herkesin başına gelir, ama senin başına geldiğinde, kendine hayatındaki tüm sevgiyi hatırlat. Babanızı. Büyükannenizi. Büyük Angelo Amcanızı. Arkadaşlarınızı."

Annie nefes nefese kalır. "Geçen gün sana söylediklerim için özür dilerim. Gerçekten babamın parasını almaya çalıştığını düşünmüyorum. Ben sadece... Bilmiyorum."

Başımı kaldırdım. Neden bahsediyor bu? Annie bunu Sasha'ya ne zaman söyledi? Ve neden ikisi de bana söylemedi?

"Özre gerek yok." Sasha sakince söylüyor. "Ben de tek bir ebeveynle büyüdüm, hatırladın mı? Nasıl olabileceğini biliyorum. Sorun değil."

Annie cevap olarak bir şeyler mırıldanıyor ama ben duyamıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman bana gelebilirsin. Sadece içini dökmek istesen bile. Seni yargılamayacağıma söz veriyorum." Sasha teklif ediyor.

"Ya sen ve babam ayrılırsanız?" Annie'nin sesi onu gizlemiyor Endişelen.

Sasha'nın sözlerinde tökezlemesini, tarihimizi inkar etmesini ve gerçekten bir ilişki içinde olmadığımızı. Ama o bunların hiçbirini yapmıyor.

"O zaman bile, sevgilim." Sasha cevap veriyor. "O zaman bile."

Her şey çok fazla. Yüzüm ellerimin arasında ve kalbim paramparça bir halde yerde otururken engellerim etrafımda parçalanıyor. Her şeyin bu kadar berbat olmasına nasıl izin verdim? Annie'nin acısına nasıl bu kadar kör olabildim? Kendi ailemde neler olup bittiğini anlamak için kulak misafiri olmaya kadar düştüm.

Kızımı görmediğim bir savaşta sıkışmış, onu teselli etmesi için Sasha'ya güvenirken bulmak için. *Sasha*. Hayatımda ihtiyacım olduğunu fark etmeye başladığım kadın.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak önce bir, sonra bir nefes daha alıyorum.

"Vincent." Tekrar duyana kadar Sasha'nın sesini hayal ettiğimi sanıyorum. "Vincent."

Sasha yatak odasından adımı fısıldıyor.

Çok fazla çaba sarf ederek kendimi yerden kaldırıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Yatağın yanındaki lamba yanıyor ve odaya kasvetli bir gölge düşürüyor.

Sasha yatağın bir kenarında yatıyor, Annie ise ortada kıvrılmış uyuyor.

Sasha yatağın açık tarafına doğru başını sallamadan önce bir süre bakışlarımı tutuyor. Direniyormuş gibi bile yapmadım. Ya da dinlediğim gerçeğini inkar etmiyorum.

onlara. Yüzümün beni ele verdiğinden eminim, muhtemelen hissettiğim kadar perili görünüyorum.

Yorganı geri çekerek Sasha'nın yatağına girdim. Sasha ve ben birbirimize bakıyoruz, Annie güvenli bir şekilde ortada sıkışmış.

Sasha elini bana uzattığında, tuttum.

Parmaklarımız iç içe geçmiş ve kolum kızımın sırtına dolanmış halde, duygusal yorgunluğun beni uykuya sürüklemesine izin verdim.

Neyse ki rüya görmüyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

VINCENT

A Yumuşak bir gürleme sesi beni yavaşça kendime getiriyor. Etrafımdaki yatak yumuşak ve sıcak.

Sasha gibi kokuyor. Zihnim tam olarak uyanık değil ama dün gecenin anıları içeri sızmaya başlıyor. Kalkmalıyım. Ama uykuda saklanmak harika bir fikir gibi geliyor.

Gürleme sesi yeniden başlıyor, ardından alnıma bir gümbürtü çarpıyor.

Gözlerimi açtığımda karşımda büyük, gri bir şey buluyorum.

Ked

"Hey, Kaptan." Sesim uykudan cızırtılı çıkıyor.

Bana tekrar kafa attı ve sonunda gürültünün bir

i.

"Uyandım. Kalktım."

Bir iniltiyle kendimi yukarı ittim ve odaya baktım. Ben yapmadım

Mırı

ldan

.

Dün gece buraya geldiğimde etrafıma dikkat ettim, zihnim ayrıntıları algılayamayacak kadar ağırdı.

Şimdi burada tek başıma otururken, her şeyi içime çekiyorum.

Duvarlar soluk sarı. Mobilyalar beyaz, temiz çizgiler ve ağır ahşap. Yatak takımı yumuşak bir deniz mavisi. Kız gibi ve mutlu ve hiç de hayal ettiğim gibi değil, ama bir şekilde Sasha'ya mükemmel bir şekilde uyuyor.

Pencere, yatak takımıyla uyumlu ağır bir perdeyle örtülü ama kenarlardan içeri parlak bir ışık sızıyor. Gözlerimi ovuşturarak bir saat arıyorum.

"Lanet olsun, Kaptan! Neden beni daha önce uyandırmadın?"

Tamamen normal bir insan gibi kediye sordum.

En son ne zaman 8:00'den sonra uyuduğumu hatırlamıyorum. Bırak 9'u. Dün geceki olaylar düşündüğümde daha büyük bir zarar vermiş olmalı.

I

Elimi yanımdaki şiltenin üzerine koydum ve dokununca serin olduğunu gördüm.

Yataktan kalkarken gergin kaslarımı esnetmek ve kendimi ayarlamak için zaman ayırıyorum. Kot pantolonla uyumak olabildiğince rahatsız edici.

Bakışlarım duvarda çerçevelenmiş bir fotoğrafa takılıyor. Bu Sasha. Öyle olmalı. Altı ya da yedi yaşlarında olduğunu söyleyebilirim ve yanındaki kadın da annesi olmalı. Benzerlik çok açık. Zengin kahverengi saçlar. Ela gözler. Tatlı gülümseme. Resimde bir çocuk var ve -yaşına bakarak- onun ağabeyi John olduğunu tahmin ediyorum. FBI ajanı.

Sasha'nın odasında dolaşırken tüm fotoğraflara göz atıyorum. Çerçeveler farklı boyutlarda, farklı renklerde ve odaya eklektik bir galeri havası veriyor. Bir duvar tamamen aile fotoğraflarından oluşuyor. Bir duvarda fotoğraf kareleri.

Çiçekler. Bir nehir yatağı. Alevler. Fotoğraflar çok güzel ve aynı sanatçı tarafından yapılmış gibi görünüyor.

Kapıyı çekip açtığımda kadın sesleri duyuyorum. Kaptan koridorda koşmaya başlamadan önce bacağıma çarptı. Sanki "*hadi eşek herif*" der gibi. Nefes vererek kediye takip ediyorum.

Annie ve Sasha'nın birlikte olacağını biliyordum. Belli ki. Ama hazırlıklı değildim. Önümdeki manzara göğsümün yeniden yarıldığını hissettirdi. Bu noktada, kalbimi çıkarıp bir tepsiye koyabilirdim. Açıkta durması da bir o kadar güvenli olurdu.

"...ve sonra Devon arkadaşlarına Sadie'yi bowling salonunda öptüğünü söylüyordu. Ama Sadie bowling salonunda bile değildi. Ailesi o hafta sonu Wisconsin Dells'teydi." Annie'nin sesi kızgındı. "Neden çocuklar bu kadar aptal mı? Sanki bazen düşünmüyorlar bile."

Sasha'nın kahkahası yüksek ve net. "Oh Annie, hiçbir fikrin yok. Büyüdükçe unuttuklarını söylemek isterdim. Ama bu tam olarak doğru değil."

Annie alay ediyor. "Buna inanıyorum."

Koridorun sonunda duruyorum, gölgelerin tam olarak dışında değilim, alternatif bir gerçekliğe bakıyormuşum gibi onları izliyorum. İstedigimi düşünmeye başladığım bir gerçeklik.

Annie ve Sasha hâlâ aynı FBI tişörtlerini giyiyorlar. İkisi de saçlarını yüksek at kuyruğu yapmışlar ve ikisi de fırırlı beyaz önlükler giyiyorlar. Annie'yi büyütmek beni iyi bir aşçıya dönüştürdü. mutfak adasının her tarafına yayılmış malzemelerin çoğunu tanıyor. Krep yapıyorlar. Siktiğimin krepleri. Annie zor bir hafta geçirdiğinde benden hep yapmamı istediği yemek. *Bizim*

Pazar günleri *bana* haftasıyla ilgili hikayeler anlatırken birlikte oluruz. Ailenize anlattığınız türden hikayeler. Senin annene anlatacağın türden hikayeler. Annie'nin şu anda Sasha'ya anlattığı türden hikayeler.

Aklıma aynı sahne geliyor, ama bu sefer kendi dairemde görüyorum. Hepimiz bir aradayız. Gülümsemeler, kahkahalar ve bir aile olarak krepler. Bir *aile*. Bu kelime zihnimde o kadar yoğun ki boğazımı acıtıyor. Bu gerçekten mümkün mü? Son on yıldır kadınları kendimden uzaklaştırıyor, Annie'ye odaklanacağıma dair kendime söz veriyordum. Ona mümkün olan en iyi hayatı vermek için elimden gelen her şeyi yapacağıma. Bunca zamandır yanlış mı yapıyordum? Yoksa yanlış yapmamın tek sebebi diğer kadınların Sasha? Annie'ye biraz daha verebilir miyim? Buna sahip olabilir miyiz? Hayatla yüzleşebileceğim bir ortağım olabilir mi? Sasha bunu ister miydi? Annie'yi kendisi gibi sevebilir mi? Kendi mi? Beni sevebilir mi?

Kalbim hızla çarpıyor ve yaklaşan panik atağımın altında ezilecekmişim gibi hissediyorum.

Kedi kafasını kaval kemiğime çarparak beni şaşkınlığımdan kurtardı ve yüksek sesle miyavladı.

Gözlerim yeniden mutfaktaki kızlara odaklanıyor, aynı anda onlar da beni görmek için başlarını kaldırıyorlar.

"Baba! Tanrım, sonunda uyanmaya mı karar verdin?" Annie yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana takılıyor.

"Günaydın, Prenses." Boğuk bir sesle kızıma doğru yürüyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum.

Umarım sert sesimi yeni uyandığıma yorarlar, ağlamamak için elimden geleni yaptığıma değil. Ağlamak. Ben ağlarım. Annie neredeyse kaçırıldığından beri gerçekten ağladığımı sanmıyorum.

Onu daha sıkı sarıyorum, başının üstünü öpüyorum.

"Tamam, tamam." Annie tutuşuma karşı mücadele ederken söylüyor. "Günaydın." Sasha'nın sesi kararsızdı.

Annie'yi bırakıp Sasha'nın gözlerine bakıyorum. O da görüyor. Ne yapmaya çalıştığımı saklamak için.

"Kahve?" Her şey normalmiş gibi davranarak soruyor. Sanki Son 24 saattir dünyam etrafımda patlamıyor.

Başımı sallayarak uzattığı bardağı alıyorum.

Annie'nin bana neden bu kadar tuhaf davrandığımı sormasına ve Sasha'nın beni adada sıralanan bar taburelerinden birine doğru itmesine yetecek kadar uzun süre yolumda duruyorum.

"Sadece otur ve rahatla, koca adam." Sasha göğsüme vurarak söyledi. Rahatlamak mı? Evet, tabii.

Kahvaltıyı olay çıkarmadan atlatmayı başardım ki bu da başlı başına küçük bir mucizeydi. Çoğunlukla Annie ve Sasha'nın kız meseleleri ve ergenlik öncesi draması hakkındaki konuşmalarını dinledim. Ve Annie bana biraz

Sasha'nın fotoğraf makinesiyle çektiği fotoğraflar. Bunlar sadece kitapların ve evdeki diğer eşyaların fotoğraflarıydı ama Annie çok heyecanlanmıştı. Kitapların çoğunun

Sasha'nın yatak odasındaki çerçeveli çalışma kadının kendisi tarafından çekildi. Ve şimdi küçük sanatçım Noel için bir fotoğraf makinesi istiyor. Tabii ki istiyor.

İkisi birbiriyle o kadar rahattı ki, yeni tanıştıklarını asla anlayamazdınız. Dün geceki konuşmadaki küçük ayrıntıyı unutmadım. Annie'nin Sasha'yı paramın peşinde olmakla suçlamasıyla ilgili bir şey. Annie'ye neden böyle bir şey düşündüğünü sormak istiyorum, ama eğer bunu aşılsa, konuyu açmayacağım. Belli ki Annie'nin kafasında benim farkında olmadığım bir sürü şey dönüyor ve bunun değişmesi gerekiyor.

"Bunları evde giymemin bir sakıncası var mı? Bir dahaki sefere seni gördüğümde geri verebilirim." Annie son kirli tabağı lavaboya bırakırken Sasha'ya sorar.

"Sorun değil." Sasha bakışlarını bana çevirmeden önce otomatik olarak cevap veriyor. "Ya da... şey..."

Tabii ki bu konuda ne düşündüğümün emin değil. Onu baştan çıkarıp, kovmaktan, enkaz haline geldim.

"Sasha için sorun yoksa benim için de yok." Annie'nin saçını karıştırıyorum, bu hareketten nefret ediyormuş gibi yapıyor. "Git sana aldığım şeyleri al, sonra yola çıkarız."

Annie ve Sasha birbirlerine bakar ve ikisi de kıkırdamaya başlar.

"Ne?" Aralarında bir ileri bir geri bakarak soruyorum.

Sadece daha çok gülüyorlar ama Annie Sasha'nın odasından eşyalarını almak için koridora yöneliyor.

Sasha hâlâ kıkırdıyor, sırtı bana dönük. Annie görüş alanımdan çıkınca Sasha'nın omzundan tutup onu kendime doğru çeviriyorum. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor ama onu kendime çektiğimde sesi boğuklaşıyor. Kollarım onu sarıyor. Biri sırtına. Diğeri omuzlarına, elim başının arkasını kavriyor.

Bir kalp atışı için vücudu geriliyor. Eğer şimdi beni iterse, ne yapacağımdan emin değilim. Yaptığım onca şeyden sonra onu hak etmediğimi biliyorum. Nasıl davrandığımdan sonra değil. Ama bu onu istememe engel değil. Onun kabulünü istiyorum. Onun sevgisini.

Affetmesi için yalvarmak üzere ağzımı açıyorum ama vücudunun gevşediğini hissedince kelimelerim kesiliyor. Yüzü yana dönüyor, böylece yanağı göğüs kafesime yaslanabiliyor. Onu daha sıkı sıkıyorum ve kolları belime dolanıyor. Küçük elleri gömleğimi kavramak için kıvrılmadan önce sırtımda yayılıyor.

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı başının tepesine bastırarak fısıldıyorum.

Kokusunu içime çekiyorum.

Parmaklarını serbest bırakıyor ve ellerini omurgamda aşağı yukarı gezdiriyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. O iyi bir çocuk." Kollarımla onu sararken, nefes alıp verişini hissediyorum. "Sen de iyi bir babasın."

Bu kelimeler. Kalbim sıkışıyor. Bu sözleri ondan duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Vücudunu daha da sıkı kavradım. Parçalarını bir arada tutmaya çalışıyordum.

Sasha sırtımı sıvazlıyor. "Beni eziyor." Hırıltılı bir sesle.

"Ah, özür dilerim!" Onu bıraktım ama ellerimi omuzlarında tutmaya devam ettim.

Bana bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde dudaklarında çok sevimli bir gülümseme oluşuyor. Düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum. Ağzım onunkini buluyor. Dudaklarım onunkilere bastırıyor. Bu his yeni ve eski, rahat ve heyecan verici. Öpüşmemiz yavaştı. Şimdiye kadar hissettiğim en telaşsız. Sanki bu ilk sefermiş gibi. Yeni bir başlangıç. Tadını çıkarmak istediğim bir an.

Yüzünü avuçlayana kadar ellerimi boynundan yukarı sürüklüyorum. Mükemmel yüzünü. Küçük bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve ağzımı onunkinin üzerine eğip öpücüğü derinleştiriyorum. Dilimi dudaklarının kenarında oynatıyorum. O tadı çilek ve şurup gibi.

Öpüşmemiz yavaşlıyor ama alnımız birbirine değmeye devam ediyor. Elleri bileklerimi kavıyor. Onları çekmiyor, sadece tutuyor.

"Seni yarın görebilir miyim?" Ne kadar yalvarır gibi göründüğümü umursamadan soruyorum.

Sasha ellerini dirseklerimde gezdiriyor, sonra tekrar bileklerime doğru uzatırken onaylar gibi mırıldanıyor. "Sabah Cheryl ile buluşmam gerekiyor ama ondan sonra Mazzanti'nin ofisinde olacağım."

"Güzel." Alnına, bizimkilerin birbirine değdiği yere bir öpücük konduruyorum.

"Ugh, bir oda bul." Annie sahte bir şakayla mutfığa geri döndüğünü söylüyor.

Sasha geri adım atmaya çalışıyor ama ben onu bırakmıyorum. Ta ki alnından bir kez daha öpene kadar.

BÖLÜM OTUZ İKİ

SASHA

"Sasha!" Patronumun ofisinden çıktığım anda Jessica adımı söylüyor.

Sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum. Cheryl ile iki saatlik bir toplantı zavallı beynimin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Hafta sonunun yarısını Vincent'la geçirdiğim gerçeğinin yüzümün her yerine damgalandığından emindim. *Vincent Mazzanti ile yattığımı* ağzımdan kaçırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu!

"Bekle!" Jessica kıpırdamadığım halde tekrar sesleniyor.

Minik formunun koridorda hızla yürüyüşünü izlerken gülümsüyorum. Siyah saçları attığı her adımda bir ileri bir geri sallanıyor.

"Selam Jess. Hafta sonun nasıldı?"

Sırıttıyor. "Harika! Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum." "Ah, öyle mi?"

"Evet. Bir adamla tanıştım. Çok seksi. Çok esnek." Yüzünü yelpazeliyor. Ben de gülüyorum. "Esnek mi? Bilmek istiyor muyum?"

Küçük bir zıplama yaparken alkışlıyor. "O lanet bir yoga öğretmeni! Ne kadar seksi değil mi?"

Yüzüm buruştu. "Uh..." Dar pantolonlu, acı verici derecede zayıf bir adamın bir oda dolusu kadına bakarak aşağı doğru köpek tuttuğunu hayal ediyorum.

Jessica koluma bir tokat attı. "Aman Tanrım, şu anda ne görüntülediğini bilmek bile istemiyorum."

"Muhtemelen haklısın." Sahte bir ürperti veriyorum. "Her neyse. Sadece benimle geleceğini söyle."

"Nerede?"

Gözlerini deviriyor. "Yoga derslerinden birine. Bana bir çift bedava giriş kartı verdi." Jessica ellerini dua eder gibi birleştirir. "Lütfen, lütfen, lütfen. Beni yalnız gönderme. Moral desteğine ihtiyacım var."

İç çekiyorum. "Ne zaman?"

Ciyaklıyor. "Çarşamba öğleden sonra. Cheryl'e o gün öğle yemeğine geç çıkacağımı söyledim bile. Sokağın hemen aşağısında."

Düşündüm. "Bu işe yaramalı. Bana adresi ve saati gönder. Ama - uyarayım - yogada berbatım."

"Mükemmel. Ben de berbatım!" Jessica koridorda kaybolmadan önce bana o zıplayan sarılmalarından birini yapıyor.

Dışarı çıkarken çantamdan güneş gözlüklerimi çıkarmak için duraklıyorum. Bugün, tüm o kış aylarını değerli kılan o güzel Minnesota yaz günlerinden biri.

Çantamı omzuma geri çekerken telefonumun titrediğini hissediyorum.

Vincent: Tatlım, eğer müsaitsen ofisime gel. Önümüzdeki birkaç saat için boş zamanım var.

Tatlım? Ah, bu adam. Dürüst olmak gerekirse, nazik ve şefkatli Vincent'ın Şeytan Vincent'tan daha tehlikeli olabileceğini düşünüyorum. Ama onu görene kadar hiçbir iş yapamayacağımı bildiğimden, ona yakında orada olacağımı söylüyorum.

Derin bir nefes alarak Jessica'ya rastladığım için ne kadar mutlu olduğumu fark ettim. Onun mutluluğu beni sakinleştirdi. Cheryl'in Vincent'la aramızda bir şey olduğundan şüphelenmediğinden oldukça eminim, ama bu buluşma beklediğimden çok daha stresliydi. Sırlarla aram iyi değildir ve aptal vicdan azabım beni kaburgalarımın bıçaklıyordu. Ve ne zaman onun adını söylese, Vincent'ın yatağında uyurkenki görüntüsü gözümün önüne geliyordu. Ve kızarıyordum.

Yaya geçidindeki ışığın değişmesini beklerken, enseme yine o garip karıncalanma hissi var. İzleniyor olma hissi. Vincent'ın apartmanından utanarak çıktığım sabah hissettiğim duygunun aynısı.

Güneş gözlüklerimin rengi koyu, bu yüzden önümdeki caddeyi soğukkanlılıkla tarayarak şüpheli bir karakteri tespit etmek için elimden geleni yapıyorum. Kimse göze çarpmıyor. Ne arayacağımı bildiğimden değil.

Sanki bir işaretmiş gibi, paranoyanın kralı arıyor. "Hey, Özel Ajan İnek."

John'u selamlıyorum.

Gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "Her zamanki gibi olgun, Sasha."

Hâlâ etrafa bakarken soruyorum. "Kalabalıktan kötü bir oyuncuyu nasıl seçersin?"

"Kar maskeli ve bazukalı olanı arayın."

"Yararlı." Ben deadpan. "Mesela bir sapığı nasıl fark edersin?"

Karşıdan karşıya geçerken diğer yayaları taramakla o kadar meşgulüm ki hatamı ve ses tonundaki değişikliği fark edemiyorum. "Neden bana soruyorsun Bu mu?"

"Eminim bir şey yoktur." Sıradan görünmeye çalışarak cevap veriyorum. "Sadece izleniyormuşum gibi hissediyorum."

Hoparlörden sesi yükseldiğinde neredeyse telefonu düşürüyordum.
"Lanet olası bir sapığın mı var?"

"Tanrım, sakın ol!" Boştaki elimi göğsüme bastırarak kalbimin göğsümden fırlamasını engellemeye çalışıyorum. "Ödümü kopardın, seni pislik."

"Ne. Sen. Sen. Konuşuyorsun. Hakkında." Her kelimeyi nokt alıyor.

"Hiçbir şey. Ciddiyim. Damarını patlatmadan önce bir nefes al. Her şey yolunda. Sanki biri beni izliyormuş gibi garip bir hisse kapıldım. Ama bir şey yok. Kaldırım kalabalık. Eminim çok fazla kafein almışımdır." Bunun ilk kez böyle hissetmediğim gerçeğini atlıyorum.

"Eğer birinin sizi takip ettiğini düşünüyorsanız, erkek arkadaşınız size bir güvenlik ayarlasın."

"Uh, zor pas." Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Vincent çıldırıyor yeterince aşırı korumacı. "Ve kimse beni takip etmiyor, bu sadece bir histi."

John mırıldanıyor. "Ona erkek arkadaşım dediğimde beni düzeltmediğinizi fark etmediğimi sanmayın."

"Aman Tanrım." İnledim. "Ne için aradığınızı bilmiyorum ama şimdi kapatıyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

MYönetim katında
ilerlerken.
Eteğimin önünden aşağı.

Bu sabah Cheryl ile yapacağım toplantı için daha fazla özgüvene ihtiyacım olduğundan, kendimi her zaman içinde harika hissettiğim bir kıyafet seçtim. Bebek mavisi şal elbise sade ama kıvrımlarına çok yakışıyor. V yakası çok fazla dalgalanmıyor ama beni seksi hissettirmeye yetiyor. Hatta fazladan çaba sarf ederek

Saçlarımı düzleştiriyorum, böylece omuzlarımın üzerinde parlak bir tabaka halinde uzanıyor. Normalde taktığımdan biraz daha fazla takı ve süet botlarla eşleştirdiğimde kendimi her şeyle yüzleşmeye hazır hissediyorum.

Köşeyi dönerken Vincent'ı gördüm. Brent'in masasının yanında duruyor ve derin bir tartışmaya dalmış gibi görünüyorlar. Profilden bakınca Vincent her zamanki gibi seksi görünüyor. Koyu renk saçları geriye taranmış. Kirli sakalı çenesinin sert hatlarını vurguluyor. Koyu renk kirpikleri neredeyse simsiyah gözlerinden başka bir yere bakmayı neredeyse imkânsız kılıyor.

En iyi böyle mi görüldüğüne karar veremiyorum. Mükemmel dikilmiş takım elbise. Gömlek düğmeli. Saçlar yerinde. Ya da bu hafta sonu nasıl görüldüğüne. Yıpranmış kot pantolon, ağzının suyunu akıtan kışını sarıyor. Tişört geniş omuzlarına kadar uzanıyordu. Saçları dağınık.

Gerçek şu ki Vincent ne giyerse giysin çok seksi görünüyor. Ya da giymemeyi.

Vincent hâlâ konuşuyor ama Brent yaklaştığımı fark etmiş olmalı. Dikkati bana yöneliyor ve yavaşça bir kez daha bakıyor.

"Selam güzelim. Bugün ekstra lezzetli görünüyorsun. Buraya kadar beni görmek için mi geldin?" Brent yüzündeki boktan sırtımayı engellemek için elinden geleni yaparak soruyor.

Vincent'ın kafası kalkıyor. Bana bir kez daha bakıyor, ama Vincent bunu yaparken gözleriyle beni soymaktan daha fazlasını yapıyor gibi geliyor. Sanki ellerinin giysilerimi soyduğunu, altımdaki teni okşadığını hissedebiliyorum.

Bu düşünceleri kapatıyorum, onunla uğraşmak için bu altın fırsatı boşa harcamak istemiyorum.

Saçlarımı omzumun üzerinden savurarak Brent'e en baştan çıkarıcı gülümsememi veriyorum. "Teşekkürler şekerim. Bay Mazzanti'yle sohbet etmem gerekiyor ama daha sonra sana da zaman ayıracağımdan emin olabilirsin."

Vincent'ın Brent'i terslemeden önce hırladığını duyduğuma yemin edebilirim. "Lanet telefonlarımı beklet."

Brent sırtıtışına karşı verdiği mücadeleyi kaybediyor ve *Sugar*'ı kaşlarını kaldırarak bana doğru uzatıyor. Onu görmezden geliyorum.

"Merhaba." Vincent'a gülümsedim.

Gözlerini devirmeden önce bir an beni izliyor, onu kızdırmaya çalıştığımızı açıkça fark ediyor. Ama bu onun bileğimden tutup beni ofisine çekmesine engel olmuyor. Bu hareket bana iyi tanıdığım aşırı talepkâr Vincent'ı hatırlattı.

Masasının arkasına oturmadan önce takım elbisesinin ceketini çıkarıyor. Neden buraya gelmemi istediğini tam olarak bilmiyorum ama beni fazla bekletmedi.

Vincent derin bir iç çeker, sonra konuşmaya başlar. "Bunun ofiste konuşulacak en uygun şey olmadığını biliyorum ama bu hafta sonu için sana teşekkür etmek istiyorum."

O kadar ciddi ki boğazımdan kaçmaya çalışan alaya direniyorum. Bu ofisteki anılarımın çoğu kişisel bir tartışmadan çok daha uygunsuz.

Bacak bacak üstüne atıyorum ve sandalyemde öne doğru eğiliyorum. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bir daha olmaz."

"Var." Tartışıyor. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Beni kapının önünde dilenirken de bırakabilirdin. Ve eğer açıkça belirtmediysem, o sabah dairemde sana nasıl davrandığım için özür dilerim. Sorunlarımın acısını senden çıkarmaya hakkım yoktu. Ben sadece..." Ayrılıyor.

"Biliyorum. Yalan söyleyip bunun önemli olmadığını söylemeyeceğim çünkü önemli. Sen kendimi birçok kişiden biri gibi hissettirdin. Sözlerin çok sertti ve beni incittin." Vincent kederli görünüyor. Bunu daha fazla uzatmayı planlıyordum, ama ikimizin de iyiliği için, onun acısına son vermeye karar verdim. "Seni affediyorum."

Başını sallıyor. "Sasha."

Elimi kaldırdım. "Biliyorum. Annie'yle gelmeseydin muhtemelen konuşmazdım. Hatta muhtemelen seninle hiç konuşmazdım. Ama bu hafta sonu senin farklı bir yönünü gördüm ve sanırım bunu anladım. Bu bana karşı davranışını doğru yapmaz ama anlıyorum. Yaptığımız şeyi Annie'den ayrı tutmaya çalışıyordun. Buna saygı duyabilirim. Ve ben

seni affedebilirim. Sadece bana bir daha asla böyle davranma.
Merhametimin ve empatimin sınırları var."

Vincent'in nefes verışı duyulabilir. "Haklısın. Hepsi hakkında." O elini yüzünde gezdiriyor. "Annie hayatımdaki en iyi şey. Aynı zamanda en büyük şoktu."

Onu durdurabilecek bir şey yapmak istemediğim için nefesimi tutuyorum.

Annie ile anneler hakkında konuştuğumdan beri, daha fazlasını öğrenme arzum arttı. Ama Vincent'ın bana kendi zamanında anlatmasını beklemem gerektiğini biliyordum.

Vincent sandalyesinde arkasına yaslanır ve pencereden dışarı bakar. "20'li yaşlarımda son birkaç yılında Miami ofislerinde çalıştım. Ayda bir kez dışarı çıkan bir grubumuz vardı. Sadece Angelo ve işten birkaç kişi daha. Hep aynı kulübe giderdik. Bir kız vardı. Barmenlik yapıyordu. Hoş biriydi." Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse onu çok iyi tanıyorum. Renee sadece oradaydı. Uygun biriydi. Ve takılmak rutinin bir parçası haline geldi. Ne olduğunu biliyordu. Eminim başkalarıyla da yatıyordu, hatta bir erkek arkadaşı bile olabilirdi. Umurumda değildi. Ben onun soyadını bilmiyordum, o da benimkini bilmiyordu. Gerçekte kim olduğumu bilmesini istemedim. Her zaman nakit öderdim. Bir ilişki aramıyordum.

"Sonra işte bazı şeyler değişti ve ben New York'a taşındım. Ona söylemedim. Veda falan etmedim. Buna gerek yoktu. Ve onu bir daha düşünmedim. Ta ki bir yıl sonra binama gelene kadar."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VINCENT

***I**Angelo'nun adını ve cevabını görün dikkati dağılmış bir şekilde. "Öyle mi? Şu anda biraz meşgulüm."*

"Vinny, burada senin için biri var."

Ses tonu dikkatimi bilgisayar ekranından uzaklaştırıyor. "Burada benim için ne demek istiyorsun? Ön kapıda mı çalışıyorsun?"

Angelo iç çekti. "Alt kattaki çocuklar beni aradı. Lobide sinir krizi geçiren bir kadın varmış. Seninle konuşması gerektiğini söylüyor."

Kaşlarım çatıldı. "Bir kadın mı?"

"Evet, dostum. Siktir. Sanırım Florida'daki piliç. Hani şu kulüpte takıldığın sarışın hatun."

Kimden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. "Bekle, Renee'den mi bahsediyorsun? Neden burada olsun ki? Ve beni nerede bulacağını nereden biliyor?"

"Evet, Renee, kapıdaki adamlara verdiği isim buydu."

Ketum davranıyor ve bu saçmalık için zamanım yok. "Angelo, tükür onu dışarı."

"Kahretsin, Vin. Yanında bir bebek var."

Sözleri bana teker teker çarptı. Yumruklar gibi, her darbe havayı alıyor ciğerlerimden dışarı çıktı.

"Bebek mi?" Fısıldıyorum.

"Evet." Angelo'nun sesi benim hissettiğim kadar acılı geliyor. "Senin olduğunu söylüyor."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. İçimdeki dürtüye karşı savaşıyor hasta olmak.

"Onu yukarı gönder. Enzo Amca'yı da ara. Deli olabilir, ama ya "Babalık testi yaptırmam gerekecek." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Kimi arayacağını bilir."

"Yapacağım, kardeşim."

Yükselen korkumu yutuyorum. "Ve buraya gel. Onunla bir odada yalnız kalmamalıyım."

Benim bir kızım var.

Test sonuçları geldi. O benim. Annie benim. Paraya sahip olmak her şeyi çözmez ama hızlı sonuç alınmasını sağlayabilir.

Mutfağımı adımlıyorum. Tezgâhımın üzerinde duran burbon şişesini açmak için can atıyorum ama bunun ihtiyacım olan son şey olduğunu da biliyorum. Bu benim

*Şu anda sarhoş olmak kızımın ihtiyacı olan son şey. **Kızımın.***

Renee'yi sokakta görsem tanıyamazdım. Aslında, sokaklarda yaşıyormuş gibi görünüyordu. Her zaman ufak tefekti ama geçtiğimiz yıl ona hiç iyi gelmemişti. Bir bebek sahibi olduktan sonra bile, önceki ince yapısı şimdi acı verecek kadar zayıflamıştı. Sarı saçları donuk ve tel teldi. Cildi artık bronz değil, solgun ve izli.

Uyuşturucu kullanıyordu. Ne tür uyuşturucular, emin değildim. Florida'da bir şeyler kullandığını hep biliyordum. Ama bu beni ilgilendirmezdi. Benim işim değildi. sorun. Ama şimdi öyle. Çünkü kızımı o büyütüyor.

***Benim kızım. Kızım.** Bu kelimeyi zihnimde her döndürdüğümde biraz daha az acıtıyor. Biraz daha az korkutucu oluyor. Bunu yapabilirim. Yapacağım. Annie artık benim.*

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

L Vincent'ın hikayesini dinlerken, sanki hikayenin içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Vincent'ın bakışları hâlâ pencereden dışarı bakıyor. "Ne yapmam gerektiğine karar verdikten sonra harekete geçtim. Avukatlarıma evrakları hazırlattım ve 48 saat içinde Renee 500.000 dolar karşılığında tüm ebeveynlik haklarını ve bir gizlilik anlaşması imzaladım. Annem aynı gün benim yanıma taşındı. İki ay sonra New York'tan ayrıldık ve Minnesota'ya geri taşındık. Kızımı bana evim gibi gelen tek yerde büyütmek istedim."

Bu deneyimin onun hayatını ne kadar değiştirmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bu yüzden sorumu Annie'ye odakladım. "Annie nasıldı? Yani, sağlıklı mıydı?" Annesinin tacizinin uyuşturucu bağımlısı olmasına neden olup olmadığını nasıl soracağımı bilemedim.

Vincent sonunda bana dönüyor, ağzının kenarından küçük bir gülümseme yayılıyor. "O mükemmeldi. En güçlü küçük bebektir. Renee ona sadece mama vermiş ve hamileliğinin büyük bölümünde yeterince temiz kalmış olmalı. Annie'nin vücudunun hiçbir yerinde uyuşturucu yoktu.

Evrakların imzalandığı gün 6 aylık oldu. Ben taşındığımda Renee'nin birkaç aylık olması gerekiyordu. Bu hiç düşünülmemişti. Hep prezervatif kullandık ama belli ki bir şeyler yolunda gitmemiş. Benim kim olduğumu bilmiyordu. Zengin olduğumu bilmiyordu. O yüzden bilerek hamile kaldığını sanmıyorum. Tüm olanlara rağmen, beni bulduğu için sonsuza dek minnettar olacağım. Annie'yi hayatıma soktuğu için. Kızım sadece benim gözlerimi paylaşıyor gibi görünebilir ama bana o kadar çok benziyor ki.

Bazen beni korkutuyor."

"Annie sana sahip olduğu için çok şanslı. Ve büyükannesine." Durakladım. "Seni nasıl buldu? Renee. Senin kim olduğunu bilmiyorsa?"

Vincent'ın yüzündeki gülümseme kaybolur ve dişlerini gıcırdatır.

"Randal."

İsmi söyleme şeklindeki öfke hissediliyor. Detaylandırmasını bekliyorum.

"Renee'nin ikiz kardeşi. New York'a geldiği güne kadar ikizi olduğunu bile bilmiyordum ve Angelo geçmişini araştırdı.

Onu. İkisi de doğumda terk edilmiş ve sisteme girmişler. Sistemde geçirdikleri yıllar boyunca birlikte kalmayı başarmışlar ve - görünüşe göre - Florida'da hala birlikte yaşıyorlarmış.

"Randal pek çok şeydir. O paranoyak bir sosyopat. ama aynı zamanda yetenekli bir hacker. Bir şekilde parçaları bir araya getirip beni New York'a kadar takip edebildi."

"O şimdi nerede?" Daha fazlası varmış gibi hissederek soruyorum.

"Kaçıyor." Vincent gözlerini kapattı. "Annie'nin üçüncü doğum günü civarında Renee'nin öldüğü haberini aldım. Kazara aşırı dozdan öldüğüne karar verildi. Yıllar boyunca hangi uyuşturucuyu kullandığını bilmiyorum ama onu öldüren eroindi. Şaşırmadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu bekliyordum. Ve üzüldüğümü söylersem yalan söylemiş olurum." Gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı. "Bu beni bir canavar yapabilir ama Renee'nin ölümü, kimsenin Annie'yi benden almaya çalışamayacağı anlamına geliyordu. Haklarından vazgeçtiğini imzaladı, ama her zaman bir yargıcın o sırada bu kararı vermek için uygun olmadığını düşünme ihtimali vardı. Bu doğru olabilir ama Annie benimdi. Benim. Ve hiç kimse onu benden alamayacak."

"Anlıyorum." Fısıldıyorum. Ve anlıyorum da. Annie'yi çok az tanıyorum ama onu korumak için her şeyi yaparım. Vincent'ın bir gün bir yargıcın gelip kızını kollarından koparacağı endişesiyle nasıl bir korku içinde yaşadığını hayal edebiliyorum.

Doğruyu söylediğimi anlamış olmalı, çünkü devam ediyor. "Randal'ı şahsen ilk kez Renee öldükten bir ay sonra gördüm. I bir toplantıdan çıkıyordu, Angelo ile kaldırımında yürüyordu. Randal'ı görür görmez kim olduğunu anladım. Geçmişini araştırdığımızda görüntüsü elimizdeydi ama yine de onu tanıyabiliyordum. Tıpkı Renee'ye benziyordu. Orta boylu. Zayıf. Parlak sarı saçlı. Soluk mavi gözler. Tek fark, gergin görünmüyordu, sadece çılgın görünüyordu.

"Kız kardeşini nasıl öldürdüğüm hakkında bağırmaya başladı. Uyuşturucuyla kendini öldürmek için kullanacağını bile bile ona o kadar parayı nasıl verdiğimi anlattı. Bebeğini çaldığımı ve depresyonla yaşayamadığını söyledi. Annie'yi bir kez bile görmeye çalışmadığını söylemedim. Bir kez bile aramadı. Tek bir mektup bile. Ama Randal'a hiçbir şey söylemedim. Sadece polisi aradım ve uzaklaştırma emri çıkarttım."

"Onu *ilk* kez gördüğünüzü söylediniz. İkincisi var mıydı?" Cevabından şimdiden korkarak soruyorum.

"Randal'ı ikinci kez gördüğümde, kızımınla birlikte ortadan kaybolmadan önce ona ulaşmak için bir otoparkta koşuyordum."

Bir nefes çekiyorum.

Vincent'in bana Annie'nin neredeyse kaçırılma hikayesini anlatmasını dinlerken kusma isteğimi bastırıyorum. Ses tonu sakın, ama anlattıklarının ona pahalıya mal olduğunu görebiliyorum. Ona zamanında ulaşamamış olsaydı... Hayır. Bunu düşünemiyorum bile. Eminim Vincent bu senaryoyu oynamıştır.

Sonsuz kez; onun işkencesine katkıda bulunmaya ihtiyacım yok.

"Onu hiç yakalayamadılar mı?" İnanamayarak soruyorum.

"Hayır." Vincent'in yumruklarını masasının üzerinde sıkmasını izliyorum. "Nasıl yaptı bilmiyorum ama sıvıştı gitti. O zamana kadar onu yeterince iyi tanıyordum. Biliyordum.

karakolları, giren ve çıkan bilgileri izliyor olacaktı. Ben de eyaletteki tüm karakolları onun görüntüleriyle doldurdum.

Gördüm. Onu bulabilecek herhangi bir memura özel bir ödül teklif ettim. Resmi olarak çocuk tacizcisi olarak etiketlenmesini sağladım. Randal sistemden kaçacak kadar zeki olduğunu düşünmüş olabilir ama hapiste sapıkların başına neler geldiğini biliyor. Riski ödülünden daha büyük yapmak zorundaydım."

"Bu garip bir şekilde zekice." Biraz huşu içinde itiraf ediyorum.

Vincent omuz silkiyor. "Aklımıza gelen en iyi fikir buydu. Ondan sonra

Şehirde 24 saat güvenliği olan bir daire. Annie'yi yeni bir okula kaydettirdiğimde de soyadını Mazz olarak değiştirdim. Bunun onu durdurmak için yeterli olmadığını biliyorum ama bir şeyler yapmadan onu tekrar oraya koyamazdım."

Kalbim sıkışıyor. "Ve şimdi onu halka açmaya çalışıyorum. Tanrım, Vincent. Çok özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu doğru karar. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Bu konuda haklıydın. Annie'yi tüm hayatını saklanarak yaşamaya zorlayamam. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, o büyüyor. Ben farkına varmadan, biriyle çıkmak ve araba kullanmak isteyecek. Şimdiden bütün sosyal medya platformlarına girmeye çalışıyor. Hiçbir şey

birden fazla suç onu artık saklı tutacaktır."

Yüzündeki dehşet ifadesine neredeyse gülecektim. Bu adamın kızıyla çıkmaya çalışanın Tanrı yardımcısı olsun. "Sen iyi bir babasın Vincent. Onu sevdiğini biliyor. Ona verebileceğin en önemli şey bu. O size güvenir ve ihtiyaç duyduğunda size gelecektir."

Vincent'ın gözlerinde çok fazla endişe var. Çok fazla kargaşa. "Bazı günler tüm cevapları biliyormuşum gibi hissediyorum. Ve bazı günler de her şeyin içine ediyormuşum gibi hissediyorum.

yuk

arı." Ayağa kalkıp masanın etrafında dönüyorum.

Yaklaştığımda masasından kalktı. Vincent ne olduğunu biliyor
Yapmak üzereyim ve beni kollarını açarak karşılıyor.

Kendimi onun kucağına bırakıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak sarılabilmek için yeterince bükülüyorum.

Vincent ile her etkileşimimin kendine özgü bir hissi var. Şehvet güdüsü. Öfke. Özür dileme. Belirsizlik. Ve şimdi, rahatlık. Kollarımızı birbirimize dolayarak, kucaklaşmanın içinde eridik. Vincent'ın bana Renee'den bahsetmesine gerek yoktu. Randal hakkında. Başarısızlık korkularını. Ama anlattı. Ve bu ondan beklemediğim bir güven seviyesini gösteriyor. Bu aramızdaki her şeyi mükemmel yapmaz. Ve önceki hıyarca davranışını affetsem bile, ilişkimizin nasıl görüneceğine dair herhangi bir beklenti ortaya koymuyor. Ne yapacağımızı bile bilmiyorum bir ilişki olarak adlandırılabilir.

Vincent beni tutuşunu gevşetiyor ve arkasına yaslanıyor. Gözleri benimkileri arıyor, sanki bana söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. Ama ben onları duymak istemiyorum. Şimdi duymak istemiyorum. İfadesinin sonucunun ne olacağını bilmezken olmaz. Bu yüzden dinlemek yerine eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Dudaklarımız birleşir birleşmez vücuduma bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Vincent'la ilk kez bir öpüşmeyi başlatıyor olabilirim. Ve bunun bana verdiği güçlü his hoşuma gidiyor. Kucağındaki tüneğimden, göz göze geliyoruz. Ağız ağıza.

Temasa doğru eğiliyorum ve göğsümde bir memnuniyet sesi yuvarlanıyor.

Kontrolü kolay kolay elden bırakmayan Vincent ağzını açıyor ve dilini bir hamlede ağzıma sokuyor. Sakalları dudaklarımın etrafındaki yumuşak deriyi çiziyor ve duyularımı arttırıyor.

Vincent öpüşmeyi kesiyor ve dikkatini boynuma veriyor. Başımı arkaya doğru eğerek ona serbestçe dolaşma izni veriyorum. Dili göğüs dekolteLERİMİ yaladığında ellerimi yumruk yapıyorum. Ancak o zaman ellerimin onun saçlarını kavradığını fark ediyorum. Vincent olduğunu hatırlamadan önce neredeyse bırakacaktım. Biraz sert seviyor. Bu yüzden saçlarını tekrar çekiyorum. Biraz daha sert. Göğsümdeki dilinin hissi, kazınan dişlere dönüşüyor. Ve elleri kalçalarımı sabit tutarken kıcıma sürtünüyor. Sertliği onu istediğim yere çok yakın. İnliyorum ve ereksiyonuna karşı kıpırdanıyorum.

Kapının çalınmasıyla şehvet dolu sersemliğimden sıyrılıyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum, ama Vincent kollarını belime dolayarak beni yerimde tutuyor.

Vincent'ın gözlerindeki parıltı bana tam olarak ne yapacağını yapmadan önce söylüyor.

"Girin." Vincent ciddi iş tonuyla seslenir.

Başım dönüyor ve kapının açılmasını izliyorum. Brent bakışlarını kaldırıp bizi görmeden önce Vincent'ın ofisine bir adım atmayı başarıyor.

Brent o kadar ani durur ki neredeyse tökezleyecektir. "Oh, um, uh, üzgünüm." Gözleri her yerde geziniyor ama birbirine dolanmış bedenlerimizde nasıl oyalandıklarını kaçırmıyorum. "İçeri gelmemi söylediğini sanmıştım."

"Yaptım." Vincent sanki kucağında oturmuyormuşum gibi cevap veriyor, sert eli hala kığımın yanakları arasında beni dürtüyor.

"Oh, şey..." Brent boğazını temizliyor, yüzünün kızardığı belli oluyor. "Bir sonraki toplantınız saat 5'te. Hazır olduğunuzda hepsi B konferans odasında hazır olacak."

"Orada olacağım."

Brent topukları üzerinde döner ve aceleyle kapıyı arkasından kapatır.

"Sen tam bir pisliksin." Sesimde mizahla, Brent'in yüzüne bir şaplak atarken

Vincent'ın göğsü.

Bana attığı sırtış görmezden gelinemeyecek kadar sevimli. Öne doğru eğilerek onu bir kez daha öpüyorum. Dudaklarımı onunkilere basitçe bastırıyorum. Geri çekildiğimde, sırtışının tam bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. Gözlerimi devirerek kucağından iniyorum.

Geride durup Vincent'ın şaşkın bakışlarına bakıyorum. Taze Berbat. görünüyor

"Ne?" Takım elbisesinin ceketini geri çekerek soruyor.

Başımı salladım. "Takvim satmalısın. Seksi görünmek bir milyon daha kazanabilirsin."

"Neden Bayan Clark, beni çekici bulduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Bana doğru uzanarak soruyor.

Saçlarını düzeltmesine yardım etmek için parmak uçlarımda yükselirken ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Oh, kapa çeneni." Elimi geri çekmeden önce meme ucunu çimdikliyorum.

"Mmm, bunu yapmaya devam edersen toplantıma çadırılı pantolonla gitmek zorunda kalacağım."

"Aptal." Kapıyı açarken bu hakarete gülüyorum.

Bir süre sonra Vincent her zamanki dik duruşuyla ofisinden çıkar.

Zihnimde onu iki kategoriye ayırmıştım. Acımasız CEO Bay Mazzanti ve baba Vincent. Ama onun çok daha fazla katmanı olduğunu fark ediyorum. Ve bu beni korkutuyor, çünkü parçalarının toplamı kolayca aşık olabileceğim bir adam. Zaten yarı yarıya aşık olabileceğim bir adam.

Brent'in homurdanan sesi dikkatimi Vincent'ın geri çekilen formundan uzaklaştırıyor.

Sandalyesini o kadar içeri çekmiş oturuyor ki karnı masanın kenarına bastırıyor.

"Neden bu kadar garip oturuyorsun?" Başımı eğerek soruyorum.

"Bu senin hatan. Sen ve Bay Ateşli ve Huysuz." Etrafına bir göz attıktan sonra kayar ve kendini ayarlamak için masanın altına uzanır.

Beynim hâlâ biraz yavaş çalışıyor çünkü küçük gösterimizin Brent üzerinde büyük bir etkisi olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

İçimden yüksek sesle bir kahkaha patlıyor ve Brent'in bana attığı ters bakış daha çok gülmeme neden oluyor.

Vincent'ın ofisinden çıkarken kendimi hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum.
günler.

BÖLÜM OTUZ ALTI

SASHA

"A Tamam, bu kadar. Sadece rahatlayın." Adamın sesi odanın içinde yankılanıyor.
Gözlerim kapalı, sırtüstü yatarken, onun dediğini yapıyorum.
diyor

"Şimdi bana burnunuzdan derin bir nefes daha verin. Tut Üç. Nefes verin." Adam alkışlamadan önce bir duraklama olur. "Herkes iyi iş çıkardınız! Bugün ortaya koyduğunuz çalışmayla gurur duymalısınız. Umarım buradan kaslarınız sıcak ve gevşek bir şekilde çıkarsınız."

"Buradan çarpık bacakla çıksam iyi olur." Jessica yanımdaki yerinden kıs kıs gülüyor.

Hala uzanırken, ona bakmak için başımı yana çeviriyorum. "Kızım, bundan sonra bir sik bulamazsan isyan edeceğim. O cehennemi boşuna yaşamış olmamın imkanı yok."

Gözlerini bana dikti. "Aman Tanrım, doğru! Yoganın rahatlatıcı olduğunu sanıyordum. Az önce bir mil koşmuş gibi hissediyorum." Güldüğümde omuz silkti. "Ne? Bir mil çok uzak."

Yerlerimizi toplamaya başladığımızda eğitmenin yanımıza geldiğini görüyorum. Stüdyoya girdiğimiz andan itibaren birbirlerine ne kadar aşık oldukları belliydi. Jessica'nın kulağına bir şeyler fısıldayıp kıkırdamasına neden olmasını izlerken bir sırıtışı ısııyorum. Jess'in kıkırdamasına hiç şaşırmadım.

birkaç dakika Bay Yoga ile *konusacağını* söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, geride kaldığı için mutluyum. Sadece onun iyiliği için değil.
(çünkü o gerçekten sevimli), ama aynı zamanda benim için. Jess'in sevgileri çok kuvvetli ve eminim aklımda bir şeyler olduğunu anlaması uzun sürmezdi. Özellikle: Vincent.

Ona şans dileyerek küçük çantamı omzuma attım ve yola koyuldum. Saat daha 2:00 ama Mazzanti Enterprises'daki ekibe günün geri kalanında evden çalışacağımı söylemişim. Bu yüzden dışarı çıktığımda ofisten uzaklaşıp daireme doğru kısa bir yürüyüşe başlıyorum.

Kısa yürüyüşler çok önemli, çünkü - *lanet* olsun - kendimi formda hissetmiyorum. Katıma çıkarken asansörün duvarına yığıldıktan sonra, tekrar yürümelerini sağlamak için neredeyse bacaklarımı sürüklemek zorunda kalıyorum. Yorgunluktan o kadar bitkinim ki

Kapımın kilidini açıp içeri girerken çantamı omzumdan kaldıracak enerjim bile yok.

Mümkün olduğunca az çabayla, arkamdaki sürgüyü çeviriyorum ve güvenlik zincirini yerine kaydırıyorum.

Duş beni çağırırken, bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden önce oturma odasından geçip koridorun ağzına kadar geldim. Kaptan beni karşılamadı. Beni her zaman kapıda karşılar.

Her zaman.

Durup etrafıma bakıyorum, endişe anında uzuvlarımı dolduruyor.

Gözlerimi oturma odasında gezdirirken onu pencere kenarındaki tüneğinde görüyorum. Kambur duruyordu. Kürkü kabarmış. Gözleri tamamen açık.

İçimdeki endişe yavaş yavaş korkuya dönüşüyor.

"Sorun ne dostum..." Fısıldıyorum.

Koridorun sonundan gelen bir gıcırtı bana cevap veriyor.

Ağır çekim gibi gelen bir sesle başımı sese doğru çevirdiğimde bir adamın yatak odamdan çıktığını görüyorum.

Donmuş bir an boyunca birbirimize baktık.

Benim onu gördüğüm kadar o da beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor. Birkaç metre uzakta, ama buradan bile gözlerindeki ürkütücü bakışı açıkça görebiliyorum. Bu bir tehdit bakışı ve bu adamın bana zarar vermek istediğinden hiç şüphem yok.

Bana doğru bir adım attı.

Bu küçük hareket korkumu kanlı bir dehşete dönüştürdü.

Savaş ya da kaç tepkim devreye giriyor ve ileri atılıyorum. İki hızlı adım ve misafir odasıdayım. Kapıyı çarpıyorum ve kolu kilitliyorum.

Küçük tıkırtı beni güvende hissettirmek için çok az şey yapıyor. Burada kapana kısıldım ama ön kapıdan zamanında geçmeyi asla başaramazdım.

Kol tıkırdıyor. Ve ben çılgık atıyorum.

Küçük şifonyere koşuyorum ve sahip olduğumu düşünmediğim bir güçle onu kapının önüne itiyorum.

Kapıya çarpan bir gümbürtü boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Şifonyer kapıyı tutacak kadar ağır değil. Sırtımı çekmecelere dayayarak yere çöküyorum ve ek ağırlığının onu dışarıda tutmaya yeteceğini umuyorum.

Kapı tekrar tıkırdıyor, ardından şifonyerden hissedebildiğim daha yüksek bir gümbürtü geliyor. Onu diğer tarafta kapıyı zorla açmaya çalışırken hayal ediyorum ve nefesim daha da hızlanıyor. Elinde bir silah var mı bilmiyorum.

Silah. Kapıyı vurabilir miydi? Bir kurşun kapıdan ve şifonyerden geçip beni vurabilir mi?

"Polisi arıyorum!" Bağırmaya çalışıyorum ama sesim kesiliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yutkunuyorum.

"Polisi arıyorum!" Bu kez bağırışım beni duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek çıkıyor.

Titreyen ellerimle telefonumu çantamdan çıkarıyorum. Kapıdan girdiğimde çantayı düşürmediğim için sessizce kendime teşekkür ediyorum.

Aramak iki denememi aldı.

"911, acil durumunuz nedir?" Sakin bir kadın sorar.

"Evimde biri var! İçeri girmişler!" Nefeslerim kesik kesik geliyor ve konuşmakta zorlanıyorum.

"Adresiniz nedir?"

Kas hafızam devreye giriyor ve beynim bir düşünce oluşturmakta zorlansa da ona adresimi söylüyorum.

"Polis yolda. Lütfen benimle telefonda kalın. İsminiz nedir?"

"S... Sasha Clark."

"Evde sizinle birlikte başka kimse var mı?" Diye soruyor.

"Hayır." Başımı salladım. Sonra hatırladım. "Kedim! Tanrım, ya kedime zarar verirse!"

"Sakin olmaya çalışın, Bayan Clark."

"Ama ya Kaptan'ı alırsa?" Ağlıyorum.

Kadının sesi sabit kalıyor. "Hiç yakalanmak istemeyen bir kediği yakalamaya çalıştınız mı?"

Neredeyse gülecektim ama bu boğuk bir hıçkırığa dönüştü. "Evet."

"Kediniz iyileşecek. Polis neredeyse geldi. Dairenin neresindesin? Güvende misin?"

"Misafir odasıdayım. Koridorun sonundaki ilk kapı." I bir saniye durup dinlemeye çalışın. "Onu duyamıyorum. Hâlâ burada mı bilmiyorum."

"Sadece olduğunuz yerde kalın. Polis anons yapacak ve ne zaman dışarı çıkacağınızı size bildirecek."

"Tamam."

"Harika bir iş çıkarıyorsunuz. Memurlar her an orada olabilir." O bunu söyler söylemez dairemin içinden yüksek sesler duyuyorum. "Minneapolis Polisi!"

Kulaklarım uğuldadığı için bundan sonra ne dediklerini anlayamıyorum. "Bayan Clark, polis şu anda orada."

"Evet, evet. Evet, onları duyuyorum."

"Tamam, şimdi kapatıyorum. Size yardım edecekler."

"Tamam. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Telefonu kapatmaya çalışırken gözyaşlarının ekrana vurduğunu görene kadar ağladığımın farkında bile değilim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

SASHA

I Kanepemde oturmuş, davetsiz misafirimın ayrıntılarını dördüncü kez anlatıyordum ki

olur.

Her şey sessizdi, ama sonra sessizlik bozuldu. Kapımın önünden gelen ani bağırışlar beni yerimden sıçrattı. Konuştuğum iki dedektif yanımdan geçip kapıya doğru koştu. Bana koridorda başka bir memur olduğunu ve biriyle tartışıyor gibi görüldüğünü söylediler. Ya da birden fazla kişiyle.

"Bayan, biz bu işi hallederken siz geride durun." Dedektiflerden biri kapı koluna uzanmadan önce şöyle der.

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan, kendimi en uzak köşeye geri çektim. Kalbim hızla çarpıyor. Kendi evimde nasıl bu kadar korkabilirim,

Polis tarafından mı kuşatıldım? Ellerimi birbirine kenetleyip titreyen dudaklarıma bastırıyorum. Korkaklık ettiğimi biliyorum. Artık güvende olduğumu biliyorum. Ama... Ön kapımın açıldığını duyunca gözlerimi kapatıyorum.

Aynı adam olamaz. Koridordaki memur onunla tartışmazdı, onu tutuklardı. Tabii onu iyi tarif edemediysem? Ya da ya görmediğim bir suç ortağı varsa?

"Nerede o?" Vincent'ın gürleyen sesi gözlerimi açtı.

Dedektifler, kapıdan içeri girerken onu tutmaya çalışıyorlar. Öfkeli görünüyor. Ve dehşete düşmüş.

"Vincent." Kendi sesimi zar zor çıkarabiliyorum ama o beni duyuyor.

Bakışları benimkilere kayıyor ve içimi kaplayan duygu neredeyse beni yere düşürmeye yetiyor.

Yüz hatları yumuşar. "Sasha. Tatlım."

Polisler Vincent'ın benim için tehlikeli olmadığını anladılar ve gitmesine izin verdiler. Serbest kalır kalmaz bana doğru yürümeye başladı. Yanına gitmek istiyorum ama köşedeki yerimden kıpırdayamıyorum.

"Bebeğim, iyi misin?" Sesi nazikti. İyi miyim? Emin değilim ama yine de başımı sallıyorum.

Ve sonra o orada. Beni öyle bir kucakladı ki her yerim kırıldı. Bir eli başımın arkasında, ben hıçkırıklarla sarsılırken beni vücuduna yaslıyor.

"Şşş. İyisin." Dudaklarını saçlarıma bastırarak bunu defalarca tekrarlıyor.

Onun dokunuşu, kokusu ve sıcaklığı ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlık. Gitmeme izin vermiyor. Sadece ağlamama izin veriyor.

Daha ne kadar böyle kalacağımızı bilmiyorum. Ama ona ne kadar yaslanırsam, uzaklaştığında ne olacağı konusunda o kadar endişelenmeye başlıyorum. *Gerçekten* uzaklaştığında. Bugün olabilir. Ya da yarın. Ya da gelecek ay. Ama bunun olacağını biliyorum. Çünkü Vincent bir şekilde benim kayam oldu. Mihenk taşım. Merkezim. Ama ben onun için o değilim. Yani eninde sonunda uzaklaşacak ve uzaklaştığında bu beni kıracak. Beni benden daha çok kıracak. nasıl başa çıkılacağını bilir.

Gözlerim daha da sıkı kapanıyor. Şu anda bunu düşünmemeliyim. Zaten korkmuş ve bunalmış durumdayım. Ama bu duygu dalgası sonunda yapmam gereken şeye gözlerimi açmamı sağladı. Vincent bizden ne istediğine karar verene kadar kendimi uzak tutmalıyım.

Geri adım atarak, aramıza ihtiyacım olan boşluğu koyuyorum.

"Özür dilerim. Ben iyiyim." Yanaklarımı silmek için avucumu kullanıyorum.

Vincent çenemi tutuyor ve başımı kaldırıyor. "Üzülme." Diğer eliyle yüzüme düşen bir tutam saçı geriye doğru tarıyor. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Sanki yalanı sezmiş gibi beni izliyor. Sonunda dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce başını sallıyor. "Memurlarla konuşmam gerek."

Vincent'ın odanın diğer ucuna doğru yürümesini izlerken, dairemde artık daha fazla insan olduğunu görüyorum. Öncekiyle aynı iki dedektif, artı üçüncü bir memur. Muhtemelen koridordaki adam. Angelo olarak bilinen iri yarı adamı ve protein karışımları ve testosteronla yaşıyormuş gibi görünen iki adamı daha tanıyorum. Onları daha önce gördüğümü sanmıyorum ama Mazzanti'nin güvenlik ekibinden olduklarına bahse girerim. Burada ne işleri var, hiçbir fikrim yok. Vincent'ın içeri girdiğini nasıl öğrendiğini bile bilmiyorum.

Ben Vincent'ın özel dikim gömleğine sarılıp ağlarken Angelo işleri yoluna koymuş olmalı, çünkü bütün polisler çok sakın görünüyordu ve Vincent'la açıkça konuşuyorlardı.

Vincent'in söylediklerini dinleyebilmek için bir adım daha yaklaşıyorum. "Randal Smith olmalı..."

Randal mı? Her şey başıma yıkılmadan önce beynim bu ismi bulmak için biraz zaman harcıyor. Randal mıydı o? Annie'yi kaçırmaya çalışan kişi. Ölen Renee'nin kardeşi. Randal.

Neden buradaydı? Benden ne istiyordu? Beni nasıl buldu? Ben mi?

Vincent hâlâ polisle konuşuyor. "Angelo'ya bizim ve sizi daha önce bizimle çalışan dedektiflere bağlayacağım. Kendim, kızım ve tüm mal varlığımla ilgili olarak hakkında yasaklama emri çıkarttım. Bu iş çözülene kadar Sasha'yı da bu listeye ekleyeceğim." Vincent konuşmaya devam ederken yavaş yavaş soğukkanlılığını kaybediyor. Bastırmaya çalıştığı öfke onu ele geçiriyor. "Sasha'yla olan bağlantımı nasıl öğrendi bilmiyorum ama yakınımnda olmalı. Beni takip ediyor olmalı. Tek yolu bu."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sokakta hissettiğim o ürpertici duygu... Biri beni izliyordu.

Vincent öfkesini tanımadığım iki güvenlik görevlisine yöneltiyor. "Bu bir daha olmayacak. Beni anlıyor musunuz? Bu pislik onun dairesine girdi! Onu buldu ve neredeyse yakalıyordu! Siz ikiniz 12 saatlik vardiyalar halinde çalışacaksınız. Sasha'nın hiçbir yere yalnız gitmesini istemiyorum. Ona tutkal gibi yapışacaksınız."

Bekle, ne? Korumalarım olamaz.

Yaklaşıyorum. "Um, ne?"

Vincent beni görmezden geliyor. "Dışarıda her zaman park edilmiş bir araba istiyorum. Buraya. Ofiste. Neresi olursa olsun. Artık yürümek yok. Angelo, binayla aranı düzelt. Eğer sana bir şey yaparlarsa, lanet olası binayı satın alırım."

"Hayır, ihtiyacım yok..." Konuşmaya girmeye çalışıyorum ama kimse beni duymuyor.

Korkum ve şokum öfkeye dönüşmeye başladı. Bundan zevk alıyorum. Vincent

Her zaman ne isterse yapabileceğini düşünüyor. Hayatıma buldozerle girebileceğini ve uygun gördüğü talepleri savurabileceğini düşünüyor.

"Aslında, 12 saatlik vardiyaları siktir et." Vincent iki serseriden daha iri olanına döner. "Eric, Randal'ın icabına bakılana kadar tam zamanlı olarak onun yanında olmanı istiyorum. ile. Eşyalarını topla çünkü yarın sabahтан itibaren onu gözünün önünden ayırmayacaksın. Tüm toplantılarına, öğle yemeklerine, her neyse onunla gideceksin. Ne olduğu umurumda değil, onunla gideceksin. Ve onu

Benim katımda yeni bir ofis. Daha büyük olduğu için onunla birlikte oraya sığabilirsin ve bana ve Angelo'ya daha yakın olursun."

"Hayır!" Ben burada değilmışim gibi davranmalarından bıkmış bir şekilde bu kelimeyi bağırarak söylüyorum. Sanki bahsettikleri benim hayatım değilmış gibi.

Vincent yavaşça bana dönüyor. "Hayır mı?" Öfkesi aramızdaki havayı dolduruyor.

Yutkunuyorum. "Lanet olası bir korumam olamaz."

"Neden olmasın ki?" Bir adım daha yaklaşarak soruyor.

"Çünkü." Topal cevabım üzerine kaşlarını kaldırdı. İşte bu kadar. Kendimi kaybediyorum. Tüm güvensizlik, tüm belirsizlik ortaya dökülüyor. "Ben yapamam

bir korumam var çünkü bunu açıklamanın bir yolu yok. İş arkadaşlarıma beni her yerde takip eden bu devasa korkunç adamı açıklamak için ne söylemem gerekiyor? Bunu nasıl açıklayacağım? Cheryl'a söylerim... Ne? Seninle *ilişkiye* girdiğimi ve şimdi tehlikede olduğumu mu? Vincent Mazzanti'nin bana kişisel güvenlik sağladığını mı söyleyeyim? Bunu açıklayamam. Çıktığımız bile yok. Çıkıyor muyuz? Ben senin kız arkadaşın değilim. Senin hiçbir şeyin değilim. Ve onlara sadece seviştığımızı bile söyleyemem çünkü

Sen bir müşterisin! Yoksa bu küçük detayı unuttun mu? Eğer bunu birine anlattıysam işimi kaybederim. Ve sahip olduğum tek şey işim!"

Vincent'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve sözümü bitirdiğimde bana doğru bir adım atarken çenesinin sıkıldığını görüyorum. Ondan yayılan ateş beni geri adım attırdı.

Sesi alçak ve ölümcül. "Haklısın. Ne halt olduğumuzu bilmiyorum. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama sen? Sen benimsin. Duydun mu tatlım? Sen benimsin. Ve ben benim olanı korurum. O yüzden bununla başa çıkmanın bir yolunu bul."

Benimkini söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor. Ve tamamen uygunsuz bir şehvet dalgası çekirdeğimi sıkıyor.

Vincent bana doğru bir adım daha atıyor ve ben geri çekiliyorum.

Benimle göz temasını kesmeden odadakilere bir emir verdi. "Çık dışarı."

Başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum. Bir avcıyı izleyen av gibi, onu gözden kaybetme riskini göze alamam. Ama göçü duyuyorum.

Nefesim daha hızlı geliyor. Bunun nereye gittiğinden emin değilim ama neredeyse vardık.

Kapı kapanıp daire sessizleştğinde Vincent bana doğru bir adım

daha atıyor.

Sesi alçak. Tehlikeli derecede yumuşak. "Benden geri adım atmamı isteme. Ya da uzaklaşmamı. Ya da ne hissettiğimi açıklamamı çünkü bunların hiçbirisi olmayacak. Ama inatçı hayatında bir kez olsun dediğimi yap."

Bir adım daha atıyorum ve yemek masasına çarpıyorum.

Uçurumun kenarına çok yakın. Sallanıyor. Ve ben onun kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum.

Göz temasını koruyarak, meydan okumak için başımı kaldırıyorum. "Yap beni." Gözleri meydan okumayla parlıyor.

Sonra bir anda patlıyor.

Vincent o kadar hızlı hareket ediyor ki, aramızdaki mesafeyi kapattığını fark etmiyorum bile. Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı geliyor. Doğal içgüdülerim ellerimin havaya kalkmasına neden oluyor. Sanki bu onu durduracakmış gibi. Ama durdurmuyor.

Vincent kolumdan sertçe çekerek beni döndürdü. Boynumun dibinden tutarak beni yemek masamın üzerine eğilene kadar itiyor. Ellerim gevşek yapboz parçalarının üzerine düşüyor ve yüzeyde kayıyor. Kürek kemiklerimin arasındaki büyük avucuyla Vincent, göğsüm ahşap yüzeye bastırılana kadar baskı uyguluyor.

Arkamdan bir şaplak sesi geliyor ve hemen ardından popomun yanağına keskin bir acı saplanıyor. Çığlık attım. Acıdan çok şoktan.

Vincent kendini kıcıma bastırıyor ve sikinin sertleştiğini hissedebiliyorum. Beni tekrar tokatladığında, kalçalarım sıkıştı. Bir iniltiyi yutuyorum. *Bundan hoşlanmamam gerekiyor.*

Ensemdeki nefesi dikkatimi arkamı hâlâ ısıtan yanıktan uzaklaştırıyor.

Vincent'ın sesi gürleyerek çıkar. "Sana ne dersem onu yapacaksın, tatlım. Yoksa Tanrı yardımcım olsun, söz dinlemeyi öğrenene kadar kıcını tokatlarım."

Elini sırtımda tutup beni sabit tutarken, diğer eliyle aşağı uzanıyor ve tozluklarımı aşağı çekiyor. Hâlâ yoga kıyafetlerimi giyiyorum ve pantolonum kalçamın hemen altına sıkışıyor. Bacaklarımın arasına uzanmasını bekliyorum, bu yüzden avuç içi artık çıplak olan tenime çarptığında irkiliyorum.

Şaplağa vereceğim tepkiyi düşünecek zamanım yok, Çünkü Vincent'ın uzun parmaklarından biri doğrudan amıma girdiğinde yeni bir his dalgasının altına çekiliyorum. O kadar tahrik oldum, o kadar ıslandım ki, hiç direnemiyorum.

"Siktir." Vincent inliyor. "Sırılsıklam olmuşsun."

Parmağı dışarı kayıyor ve ben sadece sızlanma olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarıyorum.

Bir fermuar sesi duyduğumda, sızlanmalarım bir yakarışa dönüşüyor.

Ona yaslanmaya çalışıyorum ama sırtımdaki eli beni masaya daha çok bastırıyor.

Aletin ucunun girişime sürtündüğünü hissediyorum. "Vincent." Adını fısıldıyorum.

"Benim olduğunu söyle." Havlıyor.

"Lütfen." Yanıt olarak inliyorum.

İtaatsizliğim yüzünden kıcımlı tekrar tokatlıyor. Karıncalanma neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla.

"Benim olduğunu söyle!" "Ben senin..."

İçime girdiğinde beyanatım kesildi. Tüm uzunluğu beni hızlı bir hareketle dolduruyor. İkimiz de yoğunluğundan bağırıyoruz. Amım onun etrafında o kadar sert kenetleniyor ki her an boşalacakmışım gibi hissediyorum.

"Söyle." Sesi gergin ama bana vurmaya başlamadan önce beklemiyor.

"Ben seninim." Nefes nefese kaldım. "Seninim, Vincent. Hepsi... senin."

Sırtımdaki eli boğazıma doğru kayıyor. Doğru miktarda baskıyla beni ayağa kaldırıyor. Kalçaları acımasız hızını hiç kesmiyor. Tenimin tene değme sesi. Her itişinde kalçalarının kıcıma vuruşunu hissediyorum. Sert boyu her seferinde neredeyse sonuna kadar çekiliyor. Bu çok fazla. Görüşüm bulanıklaşıyor. Zevkim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor ve neredeyse düşmekten korkuyorum.

Vincent'in boştaki eli yanımda ve karnımda dolaşp klitorisimi buluyor. Daireler çiziyor. Ama ona ihtiyacım olan yere dokunmuyor.

"Bana anladığını söyle. Dediğimi yapacağını söyle. Söyle ve gelmene izin vereyim."

Vay canına. Kahretsin.

Dizlerim titremeye başladı. Bu Vincent her zaman hayal ettiğim şeytan. Ve ben buna bayılıyorum.

Ona doğru eğilerek gerçeği itiraf ediyorum. "Senin için her şeyi yaparım." "Bu doğru, tatlım. Şimdi çıplak bedenime geldiğini hissetmeme izin ver.

horoz."

Vincent'in dişleri, parmakları boynumu sıktığı anda boynumu ısıtıyor.

Klitorisim. Patladım. Bir şekilde prezervatif kullanmadığını itiraf etmesi

daha da sert boşalmamı sağlıyor.

Bedenim titrerken Vincent'ın eli boğazımdan ayrılıyor ve kolu göğsümün etrafında dönüyor. Bana bir kez daha çarparken beni tutuyor. Onu terk eden inilti vücudumda titreşiyor ve hala içimde dolaşan orgazmı uzatıyor.

Beni yerimde tutarak, bir şekilde ayakta kaldık. Vincent bana sarılmıştı, hala içimdeydi. Salgısı kalçalarımın aşağı akıyordu.

"Bu gece benimle kalıyorsun." Vincent ağzını boynuma dayayarak söylüyor. "Bir koruman olacak."

Nabzımı sakinleştirmek için yutkundum ve fısıldadım: "Tamam."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SASHA

"Sasha!" Vincent'ın dairesine girdiğimizde Annie'nin heyecanlı karşılaması beni karşılıyor.

Buraya kadar olan yolculuk, içimdeki son savaşın da boşalmasına ve rasyonel beynimin tehlikenin içindeydim. Yol boyunca telefonda benimle, güvenliğimle ve hırsızlık olayının ayrıntılarıyla ilgili konuşan Vincent'ı gönülsüzce dinlemiştim ama birkaç dakika sonra onu susturdum. Olanları ve zarar görmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlatmasına ihtiyacım yoktu.

Gözlerimi her kapattığımda o ürkütücü adamı hayal edeceğimi zaten biliyorum. Yatak odamda olduğunu ve muhtemelen eşyalarım dokunduğunu düşünmek istemiyorum. Çantamı toplamak için odama tek başıma girmeye bile cesaret edemedim. Vincent'ı benimle gelmeye zorladım.

Eşyalarımı toplarken birden Kaptan'ı evde yalnız bırakamayacağımı fark ettim. Onu bir geceliğine evde yalnız bırakmak benim için bir şeydi ama dairemde yeni bir güvenlik sistemi kuran bir grup yabancıнын olması muhtemelen onu endişelendirecekti. Neyse ki 80 yaşındaki komşum Bayan Peterson evdeydi ve şehir dışına çıkmam gerektiğinde Kaptan'a bakmaya her zaman isteklidir. Sanırım bu gece daha da istekliydi, Kaptan'ın eşyalarını evine taşıırken Vincent'a ağzı açık bakakalmıştı. Vincent kızgın, yeni sikişmiş ve çok seksi görünüyordu. Kapısını kapatmadan önce bana göz kırpması aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Vincent. Benim parlak zırlı şeytanım. Haklı olduğunu biliyorum. Korumaya ihtiyacım olduğu şok edici derecede açık. Sadece kabullenmeliyim. Onu kabul etmeliyim. Geçmiş hakkında bu kadar çok şey bildiğime göre daha anlayışlı olmalıyım. Evet, tam bir mağara adamı gibi davrandı ama iyi bir nedeni var. Önce Randal Annie'yi almaya çalıştı, şimdi de Randal benim daireme girdi. Beni almak için mi yoksa bana zarar vermek için mi, bilmiyorum. Ama eminim bu Vincent'a geçmiş hatırlatıyordur. Bu gece yine kıl payı kurtuldu. Hayatındaki bir başka kişi, ölen annesinin kardeşi tarafından hedef alındı. Ama bu sefer Vincent kötü adamı kendisi kovalayamadı. Orada bile değildi.

Hırsızlığı nasıl öğrendiğini sormadım. Muhtemelen bilmek de istemiyorum. Polisin gelmesinden bir saatten az bir süre sonra geldiğine göre ya beni ya da polisi izleyen biri olduğunu tahmin ediyorum. Bu onu sapıklığa itiyor olabilir ama varlığından dolayı bu konuda endişelenmeyecek kadar minnettarım.

Şu anda bile, olaydan birkaç saat sonra, hala sakinleşmedi. Hissettiği endişenin çoğunun kızına yönelik olduğuna eminim. Bu kırım Randal'ın herkesin düşündüğünden daha yakın olduğunu kanıtlıyor. Takıntısından vazgeçmediğini.

"Merhaba Annie." İçten bir gülümsemeyle mutfağa doğru yürürken Annie'nin adaya tünemiş olduğunu görüyorum. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyor. "İyiyim. Kramplar çoğunlukla geçti artık." Hâlâ telefonda sessizce konuşmakta olan Vincent'a bakıyor. "Babam bana ölüyormuşum gibi davranıyor. Hasta değilim, sadece ergenlik çağındayım." Gözlerini deviriyor ve içinden bir kahkaha yükseliyor. "Erkekler böyledir.

Zaten çoğu zaman bizimle ne yapacaklarını bilmiyorlar. *dönem konuşurlar* ve tüm sağduyularını kaybederler."

"Çok doğru." O da aynı fikirde. "Akşam yemeği için mi geldin?"

Doğru ya. Vincent'ın neden burada olduğum hakkında ne söylememi istediğinden emin değilim. Neden rastgele bir hafta içi gecesinde kalıyorum. Bunu konuşmamıştık.

"Evet, Prenses." Vincent beni cevap vermekten kurtardı. "Sasha bu gece burada kalacak. Dairesine yeni bir güvenlik sistemi kuruyorlar, o yüzden bu geceyi dışarıda geçirmesi gerekti."

Annie'yi kucaklıyor. Bu, çocuğunuzu selamlarken vereceğiniz normal bir kucaklamadan daha fazlasıdır. Vincent açıkça kendini sakinleştiriyor, kızını kucaklıyor, onun gerçek olduğundan emin oluyor. Güvende olduğundan. Başka tarafa bakmalıyım ama bakmıyorum.

Annie kıvranmaya başlar, onun ulaşamayacağı bir yere doğru itmeye çalışır. "Aman Tanrım, baba. Kendine gel."

"Öyleyim." Kıkırdıyor, onu ileri geri sallıyor.

"Yardım edin!" Annie yalandan yalvarıyor.

"Vincent, torunumu ezmeden önce onu serbest bırak." Marie'nin sesi beni irkiltiyor ve tüm vücudum sarsılıyor. Tepkim fark edilmiyor ve yüzündeki çatık kaşları görüyorum. "Özür dilerim canım, sana gizlice yaklaşmak istememiştim."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan *beni* kucakladı. Marie yaklaşık benim boyumda ve ince yapılı. Siyah saçlarında gri çizgiler var.

ve beni saran kollar, aşına olmaya başladığım Mazzanti gücüyle dolu. Daha önce sadece bir kez, aynı mutfakta, utanç yürüyüşüm sırasında kısa bir süre karşılaşmıştık, ama sarılmaya karşı koymuyorum. Bunun yerine, ben de kollarımı ona doluyorum. Sanki Vincent'ın annesine sarılmak benim için hiç de garip değilmiş gibi eğildim.

Kucaklaması çok anaç. Çok misafirperver. O kadar anaç ki, ani bir duygu dalgası beni sarıyor. Gözlerimde biriken yaşlarla savaşılmaya çalışsam bile başarılı olamayacağım, bu yüzden zahmet etmiyorum. Onları serbest bıraktım.

Vücudumdaki titremeyi hissetmiş olmalı ki beni daha sıkı sıkıyor. "Sorun yok canım. Bırak içindekileri." Fısıldıyor.

Annem öldüğünden beri bir anne figürü tarafından kucaklanmadım. I Onun benim olmadığımı biliyorum ama dokunuşu çok açık. O kadar kabullenici ki. Boğazımı daha da sıkıyor.

Bu ağlama turu Vincent'a yaptığım gibi hıçkırma hıçkırma ağlamak değil.

Bu sefer gözyaşlarım daha hafif. Daha hüzünlü. Ama eylem yine de katartık ve birkaç dakika sonra kendimi kontrol edebiliyorum.

"Özür dilerim." Utanarak özür dilerim. "Sen ve Annie beni büyülüyor gibisiniz. Sizin yanınızda olmak annemi normalden daha fazla özlememe neden oluyor."

Marie bu itirafla birlikte kendi küçük burnunu çekiyor.

Gözlerimizi silerek uzaklaşırken, Annie'nin mutfağın karşısından mırıldandığını duyuyorum. "Bugün herkesin nesi var böyle?"

Onun şaşkın ifadesi, iç dünyamızda oluşan gerginliği kırmaya yetti. Havayı.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Marie elini sallayarak söylüyor. "Bu lazanya neredeyse bitti. Neden masayı kurup bir kez olsun medeni insanlar gibi yemiyoruz?"

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

SASHA

"C film izleyelim mi?" Annie gözlerini masumca kırpıştırarak babasına sorar.

Vincent saate bakar. "Onun yerine bir TV programı seç. Geç oluyor."

Annie ofluyor ama yine de kabul ediyor ve onun oturma alanına doğru yürümesini ve büyük koltuklardan birine çökmesini izliyorum.

Vincent ve ailesiyle akşam yemeği hayal ettiğimden çok daha harikaydı. Belli ki Marie neden orada olduğumun hikâyesini biliyordu ve sohbeti sürdürmek için harika bir iş çıkardı. Onu aldı Yemekten sonra ayrıldım ama üçünü bir arada görünce Vincent'ın son 11 yıldaki ev hayatını görmüş gibi oldum. Ve şimdi ailesini neden bu kadar gizli tuttuğunu her zamankinden daha iyi anlıyorum. Neden insanları, kadınları, *ilişkilerini* evinden uzak tutmak için elinden geleni yaptığını. Kızından uzak tutmak için.

Ve benim hakkımda ne hissettiğini tam olarak dile getiremese de, gerçekten önemsemediğini fark etmeye başlıyorum. Bunu gösterme konusunda oldukça boktan davrandı ama bu yönünü görmeme izin vermesi çok şey anlatıyor.

Belki de benim onu önemsemediğim kadar onun da beni önemsemesi mümkündür.

Vincent'ın sırtıma vurduğu sıcak avuç içi gözlerimi yeniden önümdeki odaya odaklamamı sağlıyor. "Gel bizimle biraz saçma sapan televizyon izle. Gevşemene yardımcı olur."

Başımı salladım.

Yemek boyunca oldukça sessizdim ve Annie bana birden fazla kez yan gözle baktı. Bu yüzden Vincent'ın odasına saklansaydım, suratsız halim daha çok dikkat çekecekti.

Annie koltuklardan birine yayılmışken ben de kanepenin bir köşesine yerleşiyorum. Televizyon zaten açık, bilmediğim bir sitcom'un açılış sahnesi ekranda oynatıldığını fark eder.

Başımı kolçağa yaslayıp bir kulağımla diziyi izliyorum, diğer kulağımla da Vincent'ın dairenin içinde dolaşıp ışıkların çoğunu kapatmasını dinliyorum. Buzun cama çarparken çıkardığı ses aklımı

Buraya ilk geldiğimde. Pembe tenis ayakkabıları. Vincent'ın düşündüğünden çok daha fazlası olduğunun farkına varmam. Yatak odası. Buz gibi soğuk öpücükler. Onun adını haykırarak geçirdiğim gece.

"Benimle paylaş." Vincent'ın sesi, kanepenin yanıma doğru eğildiğini hissetmeden bir an önce beni varlığından haberdar ediyor.

Aramızda hiç boşluk bırakmadı. Bardağı elinden almak için doğrulduğumda yanlarımız birbirine değiyor. Neyse ki bu sefer alkolün yanına zencefilli gazoz tadında bir şey eklemiş. İkinci bir yudum alıyorum. Sonra üçüncüyü. Vincent kolunu bana dolayarak başımı omzuna yaslıyor. Bardağı geri alıp içkinin geri kalanını içmeden önce.

Vincent'ın dudaklarının şakağıma değmesi uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey.

KIRKINCI BÖLÜM

SASHA

MZil sesi rüyama giriyor ve hiç
bu kadar minnettar
olmamıştım.

Koridorumda sıkışmış, hareketsiz ve sessiz duruyordum. Kâbus Randal yavaşça yaklaşırken hareket edemiyordum. Sadece - boş eller yerine - bir kucak dolusu tıslayan kedi vardı. Çınlama devam ederken görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdım.

Sese doğru yuvarlanmaya çalışıyorum ama belime dolanan güçlü bir kol beni yerimde tutuyor.

"Bırak onu." Vincent'ın sesi kulağıma mırıldanıyor. Hatta Kabus topuklarımı ısıtıyor, sesinin tınısı tüm vücudumu ısıtıyor.

Yatağa geldiğimi hatırlamıyorum. Kanepeyi hatırlıyorum. İçkiyi. Ve sonra hiçbir şey. Küçük bir kıpırdanmayla hâlâ Vincent'a gelmeden önce değiştirdiğim yoga pantolonu ve süveterin içinde olduğumu hissediyorum. En azından dün gece rahat bir şeyler giymiştim, o yüzden üzerimi soyamak zorunda kalmadım. bilinçsiz form.

İç çekerek, üzerime yarı yarıya örtülmüş olan sıcak bedene doğru gevşiyorum. Vincent onaylarcasına mırıldanıyor ve boynuma sokuluyor. O benim küçük kaşığıma karşılık büyük kaşık ve yarı uykulu olmasına rağmen bir parçasının tamamen uyanık olduğunu hissedebiliyorum.

Telefonum tekrar çaldığında uykunun beni yeniden ele geçirmesine izin vermekle kıcımlı onun ereksiyonuna bastırmak arasında gidip geliyorum.

Düşündüğüm kadar uyumadığını kanıtlayan Vincent göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı ve bana doğru uzandı. Komidinden telefonumu aldı.

Perdelerin arkasından içeri sızan az miktarda ışık sayesinde sabah olduğunu anlayabiliyorum, ama çok az. Beni bu kadar erken kimin arayacağını hayal bile edemiyorum.

Vincent'ın arayanın kimliğini okuduğu anda aklıma geldi.

"Siktir." Nefes alıp veriyor. "Kardeşin arıyor."

Gözlerimi kapatıyorum ve elimi telefona uzatıyorum. Bu eğlenceli bir konuşma olmayacak.

"Merhaba, John."

Vincent'ın telefona cevap verdiğini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Olamaz.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

VINCENT

THattın diğer ucundaki sessizlik sadece bir kalp atışı sürüyor. "Vincent Mazzanti." Benim

Ağzından çıkan en tatsız şeymiş gibi bir isim.

Onu suçlayamam. "Özel Ajan Clark."

"Yani, kim olduğumu biliyorsun. Ve ne iş yaptığımı."

Fotoğrafını gördüm, hem Sasha'nın geçmiş kontrolünden hem de dairesinden ve John'un sesi tam olarak hayal ettiğim gibi. Sert. Alçak. Geldiği kadar ciddi. Kirli olsaydım, peşimde olmasını istemeyeceğim türden bir ajan.

"Evet." Cevap veriyorum.

"O pislik Randal Smith hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın. Sasha'nın peşinden gitmesinin senin hatan olduğunu biliyorum. *Benim* Sasha'mın. Benim küçük kız kardeşimin."

Benim kelimesini kullanmasına dişlerimi gıcırdatıyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Bunun benim hatam olduğu konusunda haklı. Sasha'nın onun olduğu konusunda haklı. Öyle, sadece benimkinden farklı bir şekilde.

John'un sesi soğuklaşır. "Ve sana söz veriyorum - eğer Sasha'ya bir zarar gelirse... Bir çizik. Bir şişlik. Tek bir çürük. Seni gömeceğim. Seni çıplak ellerimle öyle derine gömerim ki, kimse seni bulamaz. Anladın mı?"

"Anlıyorum." Sesim buz değil, ateş. Çünkü anlıyorum. Çünkü ona bir zarar gelirse kendi kalbimi sökeceğim.

"Güzel. Şimdi konuş."

Sasha'ya baktığımda John'un söylediği her şeyi duyabildiğini görüyorum. Ve gözlerindeki ifadeden uykuya geri dönmeyeceğini anlıyorum. Telefonu yüzümden uzaklaştırıyorum ve ayrık dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Git bana kahve yap, tatlım." Göz kırpıyorum ve sonra

Yat

ak. Talebime biraz kuşkuyla baktı, ki ben de tam olarak istedim. Ayrıca, bu ona odaklanacağı bir görev verecek. Ve içimde bir his var.

John ile konuşmam hızlı olmayacak.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SASHA

WHala ne hakkında konuşuyor olabilirler ki? Vincent'ın aptal kahvesini 20 dakika önce hazırlamıştım.

önce. Sonra mutfakta volta attım. Sonra Vincent'ın ofis kapısının dışını dinlemeye çalıştım. Anahtar işi olmayı *denedim*. O odayı ses geçirmez hale getirmiş olmalıydı çünkü konuşulan tek bir kelimeyi bile anlayamıyordum.

Elimde ikinci fincan kahve ile pes edip kanepeye uzanıyorum. Beni eğlendirecek telefonum bile yok, çünkü Vincent onu John'la konuşmak için kullanıyor. Benim hakkımda. Olanlar hakkında. Güvenliğim hakkında.

İnliyorum ve başımı yastığa yaslıyorum. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Kardeşimin aşırı korumacı doğası neredeyse Tüm bunlar olmadan önce dayanılmazdı. Ya *şimdi*? Şimdi imkansız olacak. İkisinin arasında, bir daha asla bir şey yapmama izin verilmeyecek.

Odanın içinde yumuşak ayak sesleri duyunca, Annie'nin benimle birlikte kanepeye tırmandığını görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum.

"Günaydın." Yatak saçları ve tüylü sarı bornozuyla ona gülümsüyorum. "İyi uyudun mu?"

Annie omuz silkiyor. Yüzünden bir şey geçiyor ve hala yorgun mu yoksa bir şey mi söylemek istiyor emin olamıyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Ağzını açtığında hiç hazırlıklı değildim. "Başına gelenler için üzgünüm. Randal Amca hasta ve yardıma ihtiyacı var."

Sözleri beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki neredeyse kupamı düşürecektim. "Oh, um..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dün olanları bilmediğini sanıyordum.

Sorulmamış sorumu yanıtlarken yine omuz silkiyor. "Ben başımın üstünde

Siz eve gelmeden önce büyükannem babamla telefonda konuşuyordu. Dinlemek istememiştim ama büyükannemin Randal Amca'nın adını söylediğini duyunca donup kaldım. Onun hakkında hiç konuşmazlar." Derin bir nefes alıyor. "O denedi beni bir kez al."

İçkimi sehpanın üzerine koyduktan sonra Annie'nin yüzüne tamamen

dönüyorum. "Başına gelenler için üzgünüm. Bana anlatmak ister misin?"

Annie bana bir omuz silkme daha veriyor, bu seferki diğerklerinden daha küçük, biraz daha yaklaşıp hikayeyi anlatmadan önce. Vincent'ın bana anlattığı hikayenin aynısı. Gerçekler aynı. Ama Annie'nin versiyonunda ayrıntılar daha az, çünkü her anı hızla atlıyor. Duyguları kontrol altında ama bu sefer duymak çok daha kötü. O kadar çok ki Bir çocuğun bakış açısından daha yürek burkucu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VINCENT

B gömleğimi giyerek, oturma odasına girdiğimde Annie ve Sasha mutfakta.

John'la yaptığım görüşmeden sonra hızlıca bir duş alacağımı ve kızların kendilerini eğlendireceğini düşündüm. Onları adada göremeyince döndüm ve kanepede gördüm. Tam seslenmek üzereydim ki Annie'nin sözleri bana ulaştı.

"Bir keresinde beni götürmeye çalıştı."

Donup kaldım. Her kasım yerinde kilitleniyor. Ciğerlerim dolmayı reddediyor.

Nasıl... Randal hakkında mı konuşuyor? Öyle olmalı. Ama neden? Neden Sasha'ya bu hikayeyi anlatıyor?

Birkaç gün içinde ikinci kez başarısızlıklarım beni bunalttığında neredeyse ayağımı kaybediyordum. Nasıl oluyor da bu kadar destansı bir şekilde çuvallıyorum? Bu son olaylar dizisi zihnime baskı yapıyor. Angelo'dan gelen ve Sasha'nın evine izinsiz girildiğini bildiren telefon. Dairesine koşarken hissettiğim işe yaramazlık ve korku. Sasha'nın kendi evinin köşesinde büzülmüş görüntüsü. Gözyaşları. Annemi arayıp Randal'ın geri döndüğünü söylemem gerekti. Tam burada, *benim* lanet şehrimde olduğunu. Anneme Annie'yi her zaman gözünün önünde tutmasını söylemek. Anneme bunu Annie'den saklamasını söyledim. Annie'yi korumak için çok şey yaptım.

Randal'dan korunmak, ama onun adını ondan uzak tutmak için. Bu tür bir hatırlatıcıya sahip olmasını istememek.

Kaçırma girişiminden sonra Annie terapiye gitti. Hepimiz gittik. Ama sonunda daha iyi olmaya başladı. Artık kabus görmüyordu. Artık neden yaptığını sormuyordu. Ve yıllar geçtikçe, onun adının asla onun yanında söylenmediğinden emin oldum. Olanları unuttuğunu düşündüğümünden değil ama... Ben lanet bir aptalım. Tabii ki unutmadı. Olay olduğunda gençti ama böyle bir şeyi hatırlayacak kadar yaşlıydı. Onu etkileyecek kadar yaşlıydı.

Ve burada, odanın kenarında donmuş bir şekilde durarak, Annie'nin olayları anlatışını dinliyorum. Dinliyorum ve bir parçam ölürken, geri kalanım kör bir öfke ile tam bir yıkım arasında gidip geliyor. Bunun olmasına izin verdim. Tüm bunların olmasına izin verdim.

"Korkmuştum ama babamın geldiğini duyduğumda beni kurtaracağını biliyordum.

Babam bir süper kahraman gibiydi. Harikaydı."

"Bu doğru mu?" Sasha'nın sesi biraz kısık ama onu duyabiliyorum Gülümse.

Bu gülümseme beni sarmal düşüncelerimden kurtarıyor. Eğer bunlar Şu anda iki kişi gülümseyebiliyorsa, ben de kendimi toparlayabilirim.

Boğazımı temizleyerek onlara doğru yürüyorum. "İnanması bu kadar zor olan ne? Ben aslında Batman'im."

Beni karşılayan yuvarlanan bir çift göz, kalbimin etrafındaki yumruğun çözülmesine neden oluyor. Sadece birazcık.

Eğilip Annie'nin dağınık saçlarını öpüyorum. "Günaydın, Prenses."

Bana mahcup bir bakış attı. "Sasha'ya kızma, Randal Amca'nın evine girdiğini bana söylemedi. Büyükanem dün gece seninle telefonda konuşurken kulak misafiri oldum."

Onun seviyesine iniyorum. "Sana söyleseydi bile ona kızmazdım. Ama bu kadar sinsi olmana da şaşırmamalıyım."

Annie sırtıyor. "Senden anlıyorum." Kaslarım biraz daha gevşiyor.

Sasha ayağa kalkıyor ve elini omzuma koyuyor. "Duşa girmem gerek." Annie'ye bakıyor. "Ben hazır olmadan gidersen diye söylüyorum, umarım büyükannele güzel bir gün geçirirsin. Size gelince bayım, kahveniz tezgâhın üzerinde." Sasha sözlerini başımın arkasına bir fiske vurarak noktılıyor ve Annie'nin kahkaha atmasına neden oluyor.

Ve böylece güne bakış açım değişti. Kızlarım iyi. Gerçekten iyiler.

Annie'yi kucaklamak için kendime çektim. "Baba, bana kızgın mısın?"

"Hayır, prenses. Sana kızgın değilim. Bütün gece bunu tek başına düşünmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Keşke bana söyleseydin." Derin bir iç çekiyorum ve kızımın gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Ve ben sana söylemeliydim. Sadece bu konuda endişelenmeni istemedim."

"Endişelenmiyorum. Beni koruyacak sen varsın." Yüzündeki ifade o kadar saf ki, her kelimesinde ciddi. "Ve şimdi Sasha da sana sahip. I Tıpkı benim için yaptığın gibi onu da güvende tutacağını biliyorum."

Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Eğer bu konuda konuşmak istersen ben buradayım. Ya da Dr. Sallis'i tekrar görmek istersen, bunu yapabiliriz."

Annie sarılmama karşı direniyor. "Baba, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Artık küçük bir çocuk değilim."

"Biliyorum." Onu bırakmadan önce bir kez daha sıkıyorum. "Şimdi git giyin; büyükannen her an gelebilir. Bütün gün fırıncılık yapacağınızı ve kahvaltıda sevdiğin o yumurtalı şeyi yapacağını söyledi."

Annie başını arkaya eğip salyası akıyormuş gibi yapıyor. "Mmmm."

Sanki yanlarını gıdıklamaya hazırlanıyormuşum gibi parmaklarımı oynatıyorum ve bu da onun ciyaklayarak yatak odasına doğru kaçmasına neden oluyor.

Sasha ve kendim için protein karışımı hazırlamak üzere mutfağa gitmeden önce bir dakika sessizce düşüncelere dalıyorum. İkimiz de enerji takviyesine ihtiyacımız var.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VINCENT

TNeysel ki annem geldiğinde Annie gitmeye hazır dı. O da Sasha'ya veda ettiğini söylemem için bana üç kez hatırlatıyor. Annie Sasha'dan her bahsettiğinde annemin yüzünde beliren gülümsemeyi özlemiyorum. Annem *yuva* kurmamı istiyor ve eminim Sasha'yı bunu gerçekleştirmek için bir fırsat olarak görüyor. Ve daha önce ailemle yemek yemeye hiç bir kadını getirmediğim için, eminim annem bunu aramızdaki ilişkinin ciddileştiğine dair bir işaret olarak görüyordur.

Tabii ki kızgın bir şekilde seviştiğimizi iddia etmesi ve benim ona söylediğim şeyler ilişkimizin ciddiyeti konusunda çok daha açıklayıcı oldu. Ama bunların hiçbirini annemle paylaşmayacağım.

Dün gecenin anısı sonsuza dek aklımda kalacak. Sasha'nın güzel kıcı havada, avuç içimden kırmızıya boyanmış, meydan okuyan ağzı öfkemi alevlendirirken bile beni tahrik ediyor. Çıplak sikimin etrafında sıkışma hissi. Lanet olsun, uzun zamandır prezervatifsiz seks yapmamıştım. Genelde çok dikkatliyimdir, özellikle de Annie sürprizinden sonra.

Ama Sasha'yı kendiminmiş gibi sahiplenme ihtiyacı çok ağır basıyordu. Muhtemelen bu konuda bir konuşma yapmalıyız. Çünkü kesinlikle tekrar olacak.

Azgın bir genç gibi, ön kapı çalındığında kendimi ayarlıyordum. Her zamanki gibi Eric tam zamanında gelmişti.

Boyu 1.80, benim boyum kadar. Ama adam korkutmak için yapılmış. Ben kas departmanında zayıf değilim ama Eric iri yarı. Tam olarak Angelo boyutlarında değil ama kimse değil. Siyah taktik pantolon, siyah botlar ve siyah bir polo giymiş, tam olarak olduğu gibi görünüyor. Dev bir koruma. Mesele onun gölgelerde saklanması değil. Önemli olan görülmesi. Sasha yem değil ve Randal'ın onu kolay bir hedef olarak görmesini istemiyoruz.

"Efendim." Eric beni başıyla selamladı.

Eric her zaman son derece profesyoneldir ve bahse girerim bu Sasha'yı çıldırtacaktır.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, Sasha ortaya çıktı. Sırtımın Eric'e dönük olmasına seviniyorum çünkü onu görünce sikim yeniden seğirmeye başlıyor. Sasha koridorda ıslak bir rüya gibi bana doğru yürüyor. Duştan sonra hâlâ nemli olan saçları gevşek bir örgüyle toplanmıştı. Ela gözlerini odanın diğer ucundan bile parlatan koyu yeşil bir elbise giyiyor. Yalınayak ve sadece bu detay bile dişlerimi sık mama neden oluyor. Burada evinde gibi görünüyor. Çok doğru. Ve ayakkabısız, daha da küçük.

Bana kıyasla daha da küçük. Bu fark beni daha da korumacı hissettiriyor.

Aniden, sanki suyun altına itilmiş gibi, boğazım kapanıyor. Bir Rahatsız edici duygular bedenimi sarıyor ve içime kapanmak istememe neden olsa da gözlerimi ondan ayıramıyorum. *Ondan*. Benim Sasha'm. Aklıma dün onu bir köşede titrerken bulduğum an geliyor. Hâlâ göğsüme sarılmış, korkudan titrediğini hissedebiliyorum. Gözyaşları gömleğimi lekeliyordu. Kollarımın arasında sessizce hıçkırıyordu. O huzursuz duygu ruhumun her santimini doldurana kadar içimde büyüyor. Sıcak. Ve tanıdık. Ve şu anda kabul edilemeyecek kadar yakın hissettiriyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirliyor. Sıcak ve misafirperver ama biraz da çekingen.

Onu kaybedebilirdim. Onu kaybetmeye çok yaklaşmışım. Her şey bitebilirdi, aynen böyle.

Düşünmüyorum, sadece ona doğru yürüyorum. Yüzünü ellerimle kavrayıp ağzımı yüzüne götürürken onu sabit tutuyorum. Kasları bir kalp atışı kadar geriliyor, sonra dokunuşuma doğru eğiliyor ve öpücüğümü karşılıyor. Tutkuma karşılık veriyor.

Daha fazlasını istemek. Daha fazlasına ihtiyacım var. Vücutlarımızı aynı hizaya getiriyorum. Sıcaklığı, çalkalanan ruhumu yatıştırıyor. Dilimin bir hareketiyle bana açılıyor.

Boğazından yumuşak bir inilti çıktı. Elleri göğsümü tırmalıyor. Ve Bir şekilde onun bana olan ihtiyacı beni sakinleştiriyor. Onun da en az benim kadar bu işin içinde olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

Burnunun ucuna bir öpücük kondurarak geri çekiliyorum.

Onu hazırlıksız yakaladığım için gülümsüyorum. "Sasha, seni tanıştırmak isterim

Eric."

Gözleri açılıyor ve geri adım atmaya çalışıyor. Ona izin vermedim.

Bu olmadı

ama Eric'e bu kadının benim için ne kadar önemli olduğunu açıkça belirtmeliyim. Bunu bilecek kadar uzun süredir benimle birlikte.

Yakın çevrem benim için dünyadaki en önemli şeydir. Ve Sasha da artık bu yakın çevrenin bir parçası.

Bizi Eric'le yüz yüze gelecek şekilde çeviriyorum. "Eric, bu Sasha. Onu hayatın pahasına koru."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

I Eric'i monitörümün üstünden izliyorum. Bütün gün pek bir şey söylemedi. Hatta

telefonunda oynar. Sadece orada oturuyor. Ya da orada duruyor. Ya da ofisimin kapısının önünde duruyor. Adam heybetli, yoğun ve son derece profesyonel.

Bu sabah beni hanımefendi diyerek karşıladı. Wtf. Vincent sadece sırttı. Aptallar. Hepsi.

Ve şimdi burada, yeni ofisimde, köşede nefes alıp veren bu sessiz insan kayasıyla konsantre olmakta zorlanıyorum. Ofisimi yönetici katına taşımak için mücadele ederdim, ama bir savaş gördüğümde kaybedeceğimi bilirim. Eric'in eski ofisine sığmasının mümkün olmadığından bahsetmiyorum bile. Televizyonda gördüğünüz profesyonel güreşçiler gibi bir vücudu var ama saç kesimi ve tavırları bir denizciye benziyor.

Ayrıca, alt kattaki ofisimde kalsaydım, günün sonunda herkes *devin* aniden ortaya çıkışını konuşuyor *olacaktı*. En azından burada Eric tek kas kafalı değil, bu yüzden kaşık çekmecesinde bir kılıç gibi göze çarpmıyor. Angelo, Eric'ten daha iri tanıdığım tek adam, benimkinin yanındaki ofiste. Ve katta dolaşan başka güvenlik tipleri de gördüm, yani Eric iyi uyum sağlıyor. Tabii ki ofis değiştirmemin altında yatan hikâyenin ne olduğunu bilmiyorum, yani muhtemelen hâlâ dedikodu değirmeninin bir parçasıyım. Ne karmaşa ama.

Sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi Eric'e ters ters bakıyorum. "Bir sorun mu var hanımefendi?"

Bana bakmadığı için konuşmasını beklemediğimden neredeyse ciyaklıyordum.

"Sen?"

"Hayır..." Kelimeyi uzatıyorum. "Her şeyi görüyorum'a baktığımı

"

nereden bildin?"

Onun soğukkanlı konuşması karşısında ne yapacağımı bile bilmiyorum. "Doğru." I

tırnaklarımı masaüstüme vuruyorum. "Bana hanımefendi demeyi bırakmanı sağlayabilir miyim?"

"Pek olası değil."

İnliyorum ve koltuğumda arkama yaslanıyorum. "Kendimi çok yaşlı hissettiriyor." "Hissettirmemeli. Ben senden altı yaş büyüğüm."

"Kaç yaşında olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum. "Her şeyi biliyorum." Durakladı. "Hanımefendi."

Bu arsız piç. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?" Eric sonunda bana baktı. "Pek sanmıyorum."

"Böyle devam edersen kişisel numaranı kardeşime vereceğim." Tehdit ediyorum. "Bütün gün onun check-in çağrılılarıyla uğraşırken iyi eğlenceler."

Eric bana sıkılmış bir bakış attı. "Özel Ajan Clark ile zaten konuştum. Protokollerimin farkında. Ama onu aramaktan mutluluk duyarım. onaylamak istiyorum."

Bu yeni ayrıntı karşısında öfkelenmem gerekirken, gülümsememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Telefonum bizi böldü ve sonraki yarım saatimi Marie'nin Evi'nin basın bülteninin ayrıntılarını ekibimdeki adamlardan biriyle konuşarak geçirdim. Benden sadece birkaç kat aşağıda oldukları için bu şekilde konuşmak biraz garip ama yeni ve çok dikkat çekici takma adıyla en iyisinin telefonda konuşmak olduğunu düşündüm. Yeni durumumla yakında ilgilenmem gerekecek ama bugün değil. Bugün değil. Çıldırıyorum. Bugün.

Notlarımı toparlayıp Vincent'a e-posta ile gönderiyorum.

Randal'ın yakınlarda olduğunu bildiğimizden beri bu olay hakkında ciddi tereddütlerim var. Ama Vincent ve ben bunu tartıştık ve hala elimizdeki en iyi plan bu.

Eric'in fark etmeyeceğini umarak burnumdan yavaşça nefes alıyorum. Randal'ın adını düşünmek bile beni ürpertiyor. Kaçmadan önce onu sadece yarım saniye gördüm, bu yüzden ona gerçekten iyi bakamadım, ama yeterliydi. İnce, sarışın bir adamın belli belirsiz bir görüntüsünün zihnimin kenarlarında.

Ben daha camın diğer tarafındaki hareketi fark edemedim Eric ayağa kalkmış, kapıya doğru adım atıyor.

Yeni ofisim daha çok çok amaçlı küçük bir oda, dört sandalyeli yuvarlak bir masa ve makul büyüklükte bir masaya sahip. Arka duvarda Minneapolis manzarası, yan duvarlar sağlam ve ön duvarın tamamı, kapı da dahil olmak üzere cam. Yarı opak olduğundan önünden geçenleri bulanıklaştırıyor, ancak yeterince yakın olan biri varsa onu tanımak mümkün.

Eric bir savaş başlatmaya hazır görünüyor, ancak dışarıdaki tek tehdit Brent.

"Onu içeri alabilirsin." Eric'e sandalyemden kalkmasını söyledim. Kolun kilidini açan Eric kapıyı çekerek açar ama yolundan çekilmez. "Evet?"

Brent'in kekeleyişini duyabiliyorum ama Eric'in omuzları görüş alanımı tamamen kapattığı için artık onu göremiyorum. "Oh, um, Sasha dışarı çıkabilir mi?"

Elimde değil. Gülmekten kırılıyorum. Arkadaşının oyun oynamaya gelip gelemeyeceğini soran bir çocuk gibi konuşuyor. "Aman Tanrım, Eric. İçeri al onu."

Eric kenara çekilip Brent'e baktığımda daha da çok gülüyorum. Yanakları o kadar pembe ki neredeyse kırmızı. Ve Eric'in yanından geçerken sürekli ona bakması elimi ağzıma götürmeme neden oluyor.

Brent kapıdaki görevliyi geçtikten sonra gözlerini bana dikerek şöyle dedi

Vay canına.

Gülümsemem bütün gün olduğundan daha geniş. "Selam, Brent. İnime hoş geldiniz."

"Şaka yapmıyorum. Eminim biraz şeker ve kafeine ihtiyacı olan biri varsa o da sensindir." Bana bir kahve uzatıyor ve nereden geldiğini görünce sırtıyıyorum.

"Teşekkürler, yanılmıyorsun." Ağgözlülükle bir yudum alıyorum. "Ee, takılmaya mı geldin?"

Brent kıkırdar. "Keşke. Patron gelip seni almamı söyledi." "Oh, tamam." Bir elimde kahvem, diğer elimle notlarımı alıyorum. diğerini.

Eric kapıyı kapatıyor. "Vincent'ın ofisine mi gidiyorsun?"

Brent boğazını temizliyor. "Evet, sana bir saat boş vaktin olduğunu söylememi istedi. Onu oraya götürebilirim."

Eric başını sallar. "Vincent'la birlikte olana kadar gözümün önünden ayrılmayacak."

Brent daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor ama ben onu bıkkın bir sesle durduruyorum. "Faydası yok. O ciddi."

"Seni takip edeceğim." Eric kapıyı açarken gürlüyor.

Brent'i ileri itmek için dirseğimi kullanıyorum. Yan yana yürüyoruz ve omzumun üzerinden bir bakış Eric'in birkaç adım arkamızda olduğunu doğruluyor.

Brent fısıldayabilmek için eğiliyor, "Ee... neler oluyor? Ya patronu çok kızdırdınız ya da kelimenin tam anlamıyla aklını başından aldınız, çünkü daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Kızgın olduğumu sanmıyorum. Ve neredeyse bizi bastığın o günden beri ona hiç üflemedim, yani..."

Brent boğulacak gibi olduğunda sözlerim istediği etkiyi yaratıyor. "Yüce Tanrım, kadın! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece aklını yeni korumamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum." Brent uğultulu bir ses çıkarıyor. "Oral seks demişken."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Güldüm. "Orada oldukça sevimli bir kızarıklığın vardı."

"Aman Tanrım, kapa çeneni!" Brent bana tıslıyor. Vincent'in ofisine yaklaştığımızda yavaşlıyor. "Cidden, her şey yolunda mı?"

"Evet. Müsait olduğumda sana anlatırım. Eric sadece önlem olarak burada." Söylerken kendimi kötü hissetmediğim bir gerçek bu.

"Tamam, ama yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin."

"Teşekkürler, Brent. Sen iyi bir arkadaşsın. Ve muhtemelen tek eğlenceli bu yerdeki kişi."

Bir kahkaha attı. "Oh, bunun doğru olduğunu biliyorum."

Biz oraya vardığımızda Vincent çoktan kapısında dikiliyordu.

Eğlenceli bir adam olduğunu kanıtlayan Brent, selam verirken geniş bir jest yapıyor.

"Hanımefendiniz ve vasisi geldi."

Vincent başını sallıyor ama eğlendiğini anlayabiliyorum. "Eric, onunla ofisine kadar yürüyeceğim. Bir saat içinde orada ol."

"Evet, efendim."

Selam vermesini bekliyordum ama o sadece topuklarının üzerinde dönüp

Kapalı.

"Bunlardan birini nereden bulabilirim?" Brent nefesinin altında mırıldanıyor.

Vincent gözlerini devirir ama daha konuşmadan Brent onu başından savar.

"Evet, evet, tüm aramalarınızı bekletin. Girmeden önce kapıyı çal.

Tamamdır."

Vincent'in yüzündeki ifadeyi görünce homurdandım ve onun yanından geçerek

Ofis.

Kapıyı arkasından kapatan Vincent bana sahte bir bakış fırlatıyor.

"Neden?"

"Asistanımın yeni tavrının sebebi sizmişsiniz gibi hissediyorum."

"Yemin ederim, ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Kendimi ziyaretçi koltuğuna oturarak söylüyorum.

Vincent kendi koltuğuna oturmadan önce masasının etrafında yavaşça dönerken beni dikkatle izliyor. "Nasılsın?"

Ses tonunda bir Şey var ve iş hakkında konuŐmadıđını biliyorum. "Ben iyiyim." Cevap veriyorum. "Harika değil. Korkunç da değil." Bir omzumu silkiyorum.

Vincent'ın gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlayabilecekmiş gibi.

Öne doğru eğilerek elimi onun masasının üzerinde duran elinin üzerine koyuyorum. "Vincent, ben iyiyim."

Benimkinin altındaki el, avuçlarımız birbirine değecek şekilde dönüyor. "Eğer bu değişirse, bana haber ver."

"Evet, efendim." Göz kırıyorum.

Bu, ağzının sert yapısının biraz seğirmesine neden oluyor. Elimini geri çekmeye başlıyorum ama parmakları bileğime dolanıyor. "Seni en çok hangi şekilde sevdiğime karar veremiyorum. Meydan okuyan ve ceza isteyen. Ya da uyumlu ve ödül için yalvaran."

Sözleri karşısında ürperme isteğimi bastırıyorum. "Bu iyi, çünkü her iki tepkiye de eşit ölçüde neden oluyorsun gibi görünüyor."

Parmakları nazıkçe sıkıyor. "Eric'le nasıl gidiyor?" "İyi, sanırım. Öğle yemeğimizi getiren adamın Eric'in korkutuculuğu yüzünden neredeyse altına sıçacaktı. Zavallı çocuk büyük bir bahışı hak ediyor, tabii Eric'e hiçbir şey için ödeme yapamayacağımı söylediğiniz için alıp almadığını bilmiyorum."

"Her zaman iyi bahış veririm." Vincent sözümün geri kalanını duymazdan gelerek cevap veriyor.

"Öğle yemeklerimi kendim ödeyebilirim, Vincent."

"Ödeme yapmanız, yabancılarla temas kurmanızı istemediğim bir nokta daha."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bu bir teslimat. Bir uygulama üzerinden ödeniyor." Bakışlarını tutuyor. "Umurumda değil."

"Sen imkansızsın."

Kolumdan çekiştirerek masasının üzerine eğilmemi sağlıyor.

"Hoşuna gitti." "Belki. Sadece birazcık." Boştaki elimle

başparmağımı kullanıyorum ve ne kadar az olduğunu göstermek için işaret parmağı.

Vincent gülüyor ve kolumu bırakıyor. "Şimdi kadınsı tavırlarınla dikkatimi dağıtmadan önce, gönderdiğin şu konuşma noktalarının üzerinden geçelim."

"Kadınsı yöntemler mi?" Alay ediyorum. "Dikkat dağıtan biri varsa o da sensin ve bu lanet ofis. Gerçekten başka bir yerde buluşmaya başlamalıyız...?"

"Öyle bir şey olmayacak." Vincent bilgisayarına döner. "Tamam, listeyi -"

Sözünü kestim. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Vincent yavaşça bana baktı. "Neyi

yapmak?"

"Annie'yi Marie'nin evine götür. Randal dışarıdayken..." "Sasha, bunu konuşmuştuk. Bu doğru bir karar. İnsanlar Annie'nin bir Mazzanti olduğunu öğrenecekler ve bunu şimdi yapmak ve hikayeyi kontrol etmek daha iyi. Dedığınız gibi, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur ve umarım sonbahar geldiğinde Annie'nin okuldaki yeni sınıf arkadaşları bunu umursamaz. Bu şehirdeki tek zengin çocuk o değil ve halkla ilişkiler kampanyanızın tüm amacı Mazzanti ailesinin yasal olarak burada olduğunu açıkça göstermek. İş, başka bir şey değil."

"Ama Randal ile -" Araya giriyorum.

Vincent beni başından savdı. "Randal her zaman bir tehdittir. Her zaman bir tehditti. Onu korkuttuğumu düşünmek hoşuma gidiyordu ama o hep dışarıdaydı. Bekliyordu. Senin peşinden gelmesi bunu değiştirmez. Sadece şimdi elini gösterdi. Şehirde olduğunu biliyoruz. Enerjimizi burada onu bulmaya odaklayabiliriz. Ve tehdidi sonsuza dek ortadan kaldıracabiliriz."

Bu cümlelerin havada asılı kalmasına izin verdim. Bir nefeste yasal bir işadamı olmaktan bahsediyor ve bir sonraki nefeste tehditleri ortadan kaldırmaktan bahsediyor. Açıklama istemedim. Eğer kızım bir delinin hedefi olsaydı, hiç düşünmeden kendi ellerimle boğazını keserdim.

Vincent'a başımı salladım. "Tamam. Eğer doğru karar olduğunu düşünüyorsan." "Öyle düşünüyorum." Ses tonu kendinden emin. "Artı, bu basın gibi değil Burada ev sahipliği yaptığımız konferans. Halka açık değil. Sadece bir gazeteci arkadaşınız."

"Evet. Vanny şehrin en iyisidir. Ona güvenebiliriz. Yanında bir de fotoğrafçı olacak ama hangi fotoğrafların yayınlanacağını biz seçeceğiz."

"Angelo, Eric ve birkaç adam daha bizimle birlikte olacak. Annem de her zaman koruması Max ile seyahat eder. Olabildiğince kontrollü olacağız."

Biraz daha iyi hissederek nefes veriyorum. "Halkla ilişkiler ekibinden de birkaç kişi orada olacak ve sanırım patronum da uğrayacak. Bizim açımızdan kesinlikle aşırı bir kalabalık olacak."

Vincent sırtıyor. "Overkill'in değeri bilinmiyor."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

SASHA

FKırk beş dakika sonra Vincent'a gülümsedim. "Sanırım her şeyi hallettik. Eminim birileri gelip

Önümüzdeki birkaç gün içinde ekleyecek bir şeyler bulabilirsin ama ayarlamaların üstesinden gelebileceğinden şüphem yok."

"Haklısın." Vincent ayağa kalkıyor, masanın etrafından dolanırken elini bana uzatıyor.

Düşünmeden alıyorum ve kalkıyorum. Parmaklarının benimkilere dolanması o kadar doğal bir his ki.

"Umm, ne yapıyorsun?" Beni ofis kapısına değil de kanepesine doğru götürdüğünü fark ettiğimde soruyorum.

"Biraz zamanımız var."

Adımlarım yavaş. "Vincent, seninle seks yapmak istemiyorum." O Bana çok bilmiş bir bakış attı ve ben de yavaşça göz kırparak karşılık verdim. "Seninle güpegündüz, ofisinde, kapının diğer tarafında Brent otururken seks yapmak istemiyorum."

"Brent!" Vincent bağılıyor. "Git başımdan!" Bir kahkaha patlattım.

"Uh, ne?" Brent'in sorusu hâlâ kapalı olan kapıdan boğuk bir şekilde duyuluyor. Elimi hızla Vincent'ın ağzına kapattım.

"Hiçbir şey!" Sesleniyorum.

Vincent avucumu ısırıktan sonra kendini kanepeye bırakıyor.

"Ciddiyim, Vincent. Burada seks yapmayacağım." Ellerimi koltuğumun üzerine koydum.

vurgulamak için kalçalar.

"Bana karşı küçük duruşun ne kadar sevimli olsa da, senden seks istemiyorum. Sadece birkaç dakika oturmak istiyorum. Birlikte."

Doğruyu söylüyormuş gibi görünüyor ama yine de ne istediğini anlamıyorum.

"Aman Tanrım, kadın. Neden her konuda inat ediyorsun?" Vincent elini uzatıp beni kendine çekmeden bir saniye önce şöyle diyor.

Beni yanındaki kanepeye çekmesini bekliyorum ama onun yerine kalçalarımın tutup beni aşağı çekiyor, böylece kucağına oturuyorum. Kıçım

kaslı kalçalarını. Ayaklarım kucağından sarkıyor. Omzum onun sıcak ve sert göğsüne yaslanmıştı.

Vincent bir kolunu sırtıma dolayarak bedenimi ona yaslıyor. Diğer eli kalçalarımın üzerinde geziniyor, parmakları elbisemin kumaşıyla oynuyor.

"İşte." Mırıldanıyor, nefesi alnımda dalgalanıyor. "Bu daha iyi."

Mırıldanarak kabul ediyorum. O haklı. Bu daha iyi.

Ellerimi yanağımın altına sokarak vücuduna doğru gevşiyorum. Göğsünün inip kalkışını hissediyorum.

"Haklıymışsın." Vincent devam etmeden önce bir elini kalçamda gezdiriyor. "Dairende söylediklerinde haklıydın. Sana önceki pislik davranışlarım için bir motivasyon listesi verebilirdim, ama bunlar sadece bahane olurdu."

Ona bakmak için doğrulmaya çalışıyorum ama sırtımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Duyarlılığını takdir ediyorum Vincent. Ama sen neden bahsediyorsun?"

"Biz". Bizden bahsediyorum. Gerçek bir çift olmaktan. Bir ilişki içinde olmaktan. Artık sana olan hislerimi saklamaya çalışmak istemiyorum. Bunun resmileşmesini istiyorum."

Sözleriyle göğsümde sıcaklık birikiyor. "Benden sabit kalmamı mı istiyorsun?"

Kalçamı çimdikleyerek gıcırdamama neden oluyor. "Ukalalık etmeye devam et, bak bakalım nereye varacaksın."

Bu sefer ben itmeye çalıştığımda Vincent bana izin veriyor. Aramızda fazla boşluk bırakmıyorum, sadece yakışıklı yüzünü görebileceğim kadar.

Vincent bakışlarımı tutuyor. "Muhtemelen bir ilişkide berbat olacağım, ama bir yolunu bulacağım. Bir yolunu *bulacağız*."

Bunlar onun söylemesini beklediğim kelimeler ve bunları vücudumun her zerresinde hissediyorum. Dün gece ona *senin olduğumu* söylememi istediğinde bana bunu söylemişti. Çok ateşliydi ama bunu günün sakinliğinde söylemesi daha da anlamlı.

"Vincent, bunu ben de istiyorum. Seni istiyorum. Beladan başka bir şey olmadığın için muhtemelen yapmamalıyım, ama bu beni henüz durdurmadı."

"Güzel."

Eğiliyor ama onu sabit tutmak için bir elimi vücudunun ortasına bastırıyorum. "Ama yapamayız."

Vincent'in gözleri kısılır. "Neden olmasın?"

"Çünkü işimi kaybedebilirim."

"Kimin umurunda."

"Umurumda!" Bıkkınlıkla söylüyorum. "Burada, gerçek dünyada, insanların işe ihtiyacı var. Bilirsiniz, kira ve yemek gibi şeyleri ödemek için."

Vincent bakışlarını ayırmaz. "Sana ne kadar para verirsen ihtiya

cım Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu. "Sen delisin. Omuz var."

silkiyor, bedenim onunla birlikte hareket ediyor. "Ne? Bu mu?"

para. Benim için hiç fark etmez."

Küçümseyici bir cevap veriyorum. Bu adam imkânsız. "Hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Sasha."

Başımı salladım. "Para babası aramıyorum, Vincent."

Oflaması bana Annie'yi o kadar hatırlatıyor ki gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Bunu şimdi yaparsam, kazandığını düşünecek.

"Sasha." Tekrar söylüyor, bu sefer daha yumuşak bir tonda. "Ben sadece... Ben istemiyorum... Ben senin bir sonraki projene gitmeni, kaçınılmaz olarak ağzının suyunu akıtacak başka bir zengin pislik için çalışmanı istemiyorum."

Çenem düştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin orada olmandan bahsediyorum. Benden uzakta." Pencereyi işaret ediyor. "Seni şimdiden uyarıyorum, boktan bir erkek arkadaş olacağım. Muhtaç ve kıskanç olacağım ve benimle birlikte olan herkesin kolunu koparacağım. sana dokunmaya çalışıyor."

"Vincent, ikimizden kıskanç olan ben olacağım. Daha şimdiden kadınların senin bir saniyelik ilginin çekmek için kendilerini sana attıklarına şahit oldum. Ve eski sevgililerin sayısı konusunda ne durumda olduğumuzu bilmek bile istemiyorum." Ses tonum asıklaştığında bunu duyabiliyorum.

Vincent'in gözleri benimkilerde kalıyor. "Bu çok kolay. Bende sıfır var."

"Sıfır mı?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Tanıştığımızda bakire olduğuna gerçekten inanmalı mıyım? Annie senin tanrısal güçlerin sayesinde tertemiz bir şekilde gebe kaldı."

Vincent başını eğerek bana *aptal olma* der gibi bakıyor. "Tabii ki hayır. Ama benim hiç kız arkadaşım olmadı. Senin deyimle *eski* sevgilim

sayabileceğim kimse yok."

"Ciddi misin?"

Ben soruyorum.

"Ciddiyim."

"Üniversitede bile değil mi? Lisede?" Bastırıyorum.

Sırıttırıyor. "İfademle tartışacak birkaç kız olabilir ama hiçbir şey resmi değildi. Hayatımda hiçbir zaman bir kadından kız arkadaşım olarak bahsetmedim."

"Huh. Bu... biraz üzücü."

Sırıttışı hâlâ yerinde duruyor. "Benim için üzülme tatlım. Bir sürü arkadaşım vardı."

"İğrenç!" Sert karnını tokatlıyorum. "Bunu bir daha yap." Bana doğru eğilerek homurdanıyor.

"Aman Tanrım." Onu koltuk minderlerine geri ittim. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Kazanova. Herkesin içinde öpüşüp koklaşamayız. Patronum da bizimle birlikte Marie'nin Evi'nde olacak, o yüzden sen de Bay Kapkaççı Eller gibi davranamazsın."

"Bay Tutucu Eller?" Vincent'ın soğukkanlı konuşması beni kahkahalara boğdu.

"Ben ciddiylim."

"Sasha, aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmayacağım."

Sabırlı olmayı umarak derin bir nefes alıyorum. "Bunu benim için yap. Sadece Mazzanti Enterprises ile olan sözleşmem bitene kadar. Birkaç gün içinde Marie'nin Evi'nde çekimimiz var. Sonra galaya kadar bir hafta daha. Sonra işim bitecek.

Ondan sonra, artık benim müşterim olmayacaksın. Bir müşterisi olmayacaksın

Minnesota ilişkileri artık yok. Bu noktada artık seninle romantik bir ilişki yaşadığım için kovulamam."

Vincent konuşmamdan etkilenmemiş görünüyor. "Seni kovacağını bilmiyorsun."

"Neredeyse eminim."

"Ona yapmamasını söyleyeceğim." Küstah herif şöyle diyor. "Um, hayır. Dünya böyle işlemiyor."

"O zaman seni kovarsa, işe alırım. Aynı işi yaparsın ama bir Mazzanti çalışanı olarak."

O kadar ciddi ve konuya o kadar kayıtsız ki gülümsüyorum. "Güzel bir teklif ama hayır."

"Neden?"

"Neden? Tanrım, bilmiyorum. Seninle yattığım için kovuldum. Sonra sen beni işe alıyorsun. Sonra buradaki tüm iş arkadaşlarım patronla yattığımı öğrendi. Sadece patronla değil, *patronla*. Kimse bana saygı duymaz. Ve

Herkes herhangi bir iş sorununu doğrudan size ileteneğimden korkar. Bu zor bir hayır, Vincent." Bunu nasıl anlamaz?

"Herkes sana iyi davranmalarını söyleyeneğim."

Gözlerimi daha fazla devirsem, onları zorlayacağım. "Oh, bu her şeyi açıklığa kavuşturur."

Kaşlarını çatıyor. "İğneleyici olduğunu biliyorum, ama bence iyi."

Yanağını okşadım. "Çok tatlısın. Ama cevabım hâlâ hayır."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, gözleri omzumun üzerinden bakıyor, ve kafasında kurduğu plan hakkında endişelenmeye başlıyorum. Onun dikkati dağılmışken, bir anlığına onu içime çektim. O neredeyse siyah İrisler çok odaklanmış. Çok delici. Bana baktıklarında, o benim her şeyimi görebiliyor, ben de onun her şeyini görebiliyormuşum gibi hissediyorum.

Söylediği her şeyde ciddi olduğunu biliyorum. Bu iri, sert, güçlü adam onun olmamı istiyor. Benim. Sasha Clark. Kendime saygım var ama özel bir şey değilim. Ve sadece seksi olmanın ötesinde, Vincent'in gücü var. Ve sadece parasal ya da iş gücünü kastetmiyorum. Ama ham güç. Her gözeneğinden yayılan türden. Kendini farklı bir varoluş düzleminde yaşıyormuş gibi taşıyor. Kalabalığın içinde sanki sarayının önünden geçen bir kral gibi yürüyor. Baş döndürücü. Bağımlılık yapıyor. Ve ben onun bunu yaptığının farkında.

Bakışlarım yüzünde geziniyor. Koyu kirli sakalları yanaklarını ve geniş çenesini süslüyor. Güneş arkasından süzülürken, koyu renk saçlarındaki gri izleri görebiliyorum. Neredeyse bir meleğe benziyor ama ben bundan daha iyisini biliyorum. Belki de düşmüş bir melek.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, bir sonraki toplantımı iptal ederim." Vincent'in kibirli ses tonu takibimi durduruyor.

Sırıtiyorum, yakalanmaktan utanmıyorum. "Sadece bakmakla yetiniyorum."

Eli yan tarafımda sıkılaşıyor ve beni kucağına doğru daha sert çekiyor.

Kalçalarımı döndürürken, altımda sertleştiğini hissedebiliyorum.

İkimiz de çekimi hissederek birbirimize doğru eğildik.

Dudaklarımız yarı yolda buluşuyor. Ağızlarımız birbirine kayıyor. Daha sonra, yalnız kaldığımda ve hormonlarım kontrolden çıkmadığında, bunun ilk kez ortada buluştuğumuz an olduğunu fark edeneğim. İlk kez gerçekten eşit bir zemindeydik.

Tadı egzotik ama tanıdık. Vücudu sıcak ama sert. Elleri nazik ama iddialı.

Beynimin mantıklı kısmı onun söylediklerine inanmak istemiyor. Samimiyetini sorgulamak istiyor. Ama dokunuşu, sözlerinin yapamadığını yapıyor. Dokunuşu kalan tüm şüpheleri ortadan kaldırıyor. Beni istediğini biliyorum. Bunu biliyordum.

Vegas'taki ilk gecemizden beri. Ama bu, sanırım sonunda anlıyorum. Sonunda anlıyorum. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı var.

Öpüşmemize ara verdiğimizde Vincent alnını benimkine yaslıyor. Bu hareket tanıdık ve rahatlatıcı.

"Bu gece benimle eve gel." Sesi her zamankinden daha derindi. Daha kalın.

Etrafımdaki kokusunu içime çekiyorum. "Yapamam." Yavaşça nefes veriyorum. "İstiyorum ama yapamam. Daireme dönmek için ne kadar çok beklersem, hırsızlık olayını zihnimde o kadar çok kurgulayacağım ve daha da kötü olacak."

Büyük ellerinden biri omurgamda gezinirken anlayışla mırıldanıyor. "Gelip seninle kalabilirim."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Hayır, Annie'yi yeterince rahatsız ettik zaten."

Eli enseme duruyor. "Geri dönmek zorunda değilsin. Yanımıza taşınabilirsin."

Sözlerini sindirmem uzun bir anımı alıyor. Bu deli adam ciddi mi yoksa sadece duymak istediğimi düşündüğü şeyi mi söylüyor anlayamıyorum. Bunu anlamama izin vermeyeceğim. Bunu yapamam. Bu kadar erken birlikte yaşamaya başlamamız kesinlikle delilik olur. Değil mi?

"Vincent..." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ya da sana yeni bir daire alırım. Sen ne istersen, tatlım. Ama istemiyorsan oraya geri dönmek zorunda değilsin."

Bu karışıklığın üzerinden atlamayı seçerek ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. "Teşekkür ederim. Ama bunu yapmam gerek. Kaçıp gidemem."

"Anlıyorum." Ona inanıyorum. Vincent o kadar inatçı ki anladığından eminim. "Sadece bir telefon uzaklığında olduğumu unutma. Eric

Yanında olacağım ama bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, arayacağına söz ver. Saat kaç olursa olsun."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Söz veriyorum."

BÖLÜM KIRK YEDİ

SASHA

HEric'in yeni güvenlik sistemimin birçok adımında bana yol göstermesi tam da istediğim şeydi.

Bu daireye en son geldiğimde aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Ama şimdi... Şimdi burada yatağımda uzanırken, Kaptan yanımdayken, içimde ürpertici, yabancı bir his var. Güvenli olduğunu biliyorum. Güvenli olduğunu *biliorum*. Ama dolap kapısı aralık kalmış bir çocuk gibi, ona güvenemiyorum. Gardımı indiremiyorum.

Eric buraya geldiğimizde buranın her santimetrekaresini kontrol etti. Kaptan'ı bana geri getirdiğinde Bayan Peterson'ın içeri girmesine bile izin vermedi. Eric onu gönderdikten sonra yanlışlıkla içeri girmesine izin verirse böcek yerleştireceğine dair bir şaka yapmıştım ve o da bana Vincent'in tüm daireyi dinleme ve video cihazlarına karşı tarattığını söylemişti. Eminim bunu beni daha iyi hissettireceğini düşünerek söylemişti ama ben bunu bir seçenek olarak bile düşünmemiştim. Randal sözde bir teknoloji dehası olduğu için bu benim aptallığımdı. Söylemeye gerek yok, onun bu küçük yorumu beni daha da paranoyak yaptı ve odayı canlı kamera yayını gösteren yanıp sönen kırmızı ışıklar için kontrol etmeye devam ediyorum.

Bir ürpertiyle battaniyeleri çeneme kadar çekip tavanımın karanlık köşelerine bakıyorum.

"Orada hiçbir şey yok." Endişelerimi durduracağını umarak kendi kendime yüksek sesle söylüyorum.

Olmuyor. Ama Kaptan'ın başını kaldırmasına ve uyuklu kedi gözlerini bana kırpmasına neden oluyor. Çenesinin altında sevdiği yeri kaşımak için kolumu battaniyenin altından çıkarıyorum.

"Aptalca davrandığımı biliyorum, Kaptan. Ama elimde değil. Keşke Burada benimle birlikte biri vardı." Vincent'in yakışıklı yüzü gözümün önüne geliyor ve iç çekiyorum. "Orada kalmalıydım. Korkakça bir yol ama en azından yanımda biri olursa uyuyabilirdim." Kaptan kapalı kapıma doğru bakıyor. "Haklısın. Gidip ona sormalıyım."

Vincent'in resmi olarak gitmek istediğini açıklaması hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyorum. Ama eminim beni burada yatmış kedimle konuşurken görse diğer tarafa kaçardı. Her halükârda, bu bavul dolusu yükü

şu anda boşaltamam. İlk adım: evde uyuyabilmek. İkinci adım... hayatın geri kalan sorunlarıyla başa çıkmak.

Yataktan kalkıp komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. Kıyafetime bakarken üzerimi değiştirsem mi ya da sütyen giysem mi diye düşünüyorum ama sonra bu fikirden vazgeçiyorum. Flanel Noel pijamalarımın ne iç açıcı, ne rahat, ne de seksi bir yanı var. Uzun pantolon ve uzun kollar yaz için biraz sıcak ama maksimum rahatlığa ihtiyacım vardı. Hem fiziksel hem de zihinsel.

Koridorda yürürken, ocağın üzerindeki ışığın açık bırakıldığını ve ana odanın loş bir şekilde aydınlatıldığını görebiliyorum. Sessizlik beni tereddüt ettiriyor; ya Eric çoktan uyuduysa? Onu rahatsız etmek istemiyorum.

"Her şey yolunda mı?" Sesi kanepeden geliyor. Belli ki uyanmış, ben de koridordan çıkıyorum.

"Evet. Her şey yolunda." Parmaklarım telefonumda kıpırdanıyor. Eric kanepede oturuyor. Battaniye ve yastıklar, bıraktığım yerde, yanına yığılmış.

"Uyuyacak mısın?" Koltuklardan birine doğru yürüyüp oturarak soruyorum.

Eric başını sallar. "Sonunda. Sorun nedir?"

Kollarımı kavuşturup göz temasını kesiyorum. "Uyuyamıyorum."

"Tamam. Televizyon izlemek ister misin? Yolundan çekilebilirim." O Teklifler.

"Oh, hayır. Teşekkür ederim. Sadece..." Nasıl sorabilirim ki? Bu mu? Derin bir nefes alıyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Yalnız uyuyamam. Korkuyorum ve aptalca olduğumu biliyorum ama burada seninle uyuyup uyuyamayacağımı bilmek istiyorum. Ya da belki gelip benimle uyuyabilirsin."

Eric boğazını temizliyor ve bunun kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum.

"Aman Tanrım, demek istediğim bu değildi!" Ellerim yüzümü örtmek için havaya kalktı ve hala elimde olduğunu unuttuğum telefonumla elmacık kemiğime vurdum. "Kahretsин!" Ayağa fırladığımda yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissediyorum. "Lütfen olanları unut."

Tam odama koşmak üzereydim ki Eric'in kahkaha sesi beni dondurdu. Bu sadece bir kahkaha değil, tam bir göbek kahkahası. Bu adamın gülümseyebileceğini bile düşünmemiştim. Ağzım bir karış açık, onun öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koyuşunu izliyorum, kahkahası sonunda kesiliyor.

Bana bakan Eric'in yüzünde gerçek bir gülümseme var. Bu onu

yepyeni bir insan gibi gösteriyor. Savaştan ziyade gerçek bir insan gibi

Bütün gün robot gibi davrandı.

"Kırıldın mı?" Boğuldum.

Eric başını sallar ve bir kahkaha daha atar. "Hayır, hanımefendi."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Yani bunun hiç yaşanmadığı konusunda hemfikir miyiz?"

"Hayır, hanımefendi. Bunu halledeceğiz. Ve özür dilerim. Size gülmüyordum."

"Evet, öyleydin."

"Tamam, öyleydim. Ama korkmana değil. Sadece telaşlanmana." Bir süre bekliyor. "Ve yüzüne vurmana."

Sandalyeye geri çöküyorum. "Gül bakalım, Chuckles."

Soğukkanlılığını toplayarak ayağa kalktı. "Bay Mazzanti'yi çağırayım." "Oh, um, bu gerekli mi?"

Eric başını sallar. "Sen uyuduktan sonra kontrol etmemi istedi. Eminim zaten beni aramaya hazırdır ama ben sadece biraz bekliyordum. Gerçekten uyuduğundan emin olmak için."

"Oh." İkiye bölünmüş hissediyorum. Vincent'la konuşmak istiyorum ama ne kadar korktuğumu bilmesini de istemiyorum. Gözlerimi kapatıyorum. "Bırak onu ben arayayım. Lütfen."

Eğer Vincent gerçekten bir ilişki yaşamak istiyorsa, bu tam da onunla paylaşacağım türden bir şey. Beni zayıf ya da acınası biri olarak görmeyeceğini biliyorum. Ama araya girip her şeyi düzeltmek isteyeceğini biliyorum. Eğer Eric onu ararsa, olacak olan tam olarak bu.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

VINCENT

W

Sasha'nın adı ekranda belirince volta atmayı bıraktım. Eric'in kontrol etmesini bekliyordum.

çoktan yatmış olması gerektiğinden.

"Sasha, tatlım, sorun ne?"

"Bir şey yok." Biraz kekeliyor. "O zaman neden beni arıyorsun?"

"Vay canına, Vincent. Erkek arkadaş olayını gerçekten sallıyorsun. Bu asla telefonda konuşmak istemeyeceğin anlamına mı geliyor?" Sesinde bir gülümseme duyabiliyorum ve bu vücudumdaki gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyor.

Muhtemelen alınmam gerekirdi, ama bana erkek arkadaşım dediğini duymak beni neredeyse gururlandırdı. "Sevgilimle konuşmak için her zaman vaktim olacak."

Sasha mırıldanır. "İyi cevap."

"Beni gerçekten ne kadar özlediğini söylemek için mi aradın, yoksa başka bir şey mi var?"

Telefonda iç çektiğini duyabiliyorum ve bu beni yeniden geriyor. "Bir şey yok, sadece uyuyamıyorum." Daha hızlı konuşmaya başlıyor ve bana bunları anlatmak istemediğini biliyorum. "Güvenli olduğunu biliyorum ama rahatlayamıyorum. Her ses beni zıplatıyor ve... Ve tek başıma uyuyamayacağımı biliyorum."

"Geleceğim."

"Hayır, Vincent, yapamazsın. Annie'nin çoktan uyuduğuna eminim. Ve onu ya da onunla kalmak zorunda olan başka birini uyandırmanı istemiyorum."

Bu sevgi hissi içime öyle hızlı yayılıyor ki, denge için bir elimi duvara koymam gerekiyor. Bu kadın. Kendisinin bile olmayan bir çocuk için böylesine düşünceli ve özenli davranıyor. Eğer bu ilişkiyle ilgili şüphelerim varsa, Annie için duyduğu endişe onları buharlaştırdı.

Duygularımı görmezden gelerek konuşmamıza odaklanıyorum. "O zaman gel

Ben."

"İstiyorum. İstediğimi biliyorsun. Ama bu bütün amacını boşa çıkarır. Bu gece buraya geliyorum. Burada kalmam gerekiyor."

"İnatçılığının olumlu bir nitelik olduğunu yeniden düşünmeye başlıyorum." İç çekiyorum.

"Bayılıyorsun."

"Belki." Kesinlikle. "Peki, oraya gelmeme izin vermezsen ve buraya da gelmezsen sana nasıl yardımcı olabilirim? Sen uyuyana kadar telefonda seninle kalmamı ister misin?"

"Oh! Bu iyi bir fikir."

Sesi şaşırmış gibiydi, ben de merak ettim. "Eğer bu yüzden aramadıysan, o zaman planın neydi?"

"Beni bir dinle."

"İçimde bundan hoşlanmayacağıma dair bir his var."

Sasha kıkırdar. "Muhtemelen hayır. Tamam, uyuyamadım, doğru. Gittikçe daha çok korkmaya başladım ve fark ettim ki başka biri daha vardı. Zihnim Eric'in burada olduğunu ve diğer güvenlik görevlisinin lobide olduğunu biliyordu ama yine de ürkmüştüm. Bu yüzden oturma odasına çıktım ve Eric'e burada onunla kalıp kalamayacağımı ya da onun benimle kalıp kalamayacağını sordum.

Dişlerimi sıkıyorum. "Sasha."

Sözümü kesti. "Yatağı paylaşmak için falan değil. Sadece başka birini görmeye ihtiyacım var. Garip olmak zorunda değil. Eric seni arayacağını söyledi ama bunu sana açıklayan ben olmak istedim." Açıklamasının sonunda sesi sakinleşti.

"Eric'le konuşmama izin ver."

"Sinirlenme, bu benim fikrimdi."

"Kızgın değilim, tatlım. Sadece onunla konuşmama izin ver, tamam mı?"

Telefonun diğer ucundaki karışık müziği dinleyerek geçirdiğim zamanı kendimi sakinleştirmek için kullanıyorum. Ne dediğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ve dairesinde kalmak istemesinin nedenlerini de anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama hoşuma gitmiyor. Tek bir şeyini bile sevmedim.

"Patron." Eric'in ses tonu saçma değil. Güzel.

"Eric." Yumruk yaptığının farkında olmadığım yumruğumu sıkıyorum. "Sasha'mın uyumaya ihtiyacı var. Ama senin de öyle. Ayakta duramazsan onun işine yaramazsın. Yapacağın şey şu. O kanepeyi koridora sürükleyip yatak odasının kapısının önüne park et. Koridor geniş. Sığar. Ve bırak

Kapıyı aç ki seni görebilsin. Bütün gece orada kal. Tuvalete gitmek ya da etrafta dolaşmak için kalktığınızda, kanepede yanan bir el feneri bırakın.

Odadan çıktığında odayı boş bulmasını ve senin nerede olduğunu bilmemesini istemiyorum. Beni anlıyorsun."

"Evet, efendim."

"Ve Eric, eğer Sasha'ya en ufak bir uygunsuz harekette bulunursan, seni kendi ellerimle hadım eder ve cesedini Mississippi'ye gömerim. Beni anladın mı?"

"Anlıyorum, efendim."

"Güzel. Şimdi kızım ile konuşmama izin ver."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

SASHA

"Eric." Ben huff.

Gözünü bile kırpmıyor. "Hayır."

"Şu anda ciddi misin? Sadece birkaç blok ötede."

"Ben gerçeğim." Eric ses tonunu değiştirmeden cevap verir.

Sinirlendim ama sesi o kadar saçma geliyor ki neredeyse gülecektim.

Önce karanlık sedana, sonra da Eric'e bakıyorum. "Ama dışarısı çok güzel." Arka yolcu kapısını açtı. "Patronun emirleri."

Mücadeleyi bırakıp arka koltuğa geçiyorum. Av tüfeğini alacağını düşünerek; Eric arabanın arkasından dolaşıp arkada bana katıldığında şaşırıyorum.

Şoförü dikiz aynasından beni izlerken yakaladım.

Gülümsüyorum. "Merhaba. Beklettiğim için özür dilerim. Başını ağrıtmak istememiştim. Sadece arabayı beklemiyordum."

Şoför bana başını salladı. "Sorun değil, hanımefendi."

Gözlerim kısılıyor ve Eric sahte bir öksürük çıkarıyor. Bakışlarımı ona çevirdim. "Devam et, Chuckles."

Beni görmezden geliyor ve şoförle konuşuyor. "BeanBag'de duracağız."

"Anlaşıldı." Şoför trafiğe çıkarken cevap verir.

"Gerçekten mi?" Ruh halim anında aydınlandı. "Teşekkür ederim."

Ben de onlara

İkisi de.

Arkama yaslanıp yayaları izliyorum, bir yandan da ne kadar Son 48 saat içinde hayatım değişti. Bir korumam var. Görünüşe göre, bir şoförüm var. Ve - en önemlisi - bir erkek arkadaşım var. Gerçi bu terim

Vincent gibi bir adam için pek uygun görünmüyor. Onunla ilgili hiçbir şey yok.

Vincent ilk bakışta ilişkiler konusunda berbat biri gibi görünüyor. Ne de olsa o *Bay Günah*. Benim Las Vegas Şeytanım. Ama dün gece iyi bir ortak olabileceğini kanıtladı. Eric'e ne dediğini bilmiyorum ve muhtemelen bilmek de istemiyorum ama kanepeyi salona koyma fikri harikaydı. Yine de iyi bir uyku çekmemi Vincent'a borçlu olduğumu düşünüyorum. Bütün gece benimle telefonda konuştu. Gerçekten, bütün gece.

Yatağa girdiğimde, telefonumu fişe takmamı istedi ve sonra yan masamdaki hoparlöre ayarladı. O seksi, derin, sert sesiyle bana uzanmamı, gözlerimi kapamamı ve dinlememi söyledi.

Ben de öyle yaptım. Orada uzandım ve benimle konuşmasını dinledim. Çoğunlukla iş hakkında konuşuyor, beni sıkarak uyutacağını söylüyordu. Ben onu aramadan önce, İstanbul'da satın alacağı bir bina için bazı belgeleri gözden geçiriyordu.

New York, bu yüzden bana onu okumaya başladı. Bir yemek kitabı bile okusa yine de içim erirdi. Bu da muhtemelen benim pis rüyalarımı açıklıyor.

Bu sabah uyandığımda görüşmemizin altı saatten fazla sürdüğünü gördüm. Vincent'in da telefon açıkken uyuduğunu sanıyorum. Ben sadece Umarım kendisi için yeterince uyumuştur.

Araba BeanBag'in önündeki kaldırıma yanaşır.

"Bir şey ister misiniz?" Şoföre soruyorum, hiç cevap alamadığımı fark ediyorum.

İsim.

"Oh, hayır. Ama sorduğun için teşekkür ederim." Bana gülümsüyor.

Kapı koluma uzanmaya başlamıştım ki Eric'in eli ön kolunu. "Beni bekle." Gözlerimi ona diktiğimde, "Lütfen" diye ekliyor.

"Peki."

Kendimi tam bir züppe gibi hissederek Eric'in kapımı açmasına izin verdim, beni karşıya geçirdi.

BeanBag'e giden kaldırıma çıkın ve kapıyı benim için de açık tutun. Kahve çekirdeği dolu yağmur çubuğunun çıkardığı ses girişimizi haber veriyordu.

Geçerken Eric'e hafifçe selam veriyorum. "Bundan sonra bana hanımefendi yerine majesteleri diye hitap edebilirsiniz."

"Hmm, kulağa hoş geliyor." Cevap Eric'ten gelmiyor.

Arkamı döndüğümde Vincent'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum, Angelo da çok gerisinde değil.

Yüzümdeki sırıtış anlaktı. "Vincent! Burada ne işin var?"

Göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar durmuyor ve ellerini kollarımın üst kısmına doluyor. "Sana kahve ısmarlıyorum, tabii ki."

"Tabii ki."

Ben parmak uçlarımda yükselirken o eğiliyor. Dudaklarımız sadece bir kalp atışı kadar birbirine değiyor. Ama bu içimdeki son parçayı da yatıştırmaya yetiyor. Dün gece eve gittiğimden beri dengesiz olan parçamı.

"Günaydın, majesteleri. Nasıl uyudunuz?" Vincent ellerini kollarımda gezdirirken soruyor.

"Harika uyudum. Teşekkür ederim." Parmaklarımız birbirine dolandığında, ne kadar içten söylediğimi anlamasını umarak tekrar söylüyorum. "*Teşekkür ederim.*"

Elimi sıkıyor. "Ne zaman istersen. Şimdi sipariş verelim. Biliyorum, biraz canlanmaya ihtiyacım var."

Barista Benny yeni maiyetime aval aval baktığını %90 oranında belli etti. Sadece Vincent'la gelseydim de aynı bakışlara maruz kalacağıma eminim ama Eric ve Angelo'yu da ekleyince gerçekten görülmeye değer bir hale geldik. Eric başka bir siyah koruma kıyafeti giymiş, Angelo ise Eric'in kıyafetinin daha şık bir versiyonunu giymiş büyük boy bir NFL oyuncusu gibi görünüyor. Ve Vincent... Vincent tıpkı şeytani derecede yakışıklı bir iş adamı gibi görünüyor.

İçeceklerimizi beklerken grubumdaki erkeklerin arasında duruyorum ve biri adımı söyleyene kadar gelip giden insanlara dikkat etmiyorum.

"Sasha? Sen misin?"

Vincent'ın yanımda gerildiğini hissedebiliyorum. Dönüyorum ve kendimi kararsızlık içinde donmuş buluyorum, bu yeni gelişmeyle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Birkaç adım ötede Jason duruyordu. Kısa bir süre tesadüfen çıktığım ama aylardır görmediğim bir adam. Tabii ki onunla burada karşılaşacaktım. Hem de bugün.

Jason yaklaşırken tereddüt ettiğimi fark etmemiş gibi görünüyor. "Nasılsın?" Bakışları elbiseli bedenimde geziniyor. "Harika görünüyorsun."

Korkuyorum. Bu iş onun için iyi gitmeyecek. "Uh, hey.

Teşekkürler." Jason'ın gülümsemesi azalmadı. Belli ki odayı hiç okumamış,

Çünkü yaklaşmaya devam ediyor ve sanki bana sarılmaya çalışacakmış gibi kollarını kaldırıyor.

Nasıl karşılık vereceğime karar vermeme gerek yok. Vincent ağır bir kolunu omuzlarıma atıyor ve hafifçe önümde durarak aşırı korumacı bir insan kalkanı gibi davranıyor.

Bu hareket sonunda Jason'ın gülümsemesinin kaybolmasına yetti. Gözleri ben ve Vincent arasında gidip geliyordu.

"Vincent, bu Jason. Jason, Vincent." Şaşırtıcı derecede normal bir sesle tanıştırıyorum.

"Oh, hey adamım." Jason elini uzattı.

Vincent hemen almayınca başımı kaldırıp bakıyorum. Jason'a sert bir bakış atıyor ve ben gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bu sik ölçümü anlamsız. Ve gereksiz. Bu yarışmayı kimin kazanacağını biliyorum ve o Jason değil.

Vincent'in Jason'a baktığında ne gördüğünü de biliyorum. İyi görünümlü, asosyal, 30'lu yaşlarında, ince ve sadece birkaç Benden birkaç santim daha uzun. Yeterince iyi bir adamdı, ama dürüst olmak gerekirse, ne zaman birlikte olsak onu boğacakmışım gibi hissediyordum. Bu onun suçu değil, ama birlikteyken her zaman boyumdan utanıyordum. Çalışmamamızın nedeni bu değildi, ama bir şeye dönüşebilecek bir şey için daha fazla çaba göstermememin nedenlerinden biri de buydu.

Yine de Vincent, onun için çok fazla olduğumu hiç hissetmiyorum. Ve seks sırasında kırılacak biri varsa, o da benim. Buna ısınıyorum ve Vincent'in yanına yaslanıyorum.

Bu doğru bir hamle olmalı çünkü beni daha sıkı kavırıyor ve sonunda Jason'ın uzattığı eli kabul ediyor.

"Eski erkek arkadaş, anladığım kadarıyla?"

Vincent'in doğrudan sözleri beni o kadar şaşırtıyor ki ağzımdan garip bir gıcırta çıkıyor. "Vincent!" Ona fısıldıyorum.

Jason da aynı şekilde telaşlanmış görünüyor. "Şey, tam olarak değil.

Yani biz tarihli."

"Soyadın var mı, Jason?" Eric'in sesiyle dönüp ona baktım. diğer tarafımda duruyordu. Çevresel görüşüm Angelo'nun arkamda durduğunu gösteriyor.

"Um..." Jason sözünü kesiyor.

Bir dizi sessiz küfür savurdum. Muhtemelen bir çeşit büyük boy ters haremim varmış gibi görünüyor.

Ona içten bir gülümseme vermeye çalışıyorum. "Jason, lütfen mağara adamı rutinini mazur gör. Seni görmek güzeldi."

Jason kımıldamayınca Vincent hafifçe öne doğru eğilir. "Güle güle, Jason."

Sonunda ipucunu alan Jason geri çekilir, neredeyse küçük bir masayı devirecekken dönüp aceleyle dükkândan çıkar.

Vincent'in karın kaslarına vuruyorum, ama o bileğimi yakalıyor. Elimi sert karnına bastırarak eğiliyor ve dudaklarını kulağımın yanına koyuyor. "Eğer tüm eski sevgililerin böyle küçük puştlarsa, bu *mağara adamı rutini* düşündüğümden daha kolay olacak."

İfadesini şakağıma bir öpücük kondurarak nokt alıyor.

Böyle bir hödük olduğu için ona kızmalıyım ama içimden gelmiyor. Yine de Jason için biraz kötü hissediyorum.

Cevap vermek için gözlerimi kaldırdığımda bakışlarım kahve kuyruğunda bekleyen bir başka tanıdık yüze kilitleniyor. Jessica'ya. Gözleri kocaman ve ağzı açık bir şekilde bize bakıyor.

Lanet olsun.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

M y vücut zamanları.
"Sorun nedir?" Vincent
sorarken doğruldu

Kalabalığı tarayarak.

"Hiçbir şey yok."

Başımın üzerinden konuşuyor.

"Eric." "Evet, patron?"

"Hey!" Vincent'ın yüzünü iki elimle kavrayıp bana bakmasını sağlıyorum. "Sadece iş arkadaşlarımdan biri. Gidip onunla konuşmam gerek." Bir sonraki sözlerini sezerek sözünü kestim. "Yalnız."

"Sasha."

"Vincent." Ona en *ciddi* bakışımı attım. "20 adım ötede olacağım. Gizlice çıkıp sokakta koşturmayacağım."

Bileğimi öpmek için başını çevirmeden önce çenesinin avuçlarımdan altında sıkıldığını hissedebiliyorum. "Tamam."

Kendime korkmak için zaman tanımadan Vincent'tan uzaklaşıp Jessica'ya doğru yürüyorum. Burada kimin olduğuna daha iyi dikkat etmeliydim. BeanBag'e sık sık geldiğini biliyorum. Beni yakalayan başkası değil de o olduğu için şanslıyım.

Yaklaşırken gözlerinin Vincent'ı bıraktığım yerle benim aramda gidip gelişini izliyorum. Eğer onu tanıyorsam, muhtemelen hâlâ orada durmuş bana bakıyordur. Et kafalı arkadaşlarıyla birlikte.

"Merhaba, Jess." Onu temkinli bir şekilde selamlıyorum.

Gözleri ileri geri hareketini durdurmuyor ve çenesi kelimenin tam anlamıyla açık kalıyor.

Uzanıp çenesine bir fiske vuruyorum. "Artık ağzını kapatabilirsin." "Bu... Sen... Ne zamandır... Aman Tanrım, Bay Sin ile yatıyorsun!" Her cümle denemesinde gözleri büyüyor.

"Aman Tanrım!"

İnkâr etmenin bir anlamı olmadığını yeterince gördü. Tepkisi o kadar komikti ki omuz silkip gülümsedim.

Jessica uzanıp çeneme bir fiske vuruyor. "Neden bana söylemedin?!" Sorduğu anda soruyu geçiştiriyor. "Neyse boş ver. Ben anladım. Altın Kız Sasha bir müşteriyle yatıyor. Bu yüzyılın skandalı." Sırıttıyor.

"Evet, bu konuda kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyorsun." Gülüyorum.

Jessica alay ediyor. "Beni rahat bırak. Orada seni rahatlatacak devasa bir seks yığını var." Kendini yelpazeliyor. "Bana onun sikinin hayal ettiğim kadar büyük olduğunu söyle."

Yüzümün kızardığını hissediyorum.

Jessica ciyaklıyor. "Seni aptal sürük! Şu an seni çok kıskanıyorum. Ama cidden, kesinlikle arayı kapatmamız gerekiyor. Akşam yemeği ve içki kesinlikle."

"Anlaştık." Katılıyorum, gerçekten dört gözle bekliyorum.

Onu burada görmek şok ediciydi ama Vincent hakkında başka bir kadınla konuşabilmek çok güzel olurdu. Jessica biraz kabadayı ama iyi bir insan ve harika bir dinleyici.

Programımı düşünüyorum. "Marie'nin Evi'ndeki fotoğraf çekimine kadar önümüzdeki birkaç gün çok yoğunum ama ondan sonra açığım. Başka bir yoga dersi yapmak ister misin?"

Jessica burnunu kıvrır. "Yoga mı? Hayır, onunla işim bitti." "Ders mi, adam mı?" Ben soruyorum.

"İkisi de. O aptal dersten sonra üç gün boyunca zar zor hareket edebildim. Esneklik harika bir şey ama o moron kadın orgazmının bir efsane olduğunu sanıyormuş meğer."

"Ne? Vay be. Siktir et şu adamı."

"Hangi adamı sikeyim?" Vincent'ın sesi hemen yanımda gürlüyor.

Jessica'nın yıldızlara vurulmuş haline geri dönmesini bekliyorum ama tabii ki dönmüyor. "Oh, sadece birkaç kez çıktığım ve kadının da inmesi gerektiğine inanmayan bir ezik."

Vincent onaylamaz bir tavırla dilini şaklatıyor. Dişlerinin arasındaki pembe parıltı kalçalarımın sıkılmasına neden oluyor. "Bu kabul edilemez." Bakışlarını bana çevirdi. "Değil mi, Sasha?"

"Umm." Bunun için uygun bir cevabım yok.

Jessica kahkahalarla gülmeye başlar. "Aman Tanrım, bu harika! İkiniz birlikte çok tatlısınız!"

Vincent bir elini belime bastırarak beni kendisine doğru çeviriyor.

"Öyle değil miyiz?" Ahmak herif başımın üstünü öpmeden önce şöyle diyor. Diğer eliyle Jessica'yı selamlamak için uzanıyor.
"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Vincent. Sasha'nın erkek arkadaşı."

Jessica
ışınlanıyor.
İnledim.

Beni görmezden geliyor. "Jessica. Sasha'nın işten arkadaşı. Sizinle tanışmak bir zevk."

Eric'in Vincent'ın yanına geldiğini görüyorum, iki elinde birer kahve fincanı.

Bu işi bir an önce bitirmem gerektiğini düşünerek ona doğru elimle işaret ettim. "Eric'le de tanışabilirsin. Eminim kız kıza geçireceğimiz geceye o da katılmak isteyecektir."

"Öyle mi?" Jessica'nın kaşları havaya kalktı.
İç çekiyorum. "O benim korumam. En azından önümüzdeki kısa süre için."

Jessica ona onaylayan bir bakış atıyor, artık bir korumam olduğu gerçeğinden hiç de rahatsız değil. "Taco ve margarita sever misin?"

"Evet, hanımefendi." Eric cevap verir.

Onun resmiyeti karşısında gözlerimi deviriyorum ama Jessica daha sert gülümsüyor.

Vincent büyük avucunu sırtımda gezdiriyor. "Bu buluşmayı kısa kesmekten nefret ediyorum ama geri dönmemiz gerekiyor."

Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. "Tamam."

Ses tonumdaki bir şey onun sırtmasına neden oluyor. "Sen de geliyorsun, tatlım. Ben de seninle geliyorum."

"Oh? Buraya nasıl geldin?"

"Ofise erken gittim, biz de yürüyerek geldik." Eric'e ters ters bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

Jessica'ya döndüğümde yüzü gülüyordu. Gözlerimi deviriyorum.

"Bana mesaj at, tamam mı?"

"Sen ne dersen o." Sırıtarak cevap veriyor. Sonra ağzından

Tatlım.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

Iarka koltukta erkek arkadaşım ve Shrek arasında sıkışıp kalıyorum, Eric de ön koltukta oturuyor. Bunu söylemek

sıkışıklık dünyanın en büyük yetersizliği olurdu. Gerçekten, umurumda değil. Bu bana Vincent'in yanına yaslanmak için bir bahane veriyor.

Ofise gitmek sadece birkaç dakika sürüyor.

iki yanımdaki adamlar iş konuşurken telefonumu açıp e-postalarımı göz atıyorum.

Vincent'in eli dizimi sıkıyor. "Eğer Enzo Amca şehre dönerse, gelecek hafta sonu yapılacak galaya davet edildiğinden emin ol."

Benimle konuştuğunu düşünerek başımı kaldırıyorum ama dikkatinin hâlâ Angelo'da olduğunu görüyorum. Vincent'in daha önce Enzo Amca'dan bahsettiğini duymamıştım, ama benim için bir görev değilse, o zaman bununla ilgilenmeyeceğim.

Mazzanti'nin düzenlediği gala tarzı bağış gecesi için heyecanlıyım. Enterprises bir tür ara etkinlik olarak ev sahipliği yapacak. Etkinliği şehirde başka bir yerde düzenlemeyi düşündük. Syndicate Hotel potansiyel bir yer için listenin başındaydı, ancak kira ücretleri ve otelin kötü bir geçmişe sahip olduğu için, planlama komitesi bunu şirket içinde tutmaya karar verdi. Sonunda M.E. binasının ikinci katındaki etkinlik alanına bir göz attığımda, bunun akıllıca bir seçim olduğunu anladım. Oda göz kamaştırıcı.

Müzik, lezzetli yemekler ve muhteşem sessiz müzayede ürünleriyle dolu göz alıcı bir akşam olacak ama aynı zamanda bir parçası olmaktan gurur duyabileceğim bir şey. Topladığımız para, hepsi de evsizlik, açlık ve aile içi şiddete odaklanan bir avuç yerel kuruluş arasında paylaştırılacak. Etkinlik boyunca Marie's House'dan bahsedilecek, ancak asıl amaç benzer düşünen bağışçıları ve benzer düşünen kuruluşları bir araya getirmek.

Nihai sonucu görmek için heyecanlıyım. Ve bu bir etkinlik planlama işi olduğu için çok fazla iş yapmak zorunda olmadığım için de heyecanlıyım. Ekibimin sadece küçük bir rolü olacak ve bunun için minnettarım.

Ayrıca adını hâlâ bilmediğim şoförümün bizi yeraltı otoparkına çekmesine de minnettarım. Açıklamak yeterince zor

Eric'in varlığı iş arkadaşlarıma. İsteyeceğim son şey Vincent'la aynı arabada işe gelirken görölmek.

Muhtemelen sahip olacakları her varsayım doğru olacaktır, ama yine de - henüz bu sonuçla başa çıkmaya hazır değilim.

Vincent kapıyı benim için açık tutuyor, sonra parmaklarımızı birbirine geçirirken Eric ve Angelo'nun önümüzden yürümesine izin veriyor.

"Bu gece bana gel." Ukala Şeytan sormak yerine bana "Bu gece gel" dedi. "Bugün bir öğle yemeği toplantım var ve seni tekrar görmek için yarına kadar beklemek istemiyorum."

Oh. Pekala. O *böyle* söylediğinde.

Elini kavrayarak onu durduruyorum. Diğer elim gömleğinin önünü düzeltmek için yukarı uzanıyor. "Eğer istediğiniz buysa, efendim."

BÖLÜM ELLİ İKİ

SASHA

MVincent ve arkadaşlarını takip ederken aklım sürekli dolaşıyor.

Marie'nin Evi'ni geziyoruz.

Dün bir gezinti yapmıştım, bu yüzden bu tur beni herkes kadar büyülemedi. Buranın mükemmel olmadığını söylemiyorum. Çünkü bu yolda ilerliyor. Sadece Vincent'a olan bu uzun süreli yakınlık beynimde kısa devre yaptırıyor. İlişkimizin gizli kalmasından sorumlu olanın ben olduğumu biliyorum. Eğer Vincent'a kalsaydı, muhtemelen lanet bir reklam panosu asardı. Ama ben kararımın arkasındayım. İş tehlikede olan benim. bu ortaya çıkar.

Ama bu kadar yakın olmak ve birbirimizi bu kadar yakından tanıımıyormuşuz gibi davranmak... Bu beni öldürüyor. Ya da en azından beni delirtiyor. Aptal beynim birden her şeyi sorgulamaya başladı. Vincent'ı suçluyorum. O yetenekli bir aktör; öyle olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda. Buraya geldiğimizden beri bana karşı tavrı soğuk ve kayıtsız. Bana dokunmadı. Gözleri dudaklarımda oyalanmadı. Onu gazeteci Vanny ile tanıştırdığımdan beri benimle konuşmadı bile. Ve bu beni çıldırtıyor.

Ve dün geceyi onun evinde geçirdiğim için onu, bizi sorguladığım için kendimi daha da deli hissediyorum. Onunla ve Annie ile yemek yedim. Ne yaptığımızı biliyorum. gerçek. İkiisiyle birlikteyken kendimi evimde gibi hissediyorum. Çok sakın. Kendimi hiçbir zaman bir çocuk olarak görmedim. Ya da otoriter bir erkek canavar isteyen biri. Ama işte buradayım. Onlarla geçirdiğim her anı seviyorum. Hayatlarımızı bu kadar kolay entegre ettiğim için belki de endişelenmem gerektiğini hissediyorum ama endişelenmeyecek kadar mutluyum.

Artık 90'larda olmadığımıza sevindim. sınırlı sayıda dakika ile geliyor. Çünkü bu hafta Vincent'ın evinde geçirmediğim gecelerde, telefon hoparlördeyken uyuyakaldım. Bazen sadece birkaç dakika konuşuyor. Bazen benimle aynı anda yatağına giriyor. Bazen de sadece yazmasını dinliyorum. Ama işe yarıyor. Dairemde tekrar rahat hissediyorum. Mükemmel değil ama daha iyi. Artık Eric'in kapımın önünde uyumasına ihtiyacım yok,

Vincent'in yardımıyla Eric'i kanepe yerine misafir odasını kullanmaya ikna edebildim. Eric ara sıra beni kızdırsa da iyi bir oda arkadaşı oldu.

Vincent'in etrafındaki kalabalıkta kahkahalar kopuyor ve ben kendimi yumruklarımı sıkarken yakalıyorum. Buradaki hemen hemen herkesi tanıyorum. Hepsi profesyonel. Ama yine de kıskançlığın sümüksü dallarının derimin üzerinde gezindiğini hissediyorum.

"Bunu sen istedin." Homurdanarak kendime hatırlatıyorum.

"O da neydi?" Eric'in sesi tam arkamdan geliyor.

"Yüce İsa!" Ona fısıldayarak bağıriyorum, arkamı dönüyorum ve elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Tam anlamıyla tam tersi." Ukala cevabı.

Hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Hangi cehennemden geldin sen? Lobide kaldığını sanıyordum."

"Patron bana mesaj attı. Sana daha yakından göz kulak olmamı istedi."

"Ne zaman?" diye sordum. Yaklaşık yarım saattir bu turdayız ve ne Vincent ne de ben gruptan ayrılmadık.

"Yaklaşık iki dakika önce."

"Huh." Vincent yürürken arkasından bakmak için önüme bakıyorum. O konuşurken Eric'e mesaj atmış olmalı. "Randal'ın bugün buraya gelebileceğinden mi endişeleniyor?"

"Hayır." Eric cevap verir.

"O zaman neden..." Sözümü kesiyorum. Bir sebebi olmalı.

Eric'in telefonu çalıyor ve okumam için bana uzatıyor. Vincent ona bir mesaj daha göndermiş. *Adamlarımı sorgulamayı bırak, tatlım.* Aptal gibi sırtıtmamak için dudağımı ısırarak zorundayım.

Başka bir zil sesi. *Sana bir bakayım, sonra lobiye gidelim. Annie ve annem az önce geldiler.*

Yukarı bakıyorum. Ve Vincent ile göz göze geldim.

Küçük kalabalığa ve bana bakacak şekilde manevra yaptı. Hâlâ konuşuyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda. Kimse fark etmiyor gibi görünüyor ama bakışlarını iliklerime kadar hissedebiliyorum. Başını eğerek selam verdi. Konuşurken bunu doğalmış gibi gösterdiğinden eminim ama benim için olduğunu biliyorum. O kadar yumuşak ki, onu dürtmek istiyorum.

Onun yerine göz kırpmıyorum.

Anında sırtıttı ve yemin ederim ki iki kadın ona doğru eğildi.

Onu.

Eric'in telefonunu aldım ve Vincent'in son mesajına cevap verdim. *Eğer o hoochie'lerden biri sana dokunursa, manikürünü kaybeder.*

Gönder tuşuna bastıktan bir saniye sonra Vincent'ın bir kahkaha attığını duyuyorum. Kendimi ele vermek istemediğim için topuklarımın üzerinde dönüp lobiye doğru ilerliyorum.

Vincent bu proje için çok para harcadı. Daha yeni başlamış olmalarına rağmen Marie'nin Evi'nin tadilatının yarısı tamamlanmış durumda. Bina daha önce bir oteldi ve küçük çaplı bir bakımsızlık içindeydi. Odalar yenileniyor ve birleştirilerek bir ve iki yatak odalı daireler oluşturuluyor.

Daha kalıcı bir durum ayarlanana kadar kadınlara ve ailelere ev sahipliği yaparak geçici konut olarak hizmet vereceklerdir. Konuklar sadece bir hafta ya da birkaç ay kalabilirler. Amaç esnek olmak.

Vincent daireleri döşemek için şimdiden ortaklıklar kurdu. Ayrıca birinci katta giysi, tuvalet malzemeleri ve kiler malzemelerinin bulunduğu bir mağaza gibi çalışacak bir alan da var. Hepsi ücretsiz. Birkaç gece önce uykuya dalmaya çalışırken Vincent bana tasarımcının mağazanın düzeniyle ilgili yaşadığı lojistik sorunlardan bahsetti. Tüm ürünler bağış olacak, dolayısıyla haftadan haftaya elinizde ne olacağını bilmezken kalıcı raflar tasarlamak zor. Ancak Vincent buranın sadece bir servis tezgahı değil, bir mağaza gibi kurulması konusunda kararlıydı. Ekibinin bir çözüm bulmak için son derece motive olduğuna eminim.

"Sasha!" Annie sesleniyor ve ben de onu karşıdan el sallarken görüyorum.

Lobi.

Bu alan çoğunlukla tamamlandı. Daha fazla sanat eseri geliyor, ama Duvarlardan biri yerel bir sanatçı tarafından boyanmış Minneapolis silüetini gösteren bir duvar resmiyle kaplanmış durumda. Makalede Vincent'ın turundan birkaç fotoğraf yer alacak, ancak Annie'nin yer aldığı kare duvar resminin önünde çekilecek.

Vincent annesinin de fotoğrafa katılması için ısrar etti. Mazzantis'in üç neslinin bir arada olmasını ve birleşmiş bir aile görüntüsü vermesini istiyordu. Bu tesise annesinin adının verilmiş olmasından bahsetmiyorum bile.

Marie bu hafta başka bir akşam yemeğinde bize katıldı ve onu biraz daha yakından tanıdım. Nazik ve sevecen bir kadın olduğunu zaten biliyordum ama Marie'nin Evi'nden bahsederken yüzündeki ışıltıyı görmek bu inancımı pekiştirdi.

"Hey Annie!" Onun geniş gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Hatırlıyor musun?" Annie tam önümde durarak soruyor.

Tam neden bahsettiğini soracaktım ki kapalı yumruğunu uzattı.

Ben de kendiminkini uzatıyorum. "Tabii ki biliyorum."

İtiraf etmediğim şey, dün gece eve geldikten sonra aynada hareketleri yaklaşık bir düzine kez uyguladığım.

"Bakalım." Hâlâ gülümsüyor ama gözlerindeki meydan okumayı görebiliyorum.

Yumruğumu onunkine vuruyorum. Sonra yumruğum onunkinin altına girip yukarı vuruyor. Sonra ben yukarıdan aşağıya vuruyorum. Çift yumruk. Tek el tokat. Sonra ellerimizin arkasını birbirine vuruyoruz. Çift el tokat. Yumruk tokuşturması. Patlayan yumruk.

Doğru bildiğim için kollarımı havaya kaldırıp kutlama yapıyorum ve Annie gülerek başını geriye atıyor.

"Aman Tanrım, başardın!" Neredeyse bana bağıracaktı.

"Yapamayacağımı mı sandın?" Kabadayılık taslayarak soruyorum.

Yüzünü bana doğru buruşturuyor ve ben de saçını yakalayacakmışım gibi ileri atıyorum.

Annie geri sıçrarken tekrar güler. "Saç değil!"

Sırıtıyorum. "Harika görünüyor. Bütün bu bukleleri senin için büyükannen mi yaptı?" "Evet. Kendim de yapabilirim ama o çok daha hızlı."

"Bayıldım. Kıyafetine de. Üçünüz birlikte harika görüneceksiniz."

Annie koyu renk bir kot pantolon ve onu 11 yaşından çok 16 yaşına yakın gösteren ipeksi gök mavisi bir bluz giymiş. Göz kamaştırıcı. Marie'ye baktığımda onun da dökümlü siyah bir pantolon ve fildişi bir üst giydiğini görüyorum. Vincent'ın bir kot pantolon ve koyu gri bir kazakla ne kadar lezzetli ve gerçekçi görüldüğünü hatırlamak için onu görmeme bile gerek yok. Hepsi de dışarıdaki yaz sıcaklığı için fazla şık ama birlikte mükemmel görünecekler.

Annie omuz silkiyor. "Gömlek biraz süslü. Ne zaman giyeceğimden emin değilim.

tekrar.

"Belki okula?" "Belki."

Yaklaşıyorum, sesimi alçaltıyorum, böylece bu konuşmanın Sadece bizim için. "Bunu babanla zaten konuştuğunu biliyorum ama sana bir kez daha sormam gerekiyor. Buna hazır olduğuna emin misin? Herkesin senin kim olduğunu bilmesine?"

Annie, beni fazlasıyla gururlandıran bir şekilde omuzlarını ve başını kaldırır. "Evet." Bu tek hece ona inanmam için yeterli olabilirdi ama o devam ediyor. "Kim olduğumu saklamak istemiyorum. Babamın okulda neden farklı bir isim kullanmamı istediğini biliyorum.

Bunu anlıyorum. Ama artık küçük bir çocuk değilim. Ve ailemle gurur duyuyorum. İstiyorum ki

insanların benim bir Mazzanti olduğumu bilmesini istiyorum. Arkadaşlarım babamın kim olduğunu umursamayacak. Umurunda olan varsa da siktirsin gitsin."

İçimden bir kahkaha koptu ve buna minnettarım çünkü sözlerinin beni ağlatmasından endişeleniyordum. Bu da ikimizi de utandırırdı.

Annie yüzünü buruşturur. "Büyükanneme bunu söylediğimi söyleme."

Parmağımın göğsüme bir X işareti yapıyorum. "Kalbime çarpı işareti. Bu arada, sanırım yakında fotoğraf çekimine başlamak isteyeceklerdir."

Etrafıma bakıp ışıkları kurması gereken ikinci fotoğrafçıyı arıyorum. Fotoğrafçıyı bulamadım ama Vincent'ı buldum. Birkaç metre ötede duruyordu. Yüzünde ciddi bir ifade var ve gözleri Annie ile benim aramda gidip geliyor. Angelo da onunla birlikte duruyor ama konuşuyor gibi görünmüyorlar. Sanırım Angelo onlara yaklaşmaları caydırmak için orada duruyor.

"Hey, baba." Annie el sallıyor ve Vincent'ın yüzü yumuşak bir ifadeye bürünüyor.

Gülümse.

Uzun bacakları mesafeyi hızla geçiyor. "Merhaba Prenses." Vincent Annie'nin buklelerinden birini çekiştiriyor. "Güzel görünüyorsun." Annie gözlerini devirir.

"Teşekkürler."

Elini Annie'nin omzunda bırakarak dikkatini bana çeviriyor ve boştaki elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Sen de güzel görünüyorsun."

Bayılma dürtüsüne direnerek Annie'yi taklit ediyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Teşekkürler."

Annie kıkırdıyor.

"Bu çok şirin. Siz ikiniz bana karşı birlik olabileceğinizi sanıyorsunuz." Vincent alaycı bir tavırla Annie'yi yanına çeker.

Kıvranıyor. "Sana karşı birleşebiliriz. Biz kızız. Ne istersek yapabiliriz. Değil mi, Sasha?"

Annie'nin tavrı kıza karşı daha da şefkatli olmamı sağlıyor. Buna ihtiyacı olacak. "Çok haklısın, yapabiliriz."

Vincent sırtıyor ve başparmağının omurgamda daireler çizdiğini hissedebiliyorum. "Kızımın bu dünyada nasıl hayatta kalacağını gösterecek güçlü iradeli bir kadına daha sahip olmasına sevindim."

"Çok haklısın." Annie cevap verir.

İçimden bir kahkaha daha patlıyor ve elimle ağzımı kapatıyorum. Bazen onun ne kadar genç olduğunu ve belki de onun önünde küfretmemem gerektiğini unutuyorum. Vincent eğleniyor gibi görünüyor,

bu yüzden üzerinde durmayacağım.

"Efendim?" Bir kadın sesi sözümüzü kesiyor.

Hepimiz başımızı kaldırdığımızda halkla ilişkiler ekibinden bir kadının birkaç adım ötede olduğunu görüyoruz.

"Evet." Vincent sorunsuz bir şekilde saçma sapan iş ses tonuna büründü. "Fotoğrafçılar siz ve aileniz için hazır." "Fotoğrafçılar Kadın, Amanda, bana hızlı bakışlar atıp duruyor. Vincent'ın yanına sıkışmış değilim, bu iyi bir şey, ama bu arkamda uzanan kolunu görebileceği anlamına geliyor. Ve vücudum tarafından engellenmiş olsa da, elinin sırtımda olduğunu tahmin edebildiğinden eminim.

Yüz hatlarımı eğiterek, hareket etmediğimden emin oluyorum. Uzaklaşmak suçluluk sinyali verirdi. Ve ona yaklaşmak da beni sahiplenici bir sürtük gibi gösterirdi. Bu yüzden gözümü kırpmıyorum ve dikkatimi Annie'ye veriyorum.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

"Evet." Gülümsemesi biraz soluk ama cesur bir görüntü çiziyor. "Başlamadan önce gelip büyükanneme merhaba demek ister misin?"

Onları ne kadar çabuk sıraya dizmek istediklerinden emin değilim, ama bu garip andan kurtulmak için her fırsatı değerlendireceğim.

Annie'ye elimi uzattım. "Elbette." Bir odanın içinde yürürken el ele tutuşmaya ihtiyaç duymayacak kadar yaşlı ama yine de tutuyor.

Biz uzaklaşırken Amanda'nın gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum.

Annie elimi biraz çekiştiriyor. "Aslında büyükannemle konuşmamıza gerek yok. Sadece o kadından uzaklaşmak istediğini düşündüm."

"Amanda iyi bir insan."

Annie huffs. "Elbette öyle. Ama babamla aranızdakileri bilmesini istemezsin, değil mi?"

"Um..." Lanet olsun. Bununla nasıl başa çıkacağım? Annie'yi durduruyorum ve fısıldayarak konuşabilmek için çömeliyorum. "Haklısın. Babanın çalışanlarının bunu bilmesini istemiyorum..." Duraksadım.

"Siz çıkıyorsunuz." O tedarik ediyor.

Nefes veriyorum, dürüst olma zamanı. "Aynen öyle. Bu konuda utandığımdan değil. Ya da sizinle vakit geçirmeyi ne kadar çok sevdiğimi saklamak istediğimden değil. Sadece tüm bu insanlarla çalışmak zorundayım, ve..." Neredeyse patronla *yatmayı* "patronla çıkarsam diğerleri bana farklı davranır" diyeceğim.

Annie başını sallar. "Anlıyorum. Babamın torpil yapacağını falan düşünebilirler."

"Aynen öyle." Gülümseyerek söylüyorum.

"Bunu hep bir sır olarak mı saklayacaksınız?"

Her zaman kelimesini bu kadar kolay kullanması kalbimi biraz acıtıyor.

Sanki Vincent ve ben *hep* birlikte olacağız.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Her zaman değil. Farklı bir şirket için çalıştığımı biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" Annie sorar.

"Minnesota Relations'da çalışıyorum ve işim şirketlere yardımcı olmak,

Babanın gibi, ihtiyaç duyduklarında. Ben bir Halkla İlişkiler Danışmanıyım, yani Mazzanti Enterprises ile çalışmaya aşağıdaki gibi konularda yardımcı olmak için geldim

Bu." Elimle odayı işaret ediyorum. "Ve gelecek haftaki galadan sonra görevim tamamlanmış olacak."

Annie'nin yüzü düştü. "Yani gidiyor musun?"

"Hayır. Hiç de değil. Ben burada yaşıyorum, hatırladın mı?" Başını sallıyor. "Ama Mazzanti Enterprises'daki görevim sona erdiğinde, artık babanın çalışanlarıyla çalışmak zorunda kalmayacağım. O zaman ilişkimiz hakkında açık olabiliriz. ilişki."

Annie bir an için sözlerimi düşünmüş gibi görünüyor. "Çıkmıyor olmanız gerekmiyor mu?"

Sorusunu düşünme sırası bende. Cevabı biliyorum. Yalan söylemek istiyorum ama neden şimdi başlayayım.

"Pek sayılmaz."

Annie sırtıyor. "Merak etme. Kimseye söylemem."

Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Benim için yalan söylemeni istemiyorum. Yalan söylemek iyi değildir."

Bu bana klasik bir Annie göz yuvarlaması kazandırdı. "Her neyse. Birbirinizden hoşlanmıyormuş gibi davranmak zorunda olmanız çok aptalca. Gerçekten kötü bir şey yapmıyorsunuz ki. Bunu kabullenemeyen diğer insanlar aptalca davranıyor. Yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Ayrıca, ben sadece bir çocuğum. Ne bilebilirim ki?" Kirpiklerini bana doğru savuruyor.

"Aman Tanrım!" Gülüyorum. "Çok sinsisin."

Annie sırtıyor. "Duh."

Ayağa kalkarak omzunu ittim. "Hadi, seni sinsi kız, fotoğrafını çektirelim."

Annie direnmiyor ve büyükannesinin fotoğrafçıyla konuştuğu yere doğru yan yana yürüyoruz. Konuşmalarını bölmek istemediğim için Marie'yi

gölümseyerek ve el sallayarak selamlıyorum.

"İyi eğlenceler." Annie'ye fısıldıyorum ve o da sıkılmış bir bakışla cevap veriyor.

Kimsenin beni bu kız kadar gülümsetebileceğini sanmıyorum. Çok zeki, komik ve insanların ona hak verdiğinden çok daha anlayışlı. Ofis içi romantizm hakkındaki iğneleyici düşüncelerini hatırlayınca, uzaklaşırken gülümsemem daha da büyüyor.

Kendimi yaslayacak bir duvar bulacağımı düşünerek odanın arka tarafına dönüyorum ve patronum Cheryl'i görüyorum.

Bana doğru bakıyor, Amanda'yla konuşuyor. Kahretsin. Amanda ona Vincent'la ne kadar yakın olduğumuzu mu söylüyor? Amanda turdaki kadınlardan biriydi ve Vincent'ın ağzından çıkan her kelimeye kendini kaptırıyordu. Beni ispiyonlayıp ispiyonlamayacağını bilecek kadar iyi tanımıyorum onu. Cheryl'in ne zamandır burada olduğunu da bilmiyorum. Vincent ve beni gördü mü?

Birlikte mi? Az önce beni Annie ile mi izledi? Aşırı derecede aşına mıydık? Annie'yle paylaştığımız karmaşık yumruk tokuşturma selamlaşmasını düşündüm ve ürperdim.

Cheryl hâlâ Amanda'yla konuşuyor ama bakışları benimkileri buluyor. Yanakları bir gülümsemeye dönüştüğünde, bedenimi çözülmeye zorluyorum. Gülümseme iyiye işarettir. Değil mi? Siktir et, önemli değil. Ondan kaçamam.

Birkaç adım uzaklaştığımda Cheryl hoş geldiniz demek için elini kaldırıyor. "Sasha, günün nasıl geçti?"

"Merhaba Cheryl. Her şey yolunda gidiyor!" Durup üçümüzün arasında bir üçgen oluşturuyorum ve Amanda'ya başımı sallayarak selam veriyorum. "Sen?"

Cheryl sorumu geçiştiriyor. "Güzel, güzel. Görünüşe göre burada her şey kontrolünüz altında."

Amanda boğazından küçük bir ses çıkarıyor ve kendimi ona ters ters bakmaktan alıkoymak için tüm irademi kullanıyorum. Takımdaki en sevdiğim kişi asla o olmadı. Şimdi nedenini biliyorum. Çünkü o bir sürtük.

Cheryl'e odaklanmaya devam ediyorum. "Teşekkürler. Ekip bunun üzerinde çok çalıştı." İşte, aptal Amanda'ya bir kemik attım. "Vanny bana ikinci bir fotoğrafçı getirmek istediğini söyleyince biz de kabul ettik." Mazzantis üçlüsünün duvar resminin önüne dizildiği yeri işaret ediyorum. "Eminim çeşitli kareler çekeceklerdir ama kısa sürede bitecektir. Vin- *Bay Mazzanti'nin* bu öğleden sonra başka bir toplantısı olduğunu biliyorum. için."

Yüzümün kızarmamasını istiyorum. Ona Vincent demenin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama kendimi düzeltmem hatama dikkat çekmekten başka bir işe yaramadı.

Cheryl, Amanda'ya hitap etmeden önce gönülsüz bir mırıldanma sesi çıkarır. "Amanda canım, gazeteciye bulup bana gönderir misin? Dışarı çıkmadan önce biraz konuşmak istiyorum."

"Elbette yapabilirsin!" Amanda, Cheryl'a göz kırptırıyor ve zıplayarak uzaklaşmadan önce bana yan gözle bakıyor.

Bir iş arkadaşşıma tokat atmanın kötü bir fikir olduğunu kendime hatırlatıyorum. Vincent'in sözleri aklıma geliyor; *onlara sana iyi davranmalarını söyleyeceğim*. İçimdeki ben alay ediyor, keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Yani..." Cheryl kelimeyi uzatıyor ve midemin ayaklarıma kadar düştüğünü hissediyorum. "Annie tam bir küçük kız, sence de öyle değil mi?"

Bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum ve cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kalıyorum. "Kesinlikle öyle. Eğer yapmak istediği şey aile işiyse, gözleri kapalı bir şekilde bu işi yürütebileceğinden hiç şüphem yok."

Cheryl'in gözleri bende kaldı. "Seninle konuşurken oldukça rahat görünüyor. Sanırım bundan önce tanıştınız."

"Evet. Birkaç kez karşılaştık. Onunla anlaşmak gerçekten çok kolay." Yalan değil.

"Ya Vincent?"

İlk adını kullanmasının bir hata olduğunu sanmıyorum. "Onunla anlaşmak da kolay."

Kendime içinde ölebileceğim bir çukur kazabilmek için bir kürek diliyorum. "Bayan Clark." Eric'in sesi binanın garipliğini bozuyor.

Yaklaşan adama doğru dönerken neredeyse rahat bir nefes alıyorum. "Eric, bu Cheryl Morris, Minnesota Relations'ın sahibi ve benim patronum. Cheryl, bu Eric."

Her zamanki iş kadını Cheryl elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Eric."

"Aynı şekilde, hanımefendi." Yüzü her zamanki gibi ciddiydi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Bayan Clark'ı birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Eric tam olarak koruma gibi görünüyor. Ona hangi konuda yardım edebilirim, hiçbir fikrim yok. Ama bu noktada kaçabileceğim her şeyi kabul edeceğim.

Cheryl'in onayını beklemiyorum. "Elbette, Eric." Uzaklaşırken Cheryl'a bir gülümseme veriyorum. "Sana sonra yetişirim."

Gözleri hafifçe kısılır. "Pekâlâ. Kendine iyi bak, Sasha."

Bu uğurlama uğursuz değilmiş gibi davranarak dönüyorum ve

adımlarımı Eric'inkilerle eşleştiriyorum.

Tekrar nefes alabileceğimi hissetmeden önce lobiden çıktık ve ana koridorun yarısına kadar geldik. "Peki, bana ne için ihtiyacın var?"

Eric bana baktı. "Bir şey yok."

Adımlarım yavaşlıyor. "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey. Bir şeyin yokluğu gibi."

İnledim. "İngilizce dersi için teşekkürler. Ama gerçekten, bir şeye ihtiyacın yok mu?"

Tamamen mobilyalı bir salona dönmeden önce yavaşlıyor. "Patron bana mesaj attı, seni konuştuğun kadının elinden kurtarmamı söyledi. Ben de öyle yaptım."

"O... Ne?" Soru retorikti. Ne dediğini duydum. En yakın koltuğa çöktüm. "Görmediği bir şey var mı?"

"Buna güvenmeyin hanımefendi."

Belki de *hanımefendidir*. Belki de yeni erkek arkadaşımın zorba doğasıdır. Belki de patronumla yakınlaşmamdır. Pipet ne olursa olsun, kopuyor. Gülüşüm o kadar ani ve yüksek ki Eric irkildi. Bu da beni daha çok güldürüyor. Duramıyorum. Yüzümü ellerimin arasına gömüp, dirseklerimi dizlerime dayayarak kıcımla gülüyorum.

İşte benim hayatım bu. Milyoner, muhtemelen milyarder bir erkek arkadaşım var... ayrıcalıklı konumu onu biz normal insanların günlük yaşamı hakkında hayal görmeye itiyor. İstedikini, istediği zaman, istediği şekilde elde etmek için nüfuzunu kullanan biri. Hiçbir saçmalığa katlanmıyor. Sıradanlığa tahammülü yok. Yıllardır lakabı *Bay Günah*. Ve - doğru ya da değil - bir playboy ünü var. Kendine ait olduğunu düşündüğü her şeyi şiddetle korur. Ve bir şekilde beni de o kategoriye soktu. Beni hayvani bir şevkle beceriyor. Ailesini beni hala şok eden bir şefkatle seviyor. Ve her zaman beni dünyanın en güzel kadını gibi hissettirmenin bir yolunu buluyor.

Düşüncelerim aklıma iyice yerleştikçe kahkahalarım yavaşlıyor.

Vincent Mazzanti'ye tamamen, bütünüyle, sırılsıklam aşığım.

Kahretsin.

Yüzümü ellerimin arasına alarak derin bir nefes verdim. Bunun olacağını biliyordum. Ona aşık olduğumu biliyordum. Ama yine de bir keşif gibi geliyor. Bir sürpriz gibi.

Ona söylemeyeceğim. Henüz söylemeyeceğim. Bu işler böyle yürümez. Bu tür şeyleri çok gizli tutarsın. İçindeki duyguları

Küçük dozlar. Karşınızdaki kişinin sözcüklere karşılık vereceğinden emin olana kadar küçük ipuçları.

Vincent'in beni önemseydiğini biliyorum ama aşka hazır olup olmadığını bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, geçmişini bildiğim için, asla hazır olmayabilir. Bu düşünce beklediğim kadar acı vermiyor. Acelemiz yok. Dünya kadar vaktimiz var.

Angelo'nun çakıllı sesini duymadan bir saniye önce ayak sesleri duyuyorum. "Onu kırdın mı? Vincent bundan hoşlanmayacak."

Eric cevap vermiyor ve ben onun omuzlarını silkip bana deliymişim gibi baktığını hayal ediyorum.

Parmaklarımı gözlerimin altına silerek doğruluyorum. "Kırık değil."

Angelo bana bir göz attı. "Sen öyle diyorsan." Karşımdaki açık kanepeye oturuyor. "Orada işleri bitmek üzere. Vin bizimle burada buluşacağını söyledi."

"Herkes gidiyorsa ben de oraya geri dönmeliyim." Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadan söylüyorum.

"Olumsuz." Angelo sırtıyor. "Vin'in annesini patronunun üzerine saldım."

Ondan arabasına kadar eşlik etmesini isteyecek ve muhtemelen tüm zamanını senin ne kadar zeki olduğundan bahsederek geçirecek." Cevap vermeyince kaşlarını kaldırdı. "Bir şey değil."

"Ama ya..."

Sözümü kesti. Bir dağın göz devirebileceğinden emin değildim ama Angelo sanki Annie'den ders almış gibi göz devirdi. "Marie ilişkimizi gizli tutmamız gerektiğini biliyor."

"Huh, tamam. Teşekkür ederim, Angelo." Kabul ediyorum.

Bir el enseme iniyor. "Bu yüzden biz çocukken bütün kızlar ona *Angel* derdi."

Vincent. Başımın tepesine bir öpücük kondurmadan bir saniye önce kokusu üzerime yayılıyor.

"Siktir git, Vinny. Bana melek demediler. Tanrıydı. Yani *Tanrım, çok iyisin.*"

"Uh huh, kendine bunu söylemeye devam et." Vincent sandalyemin kolçağına otururken söylüyor bunu. Bana bakmak için yüzünü eğiyor.

"Selam, tatlım. Günün nasıl geçiyor?"

"Şikayetim yok."

"Güzel." Vincent boynumu nazikçe sıktıktan sonra çocuklara bakıyor. "Bize biraz izin verir misin?"

Angelo ve Eric itiraz etmeden, kapıyı arkalarından kapatarak Onlar ayrılırlar.

Vincent boştaki elini uzatıyor, başparmağıyla çenemde iz bırakıyor. "Çok güzel." Sözleri o kadar sessiz ki, sanki yüksek sesle söylemek istememiş gibi.

Başparmağı çenemde duruyor, öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken yüzümü sabit tutuyor. Öpücük yumuşak, tatlı ve çok çabuk bitiyor.

"Gitmem gerek."

Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyorum, ama tekrar açıldılar. "Gitmek mi?"

Vincent alnını benimkine yaslıyor. "Evet," diye iç geçiriyor. "New York'ta satın alacağım binanın yüz yüze görüşmeye ihtiyacı var. dikkat."

Bir gece ben uykuya dalarken bana bu satın alma hakkında bir şeyler okuduğunu hatırlıyorum.

"Tamam. Ne kadar süre için?"

diye sordum. "Emin değilim. En azından birkaç gün." "Ne zaman gidiyorsun?"

"Şimdi."

Muazzam bir kayıp duygusu içimi kaplıyor. Bu aşırı bir tepki. Ve utanç verici. Ve ağlayacakmışım gibi hissediyorum.

Beni terk etmiyor, kendime hatırlatıyorum, sadece şehri terk ediyor. Vincent ayağa kalkıyor ve beni kucaklıyor.

"Biliyorum bebeğim. Ben de gitmemi istemiyorum." Parmakları sırtımda geziniyor. "Her gece beni arayacağına söz ver, böylece seni uyutmak için konuşabilirim."

"Söz veriyorum." Fısıldıyorum.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

SASHA

"Gerçekten hayatımdan çıktığını düşünmeye başlamıştım."
Kardeşimin telefonuna cevap verirken şaka yapıyorum.
Alay ediyor. "Ben bilgilerimi doğru alıyorum

Eric'ten."

"Vay canına. Klas, John."

"Ne? Laf kalabalığı yapmıyor ve ondan doğru dürüst cevaplar alabiliyorum."

"Evet, evet. Her neyse." Bu benim olgun cevabım.

John'un sesi ciddileşiyor. "Nasılsın? Gerçekten mi?"

Biraz depresyondayım. Vincent'ı özleyorum. Gideli dört gün oldu ve her gece yatarken onunla konuşmama rağmen, onu görme isteğimi içimden atamıyorum. Ama kardeşimin sorduğu şeyin bu olmadığını biliyorum. Hırsızlıktan sonra nasıl olduğumu bilmek istiyor.

"Ben iyiyim. Birinin benim yerimde olduğunu düşünmek hâlâ biraz garip. Gerçekten garip. Ve ürkütücü. Ama asla yalnız değilim. Eric bazen sinir bozucu olabiliyor." Söz konusu adam arabanın arka koltuğunda bana doğru bir bakış attı. "... ama beni güvende hissettiriyor."

Eric onaylayan bir bakışın en iyi taklidiyle cevap verir.

"Güzel. Eğitim nasıl gidiyor?"

Bu soruyu duyunca bile vücudum ağrıyor. "Berbat bir şey. Ama işkence seanslarımı zaten bildiğine göre, eminim ki benim korkunç."

"Kendini savunma eğitiminin ilk gününde kimse sizden Chuck Norris olmanızı beklemiyor. Önemli olan öğreniyor olmanız. Kötü bir adamı alt edebilmenize gerek yok, sadece kaçmak için bir açıklık yaratmanız gerekiyor."

"Evet. Küçük bir tavuk gibi kaçmak tam da Eric ve işkenceci çetesinin bana öğrettiği şey."

John haksız değil. Kimseyle dövüşmeyi planlamıyorum. Bu aptal dersleri almayı bile planlamamıştım. Ama tabii ki Vincent benim ne düşündüğümü umursamıyor, konu benim güvenliğim olunca. Her şeyi ayarlamıştı.

New York'a uçmadan önce. Ve beni uyarmak yerine, Eric'e ertesi sabah beni aptal bir spor salonuna götürmesi için emir verdi.

Bu yüzden hafta sonunu bir çift yüksek ücretli eğitmen tarafından kışıma tekme yiyecek geçirdim. Ve her gün işten sonra, ofisimin koridorunun aşağısında olduğunu bile fark etmediğim bir spor salonunda Eric ve onun seçtiği yardımcısıyla günü bitiriyorum.

John sızlanmalarımı duymazdan geliyor. "Eric'in ekstra yardıma ya da izne ihtiyacı olursa yerine bakabilecek birkaç adamım var. Vincent bunu zaten biliyor ama senin de bilmeni istedim. Ve o pislik Randal için de bazı duyumlarım var. Onu yakalayacağız, kardeşim."

"Teşekkür ederim." İç çektim. "Şikâyet etmemem gerektiğini biliyorum. Beni önemseyen bu kadar çok insan olduğu için şanslıyım."

"Evet, şey... Bunun üzerinde sadece erkek arkadaşının çalıştığını düşünmeni istemiyorum." John'un ses tonu Vincent'a karşı hala güvensiz olduğunu gösteriyor.

Başından beri Vincent'la olan ilişkimden hoşlanmıyordu, bir de psikopat amcayı ekleyince iş biraz karıştı. John'un hayranı olmadığı anlaşılabilir. Keşke Vincent'a bir şans verse ama şu anda bu konuda tartışmak istemiyorum.

Konuyu değiştiriyorum. "İşler nasıl gidiyor?"

"İyi. Heyecan verici bir şey yok." John'un gizli iş yapmama kodu.

"Bu iyi bir şey. Peki ya iş dışında? Şanssız bayanlar var mı?"

"Çok komiksin." Dedi.

Gülüyorum. "Eric'le neden bu kadar iyi anlaştığınızı anlıyorum. İkiniz tam olarak aynı kişisiniz." Nedenleri parmaklarımla işaretliyorum. "Sence sen

tüm cevaplara sahip olmak. Gülümsemek bir angarya. İş her şeydir. Hiç espri anlayışın yok. Sen-"

Telefonum elimden alındı. "Hey!" diye itiraz ettim.

Eric telefonu benden en uzakta kulağına dayadı. "Merhaba John, sanırım kız kardeşinin telefonuna el koymam gerekiyor. Güvenlik nedeniyle." Kardeşimin cevap verdiğini hayal ederken bir duraksama oluyor. "Anlayacağını biliyordum. Evet, anlıyorum. İyi akşamlar dilerim."

Eric telefonu kapatıyor, telefonumu geri vermeden önce sadece bir an tereddüt ediyor.

Ona en iyi bakışımı attım.

"Geldik hanımefendi." Şoför kaldırıma yanaşarak, "Geldik hanımefendi," der. Eric'in yüzünde herhangi bir şaka

belirtisi kalmadı. "Beni bekleyin."

Bana söylemesi gerekmiyor. Her. Tek. Zaman. Ama söylüyor. Onun damarına basmak hoşuma gidiyor olabilir ama gerçek koruma işleriyle uğraşmayacağım. Bence bu çok saçma ama buna izin vermeyi öğrendim.

Kapım açıldığında, kızarmış etlerin ve Meksika baharatlarının kokusu havayı dolduruyor.

Arabadan inerken gülümsedim.

"Çok uzun zaman oldu," diyorum Salty Limes'ın ön kapısına.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

SASHA

Isadece bir buçuk saat sürdü
Jessica bana Vincent'ı sormaya
başlamadan önce margarita içtik.
Ve sadece

Tüm kirli detayları anlatmam için bir buçuk yıl daha geçmesi gerekti.

Jessica'yı her zaman sevmişimdir ve yıllardır "iş arkadaşınız" ama sanırım bu gece arkadaşlığımızı yeni bir seviyeye taşıdı. O çok rahat biri, vücudunda tek bir yargılayıcı kemik bile yok. Dürüstçe itiraf edebilirim ki geçen sabah bizi BeanBag'de bulduğu için çok mutluyum. Onunla konuştuktan sonra kendimi çok daha hafiflemiş hissediyorum.

Ve daha sarhoş. Lanet olsun, daha sarhoş hissediyorum.

"Bebğim..." Şoförlü arabamın arka koltuğuna doğru tökezleyerek ilerlerken Jessica kelimeyi ağzından çıkarıyor. "Bu yolculuk pezevenkçe!"

İkimiz de gülmekten kırıldık.

"Artık kim *pezevenk* diyor ki?" Kıs kıs gülüyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Artık kim bir şoför ve korumayla geziyor ki?"

Mırıldanarak onaylıyorum. "İyi noktaya değindin."

Eric kapıyı arkamdan kapattı ve ön yolcu koltuğuna kaydı. Tabii ki ayıktı. *İş başındaydı* ve tüm bunlar. Neyse ki onu birkaç masa ötede oturmaya ikna edebildik de baş başa konuşabildik. Bu konuda çok iyiydi. Jessica'yı eve bırakabilir miyiz diye sorduğumda da iyi davrandı.

Şoför, arabaya yeni bir sarhoşun eklenmesiyle gözünü bile kırpmadı. Ona teşekkür etmeliyim ama onu tanıyamadım. Sürücüler çok değişiyor gibi görünüyor, ama hepsi nazikti.

Jessica koltukların arasında öne doğru eğiliyor, alt dudağını büzüyor. "Neden orada oturuyorsun, Kevin?"

Eric'in ağzı açılıp kapanıyor, düzeltmesi gerekip gerekmediğinden emin değil.

Onu.

Başka bir kıkırdama turuna yenik düştüm ve fısıldamaya çalıştım Jessica. "Adım Eric, Kevin değil."

Jessica ellerini havaya kaldırarak neredeyse yüzüme vuracaktı.
"Biliyorum.

Bu. Ama hadi ama. The Bodyguard. Whitney Houston. *Kevin Costner*."

"Hiç izlemedim," diye itiraf ediyorum. "Ama Eric benim aşkım değil. Vincent

öyle."

Jessica dramatik bir şekilde iç geçirir. "Benimle çalış kızım.
Fantezimde, *ben*

Whitney Houston."

Kendime engel olamıyorum. "O ölmedi mi?"

Jessica dehşet içinde bana bakıyor. "Aman Tanrım, çok erken! Ve eğer yukarıdaki aygır Eric Costner işini yapıp beni korusaydı ölmezdim!"

İkimiz de kahkahadan kırılmadan önce öfkesini sadece bir saniyeliğine gizleyebildi. Bayanlar ve baylar, sarhoşluk böyle bir şey işte.

Ön koltuktan bir boğaz sesi geliyor. "Bayan, bana adresinizi söyleyebilir misiniz?" Eric hala önüne bakarak soruyor.

Bayan mı? Jessica adresini sıralamadan önce sırtıtarak bana bakıyor. Memnun olmakta da haklı. *Bayan* denmesini her zaman kabul ederim.

Yol çok mu kısaydı, yoksa sarhoşluğum mu zamanın nasıl geçtiğini anlamamama neden oldu bilmiyorum ama araba beklediğimden de kısa bir süre sonra Jessica'nın evinin önünde durdu. Küçük bahçesinin her köşesinden bolca çiçek fışkıran şirin, küçük bir bungalov.

"Vay canına! Çiçeklerin harika!" Emniyet kemerimi açmak için hamle yaptım.

Eric koltuğunda dönüp bana baktı. "Burada kalıyorsun."

"Ama, onun bahçesi..."

Elini kaldırıyor. "Eminim bahçesi çok güzeldir." Jessica ve ben kıs kıs gülmeye başladık ve Eric'in çenesinin kasıldığını gördüm. "Hava kararıyor ve seni eve götürmem gerek."

Jessica sarılmak için beni kendine çekiyor ama ikimiz de hâlâ kemerlerimizi bağlamış olduğumuz için daha çok eğilerek sarılıyoruz. "Yakında kızlar günü yapacağız ve bahçemde istediğin kadar oynayabilirsin. Oğlanlar da kaldırımda oturup çevreyi korurlar. Ve bize mimoza servisi yaparlar."

"Anlaştık." Sırıtiyorum.

Jessica'nın kapısı açılır ve Eric elini uzatmış orada durmaktadır. Jessica büyük bir konsantrasyonla kemerini çözer ve arabadan iner.

Eric ona kapısına kadar eşlik edecekmiş gibi görünüyor ve Jessica sallanıp ona doğru eğildiğinde, Eric'in hareketlerinin şövalyelik kadar zorunluluktan da kaynaklanabileceğini anlıyorum.

O uzaklaşmadan önce Eric arabaya doğru eğilir. "Olduğun yerde kal." Sonra şoföre, "Kapıları kilitle." der.

İkisinin uzaklaşmasını izlerken kendimi ne kadar sakin hissettiğimi düşünüyorum. Duygularımın bu kadar çalkantılı olduğunu fark etmemiştim. Yine de mantıklı geliyor. Hikayeyi tekrar anlattıktan sonra, sanırım sonunda ne kadar çok şey olduğunu kavırıyorum. Sanki o gece Bay Aptal'ın barda bana saldırdığı Vegas, bir ömür önceydi. Ama aslında değildi. Sonra Vincent'ı bir ay daha görmedim.

Çarpışmaya dönüştü. Bunu bir sürü cinsel gerilim izledi. Bazı yasadışı karşılaşmalar. Sahip olduğunu bile bilmediğim bir kızla tanıştım. Ve birdenbire aile hayatının içine daldım.

Adet dönemleri hakkında konuşmak. Film izlemek. Annesiyle yemek yemek. Bir doz haneye tecavüz, 7/24 koruma ve ilişkimi patronumdan gizli tutmamı da eklerseniz, ruhsal çöküş için mükemmel bir reçete elde edersiniz.

Ama yine de hiç yıkılacak gibi hissetmiyorum. Mutlu hissediyorum. Eksik olduğunu bilmediğim bir mutluluk hissediyorum. Mutsuz değildim.

Tüm bunlardan önce. En azından öyle olduğumu sanmıyorum. Ama kesinlikle en iyi hayatımı yaşamıyordum. İnsanlarla ilgili bir şey bu.

Komplikasyonlar getiriyorlar ve

Kalp ağrısı ve stres. Ama aynı zamanda neşe, zevk ve amaç da getiriyorlar.

Hâlâ kendim gibi hissediyorum ama *daha fazlasını* hissediyorum. Kendimi tamamlanmış hissediyorum.

Tavan lambasının yanması Eric'in arabaya döndüğünü haber veriyor. Sessiz ve her zamankinden daha da hareketsiz. Ve ben ne kadar süre uyuyakaldığımı ve onun Jessica'yla evde ne kadar kaldığını merak ediyorum.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

VINCENT

POtel odama girdiğimde, yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde saatime bakıyorum. Sasha'nın

şimdiye kadar beni aramış olmalıydı. Eric şimdiye kadar kontrol etmiş olmalıydı. Çenemi sıktım ve arama isteğime karşı koydum. Sırf konuşmuş olmak için her gün konuştuğum biri hiç olmamıştı. Bütün amacım onun sesini duymaktı. Yabancı ama yine de bir şekilde çok normal hissettiriyor. Sasha ile konuşmamak bir seçenek gibi bile gelmiyor. O beni sakinleştiriyor.

Saate tekrar baktım.

Jessica'yla yemeğe çıkmadan önce bana bir mesaj gönderdi ama aradaki saat farkına rağmen şimdiye kadar eve dönmüş olması gerekirdi. Eminim işler uzamıştır. Arkadaşlarıyla dışarı çıktığında annem gibiyseler, saatlerce konuşabilirler.

Bu beni biraz sakinleştirdi. Sasha son birkaç haftadır çok şey yaşadı. Benimle her konuda konuşabileceğini düşünmek istiyorum, ama - gerçekte- bunların çoğu *benim* etrafımda dönüyor. Ve nedense, Sasha'nın arkadaşlarından biriyle benim hakkımda konuştuğunu hayal etmek beni daha da sakinleştirdi. Dışarıda bir geceyi hak ediyor. Mazzanti Girişimcilik'le olan sözleşmesi bittiğinde, onu düzgün bir randevuya çıkaracağım.

Sasha'nın bizi sır olarak saklama nedenini anlıyorum. Ben anlıyorum. Her ne kadar saçmalık olduğunu düşünsem de, ilişkimizin onun için yankıları. Ama ona başka bir göreve gitmesini istemediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Başka bir zengin hıyar için çalışmasını istemiyorum. Sadakatsizlik edeceğini düşündüğümünden değil. Sadece erkeklere güvenmiyorum. Ona hak ettiği saygıyı göstereceklerine güvenmiyorum. Bu saçmalığa katlanmak zorunda kalmamalı. Bütün gün gözümün önünde olmazsa, olay çıkaracak kadar endişelenmekten başka bir şey yapmam. Bu gurur duyduğum bir özellik değil, ama gerçeği kabul edecek kadar kendimin farkındayım.

Neyse ki, onu bana yakın tutacak bazı fikirlerim var.

Telefonum çaldığı anda rahat görüntüm dağılıyor. Aşık bir genç gibi, cevap vermek için atılıyorum.

"Sasha." Selamlıyorum.

"Mmm. Selam Vincent." Sasha telefona mırıldanıyor.

Beynim bir şeylerin farklı olduğunu algılamadan önce aletim gırtlaktan gelen sese tepki veriyor. Kelimeleri biraz bulanık. Sonra anladım. Sarhoştı.

"Merhaba tatlım. Seni hemen arayayım." Dedim.

"Oh." Sesi üzgün geliyor. "Geri arayacak mısın?"

"Hemen döneceğim." Cevap veriyorum.

Telefonu kapatıyorum, hemen Eric'in numarasını çeviriyorum.

Angelo'yu Minneapolis'te bırakıp Eric'in yanında Sasha'yı korumalıydım. Eric iyi, ama o benim. Ve onun dışarı çıkıp sarhoş olmasına izin verdi. Herkesin içinde. Aklından ne geçiyordu?

"İyi akşamlar patron." Eric beni selamlıyor. "Durum raporu." Ses tonum sert.

"Güvenlik kameralarını incelememi ve sokaktaki adamla yaptığım görüşmeyi az önce bitirdim. Ana Üs'te rapor edilecek bir hareket yok."

"Sasha'nın sarhoş olması dışında bir hareket yok. Açıkla." Pislik gibi davrandığımın farkındayım. Ama umurumda değil.

Eric artık tavırlarıma alışmıştı ve profesyonel tavrını değiştirmede. "Restoranda Sasha'nın arkadaşı Jessica ile tanıştık. İsteğim üzerine benim seçtiğim bir masaya geçtiler. Ön ve arka çıkışları görebileceğim bir yere oturdum. Şoför ön tarafa park etti. Sasha'nın şoförlerin güvenlik ekibinin bir parçası olduğunu henüz fark etmedi." "Güzel. Ona söylemeyi düşünmüyorum."

Eric devam ediyor. "Jessica'yla o kafede tanıştıktan sonra içimden bir ses uzun süre konuşacaklarını söylüyordu. Ayrıca içki içeceklerini de hissediyordum. Üç sivil giyimli korumanın restoranda olması için önceden ayarlama yaptım.

İkisi kızlarla kapı arasındaki bir masada. Diğeri de barda, gözleri kızların üzerindeydi. Bizi ana üsse kadar takip ettiler. Kızları getirmek için Jessica, Sasha'nın isteği üzerine eve geldi. Gözcülerden hiç şüphelenmedi. Eminim şüphelenseydi bir şeyler söylerdi."

"Anlaştık." Bir an Eric'in planını düşündüm ve etkilendiğimi itiraf etmeliyim. "İyi iş çıkardın."

Kapatıyorum. Eric bu işi övgü için yapmıyor.

Sasha iki kez çaldıktan sonra telefonu açar. "Selam, erkek arkadaşım." Daha önce onun sözünü kesmemden kaynaklanan tüm kırgınlıklar açıkça unutuldu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Hey, kız arkadaşım."

Çıtırtılar duyuyorum. "Yemek mi yiyorsun?"

"Sadece biraz kraker." Sözleri yemek yüzünden çarpıtılmış ve - tatsız olmak yerine - çok sevimli. "Dişlerimi fırçaladıktan sonra bir şey yememem gerektiğini biliyorum ama tekilayı emmesi için bu yavrulara ihtiyacım var."

"Hmm, fena fikir değil." Şu anda onun yanında olmayı dileyerek aynı fikirdeyim. "Ayrıca, Kaptan krakerleri de seviyor. Değil mi Kaptan?"

Sasha kıkırdıyor

ve yemin ederim kedisinin miyavlayarak onayladığını duyuyorum. "O da yarın akşamdan kalma olmak istemiyor."

"Eminim. Muhtemelen patronunun yarın sana izin vermesini sağlayabilirim." "Gerçekten mi, Cheryl'ı tanıyor musun?" Sasha sorar. Bir dakika sonra

kahkahalara boğulur.

Bu kız. Tanrım, çok tatlı.

Ses boğuklaşıyor ve telefonunu yatağın üzerine bıraktığını hayal ediyorum. Gözlerimi kapatıp kendi yatağıma uzanıyorum ve onun yanındaymışım gibi davranıyorum.

Sasha geri döndüğünde, yemin ederim telefonda gülümsediğini hissedebiliyorum. "Kusura bakma. Biraz sarhoşum. Ama Jessica'yı suçluyorum. O çok kötü bir etki bırakıyor. Ve eğlenceli. Ve çok anlayışlı. Sanırım benim en iyi arkadaşım olabilir. Ya da, sanırım öyle olmasını istiyorum. Muhtemelen bunu ona söylemeliyim, değil mi? Böyle mi yapıyorsun?"

Sasha'yı tanıyorum, bu yüzden çok fazla arkadaşı olmamasının neden sürpriz olduğunu bilmiyorum. Geçmişini ve konuşmalarımızı gözden geçiriyorum. Kardeşiyle yakın ama o kadar. Ailesi ölmüş. Başka ailesi yok. Kendini işine vermiş. İş dışında hiç kimseden ismiyle bahsettiğini sanmıyorum. İğneli çuklú eski sevgilisi Jason dışında.

Düşüncelerimin ne yöne döndüğünün farkında olmayan Sasha devam ediyor. "Muhtemelen senin böyle bir sorunun yoktur. Herkes senin arkadaşın olmak istiyor. Amanda kaltağı gibi. Ama senin başkasına ihtiyacın yok. Ayrıca, Angelo'ya sonsuza kadar sahip olacaksın."

"Az önce bana yaşlı mı dedin?" Alay ettim. "Peki *o sürtük Amanda* kim?"

"Sen yaşlısın. Amanda da hiç kimse. Ve hatırladığın sürece Böylece o güzel gözlerini ait oldukları yerde, kafanın içinde tutabilirsin."

Kıkırdıyorum. "Şimdi gangster kim?"

Sasha telefonda iç geçiriyor. "Keşke bu kadar uzakta olmasaydın." "Biliyorum bebeğim. Yakında evde olacağım."

"Bir sır bilmek ister misin?" Fısıldıyor. "Her

zaman."

"Gömleğinle yatıyorum."

"Evinize gömlek bıraktığımı hatırlamıyorum." Sessiz kaldı. "Sasha, onu benden sen mi çaldın?" Onu iğnelemekten kendimi alamıyorum.

"Sasha şimdi de küçük bir hırsız mı oldun?"

Hoparlörden yüksek sesli bir nefes sesi geliyor. "Bu senin Vegas'taki gömleğin."

Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Vegas mı? Tanıştığımız ilk gece gibi. İlk kez birlikte uyuduğumuz gece.

Bana geri döndüğünde gülümsüyorum. "Tişörtüm mü?" Sasha mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor.

"Odana götürüp giyersin diye düşünmüştüm. Sakladığını fark etmemiştim."

"Özür dilerim." Mırıldanıyor. "Onu almamam gerektiğini biliyorum ama çok yumuşaktı. Ve senin gibi kokuyordu. Seni hatırlamak için bir yol aradım."

"Sorun yok, bebeğim. Buna sahip olduğun için mutluyum."

Uyurken gömleğime sarıldığı düşüncesi göğsümün ısınmasına neden oluyor. Ama sahip olduğumuz şeyin o gece başlamış ve bitmiş olabileceği fikri kalbimi acıtıyor. "Neden beni hoparlöre alıp telefonu kapatmıyorsun? Yarın işe gitmekte ısrar ediyorsan biraz uyumalısın."

"Tamam." Karıştırma sesleri duyuyorum, ardından lambasının kapanma sesi geliyor. "Artık yatağımdayım."

"Çenene kadar örtüyor musun?" Battaniyelere gömülme eğilimini bildiğim için soruyorum.

"Evet."

"Kaptan çoktan uykuya daldı mı, yoksa hâlâ krakerlerini mi yiyor?" Duyduğum harekete gülümsüyorum. Kontrol ediyor.

"O uyuyor."

"Tamam, tatlım. Telefon açık kalsın. Uyuduğunu anladığımda kapatacağım."

"Tamam. İyi geceler, Vincent. I..."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbim bir saniye öncesine göre daha hızlı atmaya başladı. "Ne yaptın, Sasha?"

"Umarım iyi uyursun."

Söyleyeceği şey bu değildi.

"Sen de." Mırıldanıyorum. "Şimdi gözlerini kapat."

Ne kadar süre burada yatıp onun nefes alışını dinlediğimden emin değilim. Onu. Benim Sasha'm. Kız arkadaşım. Neredeyse *ben* diyen kadın

Seni seviyorum. Kendini durdurdu. Söylemeden önce yakaladı. Ama söyleyeceği şey buydu. Biliyorum amına koyayım.

Bunu beklemiyordum. Şu anda yaşadığım duyguyu da beklemiyordum. Bir özlem duygusu hissediyorum. Onun söylemesini istiyorum. Bu sözleri bana söylediğini duymak istiyorum.

Gözlerim hâlâ kapalıyken bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünüyorum. Ben de onu seviyor muyum?

Ve aşk düşünceleriyle uykuya dalıyorum. Ama uykum bana cevaplar getirmek yerine sadece anılar getiriyor.

Arabadan düştüm ve babamın ayaklarının dibine indim.

"Baba!" Kulaklarım hâlâ çınlıyor ama hiçkırıldığımı anlayacak kadar sesimi duyabiliyorum. "Baba!"

Başına doğru sürünüyorum, cam parçaları avuçlarımı kesiyor.

Gömleğinde ikinci bir kan lekesi var. Bu daha aşağıda, karnında. Kan yayılmıyor ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Babamın eli bana uzandı. Parmaklarını olabildiğince sıkı kavriyorum.

Yüzüne baktığımda. Solgun. Çok solgun.

"Baba. Ne yapacağım? Ne yapacağımı bilmiyorum?"

Parmakları sırtımı kavriyor. "Sorun yok. Sen iyisin." Hayatın gözlerini terk edişini izlerken yardım için yalvarıyorum.

Bir sarsıntıyla uyandım.

"Lanet olsun." Kalbimin yavaşlamasını isteyerek karanlığa doğru mırıldanıyorum.

Yan döndüğümde Sasha'yla olan telefon görüşmesinin hâlâ açık olduğunu görüyorum. Yumuşak nefesleri telefonun içinden geliyordu. Kapatmak yerine telefonu daha yakına çekiyorum. Gözlerimi tekrar kapatırken babamın son sözleri zihnimde fısıldanıyor.

Sorun yok. Ben iyiyim.

BÖLÜM ELLİ ALTI

SASHA

"E Ric, hadi ama. Gerçekten mi?"

Her zaman yaptığı o sinir bozucu şekilde bana göz kırpmıyor. "Evet, gerçekten. Şimdi gidelim."

Ofis sandalyemi tehlikeli bir şekilde arkaya yatırırken kollarımı yan tarafıma bırakıyorum. "Bir gün izin alamaz mıyız?" Sızlanıyorum.

"Sonunda artık akşamdan kalma hissetmiyorum, ama eğer bana o taklaları attırırsan

Tekrar hareket edersem muhtemelen kusacağım."

Eric'in yüzündeki boş ifade, söylediklerimden etkilenmediğini gösteriyor.

Cidden, dün gece beni margarita içmeye zorladığı için Jessica'yı öldüreceğim. Sanırım Vincent'a onun en iyi arkadaşım olduğuna dair bir şeyler söyledim ama ona karşı tekrar sevgi hissetmeye başlamadan önce detoks yapmam gerekiyor.

Sevgiler. Hatırlatma karşısında içten içe inledim. Sarhoş olabilirdim ama en azından sarhoşken Vincent'a onu sevdiğimi söylemeden önce kendimi tutabilecek kadar bilinçliydim. Mahcup bir şekilde uyuyakalmıştım ve tek umudum telefondaki dönüşümün inandırıcı olması ve Vincent'ın bu konuyu asla açmamasıydı. Asla.

Eric ofisimin kapısını açtı. "Spor salonuna ne kadar çabuk gidersek, işimiz o kadar çabuk biter ve sen de eve o kadar çabuk gidebilirsin."

Masamın altından küçük spor çantamı alırken Eric'e en iyi bakışımı attığımdan emin oluyorum. En azından bu kattaki spor salonu özel. Ben Vincent'ın işi mi bilmiyorum ama orada başka kimseyi görmedim. Çok büyük bir yer değil ama temel ihtiyaçların karşılandığı üst düzey bir yer ve kauçuk zeminli, makul büyüklükte bir açık alan. Eric'in bana kendini savunmayı öğretme kisvesi altında kışımı tekmelemesi için mükemmel bir ortam.

Eric'i koridordan spor salonuna kadar takip ettim. Kapının üzerindeki küçük plaket buranın var olduğunu gösteren tek işaret. O aptal kapılardan hiçbirisi yok.

Birçok otel spor salonunun sahip olduğu koridora açılan pencereler, ki bu bir artı. Öğle yemeğinde spor yapmaya gelip de iş arkadaşlarımın beni koşu bandında zıplarken izlediğini hayal bile edemiyorum. Ve eğer gün içinde burayı kullanan biri varsa, ses geçirmez olmalı çünkü hiç dambıl

sesi duymadım.

Eric kapıyı açtı ve ben de içeri girdim.

İğneleyici bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, adımlarım donarken nefesim kesiliyor.

Oda bugün boş değil.

Akşam güneşi pencerelerin arasından parıldıyor ve her yerde tanıyabileceğim bir vücudu siluet haline getiriyor.

"Vincent?" Yüz hatlarımı bir gülümseme kaplarken bile adını bir soru gibi fısıldıyorum.

Ben kapının arkamdan kapandığını duyarken o bana doğru bir adım atıyor. "Sasha." Sesi varlığımın içine işliyor.

Ona koşmak istiyorum. Bunu yapabilir miyim? Bu çok mu fazla? "Burada ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

Yaklaşıyor. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama oyun oynuyormuş gibi bile yapamıyorum. Çantamı yere bırakıp aramızdaki mesafeyi kapatmak için acele ediyorum ve bedenimi onunkine çarpıyorum.

Vincent'in kolları etrafımı sarıyor, beni sıkıca tutuyor. Onun kokusu beni sarmalıyor ve ben de onu içime çekerek rahatlıyorum. Saçlarıma değen nefesi bana onun da aynı şeyi yaptığını söylüyor.

"Yarına kadar eve gelmeyeceğini sanıyordum." Kelimeleri göğsüne doğru söyleyip ona sarılıyorum.

"Yeterince uzun süre yoktum."

Vincent yer değiştiriyor ve sonra ağzı benimkinde. Sıcak ve iddialı ama yine de nazık. Elleri yüzümü çevreliyor, beni sabit tutuyor.

Çok tatlı. Ama ben daha fazlasını istiyorum.

Dilimin bir hareketiyle ağzını açıyor ve alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum. Isırığımı yumuşak tutuyorum ama amacına hizmet ediyor.

Vincent'in tutuşu saçlarıma doğru kayarken sıkılaşıyor. Öpüşmeyi derinleştirmek için dudaklarımı ayırıyorum, sonra o gidiyor.

Onu kaybettığım için neredeyse tökezliyordum. Gözlerimi açtığımda Vincent'in benden uzaklaşıp kapıya doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Neredesin..." Sözlerim kapı kilidinin devreye girme sesiyle kesildi.

Vincent arkasını döndüğünde, gözlerindeki açlığı görebiliyorum. Buraya ilk girdiğimde gördüğüm Vincent soğukkanlı ve sakın bir iş adamıydı. Bu Vincent, iyi tanıdığım Vincent. Benim şeytanım. Benim Bay Günah'ım.

Sıcaklık vücuduma yayılıyor ve elbiseler için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Ya da günlük tıraş alışkanlığım için.

Vincent'in bana çarpmasını bekliyorum, ama onun yerine Eller.

Geriye doğru yürürken beni de yanına çekti.

"Buraya kendi kendine ne öğrendiğini görmek için geldim. savunma. Profesyonel kalmaya niyetliyim." Arkasına bakıyor. "Bir centilmen olmak için."

Ayıp bir şey söylemedi ama kalbim hızla çarpıyor.

"Peki ya şimdi?" diye soruyorum.

"Şimdi mi?" Vincent ellerimi bıraktı ve kalçalarımı kavradı. bir çeşit ağırlık sehpası. "Şimdi, adımı haykırana kadar sikime bineceksin."

Tüm vücudum ısınıyor. "Lanet olsun." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Vincent'in yüzüne bir gülümseme yayılır. "Aynen öyle."

Kucağına tırmanırken ellerimi omuzlarına koyuyorum, bir dizim kalçalarının iki yanında. Kısa bacaklarım onun iri vücuduyla birleşince vücutlarımızın zaten aynı hizada olduğu anlamına geliyor. Onun sert boyu benim göbeğimle mükemmel bir şekilde hizalanmıştı.

Çok yakınımda. Tam istediğim yerde. Aramızda hala çok fazla mesafe var. Ama ona duyduğum ihtiyaç bedenimi tamamen ele geçirdi ve ona karşı dalgalanmaya başladım.

"Aynen öyle, tatlım. Kendini iyi hisset." Hırlıyor.

Sözleri kendime olan güvenimi artırıyor. Vincent'in elleri hala kalçalarımnda, ama benim yönlendirmeme izin veriyor.

Ona içimde ihtiyacım var.

Düşmemem için ona güvenerek arkama yaslanıyorum ve aramıza uzanıyorum. Parmaklarım kemerini çözüyor, pantolonundan çekip çıkarıyor ve yana atıyor. Vincent öne doğru eğiliyor ve boynumdan aşağıya doğru ağzı açık öpücükler bırakıyor. Göğüs dekolterimi yaladığında, ellerim pantolonunun düğmesini açıyor. Fermuarının iniş sesi odada bir alarm gibi duyuluyor. Ya da bir yemek zili.

Külotunun malzemesini aşağı çekerek, sonunda parmaklarımı onun sıcak uzunluğunun etrafına sarabiliyorum.

Hep birlikte inliyoruz.

Vincent'in başı göğsüme yaslanıyor, sırtı derin nefeslerle inip kalkıyor.

Tutuşumu sıkılaştırarak, yukarı doğru vurdum. Aşağı. Bir kere. İki kez. Üç kez.

Bu hoşuma gidiyor. Kontrolün bende olmasını seviyorum. Hükmedilmeyi de seviyorum, ama Vincent gibi bir erkeğin tamamen merhametinde olması beni tamamen tahrik ediyor. Heyecan damarlarımda dolaşıyor ve anında bağımlısı oluyorum.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum, yükselebildiğim kadar. Bir elimle iç çamaşırımı kenara çekiyorum. Onları çıkarmak için bu banktan kalkmamın imkanı yok. O kadar hazırım ki, ihtiyaçtan o kadar kayganam ki, herhangi bir hazırlığa ihtiyacım yok.

Vincent hâlâ elimle o kadar meşgul ki, tam olarak ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. Aletin başını giriş yerimle aynı hizaya getiriyorum. Sıcak ıslaklık dikkatini çekiyor. Omuzlarından derin bir ses geliyor ve parmakları kalçalarımın doğru geriliyor.

Bir saniye daha bekleyemem. Aşağı düşüyorum. Onu kabzasına kadar içime sokuyorum.

"Siktir!" Vincent'in haykırışı içime zevk dalgaları gönderiyor. "Siktir, bebeğim. İşte bu kadar."

Dizlerimin üzerindeyken onu birkaç santimden fazla kaldıramıyorum ama sallanmak için yeterince yerim var. İleriye, geriye, tekrar tekrar. Denediğim

yükseliyor, vücudumun onun uzunluğunun etrafında

kenetlenmesine neden oluyor. Ona

yapışıyorum. Nefesim kesik kesik geliyor.

Vincent'in elleri eteğimin altından kayarak kıkırmı sıkıyor. Beni kendine doğru çekiyor, gidebildiğim kadar.

"Evet, bebeğim. İşte böyle. Beni içinde hisset. Bana ne yaptığını hisset." Her kelime boynuma karşı söyleniyor. Sıcak nefesi tenimi ısıtıyor, omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor.

İçimde o kadar derin ki, doluluğundan neredeyse rahatsız oluyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve kendimi ona doğru çekiyorum.

Sallanıyorum. Daha önce hiç sadece penetrasyonla boşalmamıştım. Beni tamamen boşaltmak için her zaman bir el gerekir, ama bu pozisyonla ilgili bir şey beni sınıra yaklaştırıyor. Kendimi aşağıya doğru çektiğimde klitorisim Vincent'in sikinin dibine lezzetli bir şekilde sürtünüyor.

Sürtünme mükemmel.

Yaklaşıyorum.

"Vincent. Aman Tanrım. Çok iyi hissediyorsun." Kendimi

Vincent'a karşı kullanırken kelimeleri doğrudan Vincent'ın kulağına söylüyorum. "Seni özledim."

Vincent'in vücudundan karanlık bir ses yükseliyor. Elleri hala kıcımdayken, Vincent beni bir bacağına bankın üzerinden sallayacak kadar kaldırdı, böylece şimdi bankın üzerinde oturuyor ve bacaklarım kucağının her iki tarafından sarkıyor. Kalçalarım daha da açıldı ve onu kaldırmamın hiçbir yolu yok. Alabildiği kadar derine indi ve şimdi tamamen *onun* merhametine kalmış durumdayım.

"Tekrar söyle." Vincent dişlerini dişlerime sürtmekten önce
Boyu

n. "Ne?" Zorlukla tutarlı bir
şekilde soruyorum. "Beni
özlediğini söyle."

Tekrar hareket ettiğimizi hissediyorum ve gözlerimi odaklanmaya zorluyorum. Vincent kaydı
Kendini banktan yukarı kaldırdı, böylece şimdi açılı arkalığa
yaslanıyor. "Seni özledim." Kelimelerin benden çekildiğini
hissettiğimde
yaklaşıyordu. "Seni çok özledim."

Sonra hareket etmeye başladı. Ve ben artık düşünemiyorum.
Vincent sırtını dayayabileceği bir yüzeye sahip olduğu için
kalçalarını yukarı kaldırabiliyor ve kendini daha önce hiç olmadığı kadar
derine itebiliyor.

Dayanmaktan başka yapacak bir şeyim kalmadı. Ve onun
İsim.

Bir nefesle diğeri arasında, orgazmım beni ele geçiriyor. Çöküyor
Vücudumun her santimi karıncalanırken bir çığlık atıyorum. Benim
Uzuvlarım titriyor ve Vincent'in sikinin etrafında zonkladığımı
hissedebiliyorum. Mutluluğum azalmaya başlar başlamaz, bir kez daha
yükseliyor. Serbest kalması beni tekrar altına çekiyor.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

SASHA

AKıçıma inen yumuşak bir tokat başımı Vincent'in omzundaki yerinden kaldırmama neden oldu.

"Bebeğim, eğer inmezsen geceyi burada, bu bankta geçireceğiz. Kulağa ne kadar hoş gelse de, temizlik ekibinin bizi bu halde bulması fikri hiç hoşuma gitmiyor." Vincent'in sesi göğsünden benimkine doğru titreşiyor ve bana tehlikede olduğumuzu hatırlatıyor.

"Tamam, tamam. Ben kalkıyorum." Ne kadar zamandır böyle yığılıp kaldığımızı merak ederek söylüyorum.

Göğsünü kullanarak kendimi oturur pozisyona getiriyorum. Eteğimin üzerimize dökülme şekliyle, alnımızdaki ter parıltısını saymazsak, sadece sarılıyormuşuz gibi görünebilir.

Zarifmiş gibi davranarak Vincent'in kucağından kaykıldım ve temizlenmek için aceleyle küçük banyoya girdim. Artık gerilmiş ve... dağılmış iç çamaşırlarımı attığım yere.

Dışarı çıktığımda Vincent çantamı omzuna asmıştı. "Bu gece benimle kalıyorsun. Eric'e bu gece izin verdim ama Kaptan'ı beslemek için senin evine uğramasını söyledim."

Talepkâr bir zalim olduğu için onunla tartışmak istiyorum ama geceyi gerçekten onunla geçirmek istiyorum. Ve kedimi düşündü.

Ama kapının kilidini açmaya gittiğinde onu durdurdum. "Bekle."

Çantamı omzuna bırakıp fermuarını açıyorum ve bir süre etrafı karıştırıyorum. İhtiyacım olanı bulduktan sonra, yeni külotumu giyip bacaklarımdan yukarı çekerken topuklu ayakkabılarımı çıkarmıyorum.

Elbisem hareketimi olabildiğince masum tutuyor, ama Vincent'in yüzündeki ifade saf şehvet.

İç çamaşırlarını giydirdim, yanağını okşadım ve kapıyı açtım.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

SASHA

"B" "O gece meşgul değilim." Annie babasına kocaman köpek yavrusu gözleriyle bakıyor.

Vincent etkilenmedi. "Hayır. Bu bir olay değil. çocuklar." Başka tartışmaları engellemek için elini kaldırıyor. "Ya da aralar. Ya da gençler. Ya da genç yetişkinler. Ya da 21 yaşın altındaki herkes."

Annie sesli bir iç geçirdi ve sandalyesine yığıldı. Akşam yemeğinin büyük kısmı Annie'nin Vincent'a hafta boyunca kaçırdığı neredeyse her saniyeyi anlatmasıyla geçti. New York'tayken her gün konuştuklarını bilmeme rağmen.

Akşam yemeği bittiğine göre, konu bir şekilde yaklaşan hayır galasına döndü. Etkinliğe sadece iki gece kala, ofisin çoğu telaş içinde. Benim görevlerim tamamlandı, bu yüzden şimdi benim işim ortaya çıkan yangınları söndürmek ve *proje sonu* raporumu tamamlamak. Bu bir çeşit M.E. ile geçirdiğim zaman için bir çıkış mülakatı gibi, görevimden önce, görevim sırasında ve görevim tamamlandığında şirketin halkla ilişkiler pozisyonunu özetleyeceğim. Gelecek için öneriler listesi de dahil. Daha önce bunlardan düzinelerce yaptım ama bu raporun doğrudan Vincent'a gideceğini bilmek beni biraz gergin.

Şirketteki konumuma saygı duyduğunu biliyorum. Biliyorum ki zeki olduğuma inanıyor. Ama her şeyi kâğıda dökmek, onunla yüz yüze tartışmaktan çok daha farklı hissettiriyor. Ayrıca, raporu teslim etmek sadece ödevimin bittiği anlamına gelmiyor. İlişkimizi gizli tutma nedenimin de sona erdiği anlamına geliyor ki bu da bende bambaşka bir gerginlik dalgasına neden oluyor. Aramızdaki bağı hissediyorum. Orada olduğunu biliyorum. Ama ya halka açıldıktan sonra benden sıkılırsa? O zaman halkla ilişkiler danışmanı Sasha Clark olmak yerine, bir zamanlar Vincent Mazzanti ile çıkan kız olurum.

"Sasha?"

Göz kırpıyorum. "Pardon, ne dedin?" Annie'nin bana sorduğu şeyi kaçırdığım için soruyorum.

Sırıttırıyor. "Orada tamamen kendinden geçmiştin. Ne düşünüyordun?"

"Gala." Gözlerim Vincent'a kayıyor, kızına yalan söylediğim için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

"Ne giydiğini biliyor musun? Oh!" Canlandı, belli ki aklına harika bir fikir gelmişti. "Elbise alışverişine gidebiliriz!"

Onun coşkusuna gülümsüyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ben çoktan bir elbise aldım."

"Gerçekten mi? Kahretsin." Sönüyor.

"Bir dahaki sefere, Prenses." Vincent diyor ki. "Daha çok gala olacak."

Dudağımı ısıırıyorum, söylediği her şeyi anlamlandırmaktan kendimi alıkoyamadığım için nefret ediyorum. Sanki gelecekle ilgili düşüncelerimi duymuş ve beni rahatlatmak istemiş gibi.

"Elbisenin fotoğrafını çektin mi? Bakabilir miyim?" Annie soruyor. "Hiç fotoğrafını çekmedim ama sana bir fotoğrafını gösterebilirim.

web sitesi."

Bağlantıyı bulmam sadece bir dakikamı alıyor ve Annie telefonumu eline alır almaz *nefes nefese kalıyor*.

"Aman Tanrım, bayıldım!" Ciyaklıyor.

Ben de çok sevdim. Her zamanki siyah kokteyl elbisemi giymek istiyordum ama bu etkinlik için biraz daha *farklı* bir şey tercih ettim. Neden yeni bir şey almam gerektiğine dair zihnimde bir bahaneler listesi yaptım ama benim için önemli olan tek bir neden vardı. Onun adı da Vincent. Aynı şekilde gidemesek bile bir çift olsam da, hala rolümü oynamak istiyorum. Bay Mazzanti'nin koluna aitmişim gibi görünmek istiyorum.

Elbiseyi sipariş etmekten neredeyse bir düzine kez vazgeçiyordum. Ama elbiseyi Jessica'ya gösterdiğimde bana aldırdı. Kendimi daha iyi hissedeceğimi savundu.

Kalıbı benim güvenilir küçük siyah elbisemle neredeyse aynı olduğu için içinde rahatım. Dizlerin hemen altında duruyor ve yapıştırılmadan vücuda oturuyor. Seksi ama zevkli bir V yakası var. Tek farkı benim tercih ettiğim kap kollar yerine spagetti askılı olması. Ve elbise siyah yerine allık pembe. Ve payetlerle kaplı.

Annie mevcut tüm fotoğraflara tıklarken neredeyse koltuğunda zıplıyor. "Sasha, bunun içinde bir süper model gibi görüneceksin!"

İltifatı karşısında yanaklarım ısındı. "Güvenini takdir ediyorum."

"Görmek ister misin baba?"

Vincent başını sallar. "Şaşırmayı tercih ederim."

Annie ona gülümsüyor. "Seni çok şaşırtacak."

Vincent uzanıp elini masanın altındaki dizime koydu. "Sasha ne giyerse giysin göz kamaştırıcı olacak."

"Duh." Annie telefonumu geri verdi. "Ben de balo için böyle bir elbise istiyorum."

Vincent boğulur gibi bir ses çıkarır. "Balo mu? Sen neden bahsediyorsun!"

Annie ona donuk bir bakış atar. "Lisede giyindiğiniz falan bir dans."

"Balonun ne olduğunu biliyorum." Vincent cevap verir, sesi hala biraz

Şok.

Annie bıçağı saplar. "Ve erkek arkadaşım kıyafetini planlayabilir elbisemin etrafında, böylece eşleşiriz."

Vincent ağzını oynatıyor ama bir şey çıkmıyor.

Ben de sevinçle katılıyorum. "Biliyor musun, ben baloya gittiğimde arkadaşım balodan sonra evinde büyük bir yatıya kalmıştı. Açık havada bir jakuzisi vardı ve uyumak için bahçesine çadırlar kurmuştuk. Çok eğlenceliydi."

Annie'nin yüzü aydınlanır. "Evet! Bunu yapmak istiyorum!"

Vincent yavaşça başını çevirip bana bakıyor. Çenesi bükülüyor ve kalçamdaki eli beni sıkıca kavırıyor.

"İkiniz için de bu kadar yeter. Sanırım yatma vakti geldi."

Annie kıkırdar ve masadan zıplayarak kalkar.

"Ben gelip seni yatırmadan önce beş dakikan var!" Vincent arkasından seslenir.

Sandalyemi itmek için hamle yapıyorum, ama Vincent elinin baskısını artırarak beni durduruyor.

Eğiliyor, dudakları yanağımı okşarken alçak sesle konuşuyor.

"Kızımın aklına böyle fikirler sokarak kendini çok şirin sanıyorsun.

Ama bunun bedelini sonra ödeyeceksin." Eli uyluğumda daha da yukarı kayıyor. "Ve elimdeki kaynakları asla unutma. Şu anda iyi bir çocuk olabilirim ama sana pis ellerini sürmüş her erkeğin peşine düşmekle ilgili hiçbir sorunum yok."

"Çok fazla ceset var." Blöf yapıyorum. O kadar çok değil.

Eli daha yukarı kayıyor. "Mississippi büyük bir nehirdir."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

SASHA

MHer geçen blokta sinirleriniz daha da kötüleşiyor. Bir saat içinde Mazzanti Enterprises'da olacağız.

An meselesi ve geri dönüş yok. Geri dönüp siyahlara bürünecek zaman yok.

Jessica hazırlanmama yardım etmek için geldi. Sadece saçıma yardım etmek için olduğunu iddia etti ama tek yaptığı saçımı yumuşak bir şekilde düzeltmekti.

Sanırım asıl sebep, ışıltılı pembe elbiseyi giymekten korkmadığımdan emin olmaktı. Jessica, Cheryl'ı kendisinin de katılması için ikna etti.

Galaya da. Ona açıkça bir davetiye alabileceğimi söyledim ama sadece omuz silkti. Ona neden benimle birlikte hazırlanmadığını sorduğumda da aynı şeyi yaptı. Omuz silkmesini, *giriş yapmakla* ilgili bir şeyler mırıldanması izledi. Korumamı etkilemek istediğine dair içimde bir şüphe var.

Bu geceki mekanın hem açık hem de gizli güvenlikle dolup taşacağı düşünüldüğünde, Eric'e dizginleri biraz gevşetmesi için izin verildi.

Çevresel yardım olarak katılıyorum, bu yüzden aralarına karışmayı ve sessiz müzayede ürünlerine teklif veriyormuş gibi yapmayı planlıyorum. Gölge olmadan ortama karışmak daha kolay olacak.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Serseri gibi göründüğüm için endişelenmiyorum, bu elbise çok süslü. Aslında bir milyonerin kız arkadaşı gibi görünebileceğimden endişeleniyorum. Askılı siyah topuklu ayakkabılar, altın küpeler, dumanlı gözler ve cesur bir kırmızı dudak boyasıyla eşleştirdiğim kıyafetim çok şık.

Daha önce hiç görünmediğim kadar şık. Eric bile beni ilk gördüğünde iki kere baktı. Ama bu etkinliğe halkla ilişkiler ekibinin bir parçası olarak katılıyorum, kişisel bir konuk olarak değil.

Araba M.E.'nin ön kapısında durdu ve endişelenmek için zamanım kalmadı.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

VINCENT

"Y Neden buraya gelip kendimizi tanıtmak zorunda kaldığımızı anlıyorsunuz." Yaşlı bir beyefendi bana dedi ki.

"Babamı tanıyan herkesle tanışmak benim için bir zevk. Onun herhangi bir arkadaşı..." Gözlerim önümdeki adamın omzunda geziniyor ve sözlerim kesiliyor.

O burada. Benim kadını.

Ve lanet olsun. Annie haklıydı, kraliyet ailesi gibi görünüyor. Lanet bir kraliçe gibi. Benim gibi görünüyor.

Kalbim bir kez daha sıkışıyor ve tekrar konuşabilmek için yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Affedersiniz." Kaba davrandığımı biliyorum ama cevap beklemiyorum.

Sasha ile aramda çok fazla boşluk var ama ona ulaşmam için geçen süreyi her ayrıntıyı yakalamak için kullanıyorum. Her santimi parlıyor. Parlak yeleli saçları. Işıltılı gözleri. Dudakları. Elbisesi. Bir şekilde masumiyeti ve günahı eşit derecede temsil eden o lanet elbise. Tozlu gül rengi *iyi kız* diyor, ama kıvrımlarının üzerinde parıldama şekli *boğucu tanrıça* fısıldıyor.

Sadece ona bakmak bile nabzımı hızlandırıyor ve sikimi sertleştiriyor.

Kiminle konuştuğunu fark ettiğimde birkaç adım uzaktaydım. Ya da daha iyisi, *neyle* konuştuğunu. Bir adamla. Onun yaşlarında ve kız arkadaşıyla fazlasıyla ilgileniyor gibi görünüyor.

Sasha'nın gözleri bana kaydığında, geleceğimi bildiğini söyleyebilirim. Yanaklarında bilmiş bir kızarıklık var. Küçük fingirdek o lanet kıyafetin içinde bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Dokunma mesafesinde dururken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Sasha."

Sasha bana gülümsüyor. "İyi akşamlar Bay Mazzanti. Şu ana kadar etkinlikten keyif aldınız mı?"

"Çok, çok fazla." Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum.

Kendisine çok yakın duran adama doğru başını sallıyor. "Bu Jordan, pazarlamadan."

Bakışlarımı çevirdiğimde onu Sasha'nın göğsüne bakarken
yakalıyorum. Ne zaman ki
Sasha'nın onu az önce tanıştırdığını duyunca gözleri benimkilere dikildi.
Yüzümdeki öfke onu solgunlaştırdı.
Ona doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Git başımdan."

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

I Jordan'ın Vincent'in gazabından kaçmak için tökezlemesini izlerken gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Jordan muhtemelen zararsızdır ama ipucu almıyordu. Şanslıydım, elimde mükemmel bir silah vardı. Birkaç dikkatli hareket gerekti ama Vincent'in görüş alanında olacak şekilde manevra yaptım. Beni fark etmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Ve haklı olarak Jordan'dan kurtulmakta benden çok daha başarılı olacağını düşündüm.

Şu anda Vincent'in ayakkabılarına salyalarımı akıtmamamın tek nedeni, daha önce beş dakika boyunca odanın bir köşesinden ona bakmış olmam.

Vincent her zaman lezzetli görünüyor. Her zaman. Ama nedense bu gece daha da yalın görünüyor. Siyah takım elbisesi. Siyah gömleği. Siyah kravat. Koyu renk saçları. Ruhunu arayan gözler. Yüzünü gölgeleyen kirli sakal. Tamamen yalanabilir. Ve o *benim*. Tamamen benim.

"Tatlım. Beni öldürüyorsun." Gözleri vücudumda gezinirken Vincent'in ses tonu o kadar sıcak ki kalçalarım sıkıştı.

Yüz hatlarımı düzeltiyorum. "Efendim, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. hakkında."

Vincent, gürültüyü bastırmak için konuşuyormuş gibi yaparak eğilir odada. Dudakları her kelimedede kulağımın kabuğuna değiyor. "Bebeğim, eğer benimle dalga geçebileceğini sanıyorsan, sana bir ders vereceğim. Seni yatağıma bağlayacağım ve yüzündeki o tatlı ifadeyi sileceğim." Parmak uçları çıplak omzumun üstünden başlayıp yavaşça kolumdan aşağı iniyor ve tenimde çakıl taşları oluşmasına neden oluyor. "Ve beni tanıştıracığın her erkek, reddedilmiş bir orgazma eşit olacak. Yani, daha sonra boşalmana izin vermemi istiyorsan, o boku keseceksin."

Burada gülsem mi yoksa soyunsam mı bilemiyorum.

Parmakları bileğimi sarıyor. Sıkıca kavırıyor ama morartmıyor. "Beni anladıysan başını salla, tatlım."

Başımı salladım.

"Aferin kızıma." Tam boyuna doğru doğruldu ve bana yavaşça bir kez daha baktı. "Lanet olsun. Seni vücuduma yapıştırmak isteyip istemediğime karar veremiyorum. ya da sana bakmaya cüret eden her erkeğin gözlerini oyarken seni bir dolaba kilitlemek istiyorum."

Bu sefer gülüyorum. "Sevgilim, sana güzel bir imaj vermek için çok çalıştım. Lütfen bu gece misafirlerini sakatlayarak bunu mahvetme."

Vincent konuyu değiştirmeden önce seçeneklerini değerlendirir gibi başını öne eğer. "Eğleniyor musun?"

Gülümseyerek odaya bakıyorum. "Evet. Etkinlik ekibiniz çok yetenekli. Bu mekânı geçen gün gördüğümü biliyorum ama son rötuşlar ve tüm bu güzel insanlarla birlikte daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor."

Doğruyu söylüyorum. İçinde bulunduğumuz balo salonu birkaç yüz konuğu ağırlayabilecek kadar büyük. İki tam servis barı, tepsiler dolusu yiyecek taşıyan siyah kravatlı garsonları ve profesyonelce sergilenen açık artırma ürünleriyle dolu bir duvarı var.

Vincent bir anlaşıma mırıldanır. "Eğer teklif vermek istediğin bir şey varsa, sadece adını yaz. Ben satın alırım."

Başımı sallamadan önce gözlerimi sergilenen muhteşem el yapımı vazoya dikiyorum. "Vincent."

Bileğimi sıkıyor. "O elbiseyle zaten sabrımı sınıyorsun. Ne istersen ona teklif ver. Beni bu konuda zorlama."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözüm kesildi. "Bay Mazzanti."

Baktım ve Amanda denen *kaltağı* orada dikilirken buldum.

Vincent'la aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini biliyorum ama artık çok geç. Ayrıca, istemiyorum. Vincent'a yaltaklanma şekli, birkaç gözünü oymak için ona katılma isteği uyandırıyor bende.

"Konuşmana yakında başlamak istiyorlar." Amanda, sesi her zamankinden daha gırtlaktan geliyor.

Vincent'ın başparmağı tenimde daireler çiziyor. "Tabii ki. Ya sen?"

"Ben Amanda. Halkla İlişkiler'den." Bana bakıyor, yanakları pembeleşiyor, gözlerini kaçırmadan önce.

Vincent bana göz kırpmıyor ve ağzım açık kalıyor. Bu herif *Amanda* denen *kaltağın* kim olduğunu çok iyi biliyordu ve yine de onu utandırdı. Tanrım, bu pisliği gerçekten seviyorum.

Benimle konuşurken sesini alçaltma zahmetine girmiyor. "Teklif vermemiz için iyi bir şey bul. En azından bir tane kazanamazsak üzüleceğim."

öge." Bu da yetmezmiş gibi Vincent eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. Cevap veremeyecek kadar şaşkınım. Ya da herhangi bir şekilde tepki veremeyecek kadar.

Bir dakika sonra debriyajım titrediğinde hâlâ aynı yerde duruyordum. Telefonumu çıkardım ve Vincent'tan bir mesaj gördüm. *Gece yarısına dört saat var. Sonra görevin bitecek. Ve sen benimsin.*

Bu adam çabalamadığında bile beni kızdırıyor, bu yüzden gerçekten çaba gösterdiğinde... Çaresiz bir insan birikintisiyim.

Dikkatimi dağıtmak için etrafıma bakıp Jessica'yı arıyorum. Siyah saçları ve giydiğini bildiğim siren kırmızısı elbisesi arasında onu fark etmek kolay olmalı. Kalabalığı ilk taradığımda onu Eric'le birlikte bir köşeye sıkışmış halde buluyorum. Onları rahatsız etmek istemesem de Vincent'ın neden olduğu gerginliğin bir kısmını üzerimden atmak için kapılara doğru yöneliyorum.

İnsanların gelip gideceği türden bir etkinlik olduğu için büyük çift kapılar açık bırakılmış. İkinci kattayız ve lobi Balo salonunun dışındaki alan geniştir ve binanın geri kalanı gibi güzel bir şekilde döşenmiştir.

Önümden geçen bir tepsiden bir kadeh şarap alıp çok daha sessiz olan lobiye çıkıyorum ve birinci kattaki ana girişe bakan balkona yaklaşıyorum.

Burada biraz daha rahat nefes alabildiğimi hissediyorum. Galanın sesleri ve enerjisi hâlâ yakınımda ama artık o kadar da bunaltıcı değil.

Vincent'ın elbiseme verdiği tepki bu gece karşılaştığım diğer erkeklerle eşitti. Seksi ve arzulanır hissetmek harika ama sürekli bakışlar biraz boğucu. Ayrıca, yalnız bir kadın olarak istenmeyen teklifleri savuşturmanın yarattığı stres de cabası. Bu kadar kısa sürede Vincent'ın sunduğu korumaya alıştım. Sadece onun yanında durduğumda, hiçbir şeyin bana dokunamayacağını biliyorum. Ama onsuzken, zırhımın eksik olduğunu hissediyorum.

"Sasha, işte buradasın!"

Sesle yüzleşmek için döndüğümde gülümsüyorum. "Selam, Brent!"

Vincent'ın asistanı ince kesim gri takım elbisesi ve papyonuyla GQ yakışıklısı gibi görünüyor.

Islık çalıyor. "Kahretsin kızım, cehennem gibi sikilebilir görünüyorsun."

Bir kahkaha boğazıma takılıyor ve homurdanarak dışarı çıkıyor.

"Aman Tanrım, bunu az önce söylemedin."

Brent sırtıyor. "Yalan söylememeliyim."

Başımı salladım. "Saçmalıyorsun."

"Kesinlikle." O da kabul ediyor. "Ama seni bulduğuma sevindim.

yuk

arı." "Hizmetinizdeyim. Neye ihtiyacınız vardı?"

"Seni arayan bir muhabir var. Sanırım bazı soruları vardı.

Vincent konuşmak için ayağa kalkmadan önce sormak istedi." Brent saatine baktı. "İki dakika sonra falan."

Parmaklıklardan uzaklaşıyorum. "Oh, sorun değil."

"Ben oraya geri dönüyorum." Brent başıyla balo salonunu işaret eder.

"Muhabiri asansörlerin yanında bıraktım ama seni bulmam biraz zaman aldı, o yüzden

taşınmış olabilir."

"Onu bulacağım. Neye benziyor?" Brent

omuz silkiyor. "Kel. İnek. Tipim değil."

Annie'ye göz devirmesi yapıyorum.

"Yardımsever."

Brent gülüyor ve açık kapıdan geçmek için oradan ayrılıyor. O gittikten sonra iki asansör seti olduğunu hatırlıyorum.

Vincent'ın konuşmasını kaçırmak istemediğimden, ölümcül topuklarımın izin verdiği kadar hızlı hareket ediyorum.

Asansörlerin yanında sohbet eden birkaç kişi var ama hiçbirisi kel adam değil. Yanlarından geçip koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Diğer banka hemen köşeyi dönünce.

Burada kimsenin olmadığını fark etmem sadece bir saniyemi aldı. I Arkamı döndüğümde kafamı kendime salladım. Tabii ki uzak asansörlerde değil. Bu hiç mantıklı değil.

Bir adım atmıştım ki bir el omzuma kondu. Bu his o kadar ürkütücü ki, içgüdüsel olarak sarsılıp dokunuşa doğru dönüyorum. İşte o zaman acı vuruyor. Boynumda keskin, batıcı bir his. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor.

Bir saniye sonra acı kesiliyor. Yerini yayılan bir sıcaklık aldı. Boynum, omuzlarım, kollarım. Bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum ama bana ne olduğunu anlayamıyorum. Göğsüm ağırlaşıyor. Beynim bulanık. Düşüncelerim bedenime ayak uyduramıyor. Ama ruhum bana bağılıyor. Bana tehlikede olduğumu haykırıyor.

Koşmaya çalışıyorum. Ayağımı ileri itmeye çalışıyorum. Hareket etmiyor. Bir şey belime dolanıyor, beni geriye doğru çekiyor.

Tökezliyorum. Kollarım işbirliği yapmıyor. Düşüşümü engellemek için uzanmak yerine yanlarımda gevşek bir şekilde asılı duruyorlar.

Ama düşmüyorum. Bedenim bir şeye doğru bastırılıyor. Bir şeye.

Bir yabancıya dokunma hissi, zaten omurgamdan aşağıya doğru yayılan dehşeti körüklüyor.

Ben taşınıyorum.

Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Ayaklarımı önümde görebiliyorum. Sürükleniyorum. Çantam yerde. Bardağım Şaraplar fayansın üzerinde paramparça oldu.

Topuklarım engebeli bir zeminde çekilirken sürtünme sesi çıkarıyor.

Siyahlık görüşümü kaplıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. Ağzım hala kelimeleri oluşturmaya çalışıyor ama ses çıkmıyor.

Tekrar göz kırpıyorum.

Görüşüm daralırken, asansör kapılarının önümde kayarak kapanmasını dehşet içinde izliyorum.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

VINCENT

"Wu odadaki harika insanların yardımı olmasaydı bu hedeflere ulaşmamız mümkün olmazdı. Yardımlarınız için her birinize ayrı ayrı teşekkür etmek istiyorum. bu topluma adanmışlığa. Evsizliğin olmadığı bir dünya için çabalamaya. Açlığın olmadığı bir dünya."

Sözlerim odanın içinde dolaşıyor, tüm gözler üzerimde. Sasha'nın ki hariç tüm gözler.

Kadehimi kaldırıyorum. "Şimdi git biraz para harca."

Kalabalık kıkırdarken kadehlerini kaldırıyor ama ben çoktan kürsüden uzaklaşmış oluyorum.

Sasha'nın benim konuşmamı dinlemesine gerek yok. Bu umurumda değil. Sadece onu önemsiyorum. Burada olmamasını önemsiyorum. Bunu kaçırmazdı. Elinde olsa bile. Bir sorun var.

Angelo'yu fark ettim. Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve sohbetinden uzaklaşıyor.

"Sorun ne, Vin?" O soruyor.

"Sasha. Nerede o?" Odadaki endişeli bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "En son ne zaman gördün?" diye sordum.

"İkinizi birlikte gördüm ve sonra onu lobiye çıkarken gördüm. alan."

O daha konuşmasını bitirmeden ikimiz de yürümeye başladık. Kapıya yaklaştığımızda Brent'i fark ettim.

"Brent!" Adını bağıriyorum.

"Evet, patron?"

"Sasha nerede?"

Düşünürken kaşları çatılır. "Oh, um, sanırım onu görmedim O muhabirle konuşmaya gittiğinden beri."

Tanıdık bir adrenalin seli damarlarımı dolduruyor. "Hangi muhabir?" "Adını öğrenemedim."

Angelo ve ben ona doğru ilerleyince Brent'in gözleri büyüdü.

"Neye benziyordu? Detaylar." Talep ediyorum.

Brent de benim kadar korkmuş görünüyor. "Um, beyaz adam. Keldi. Tıraşlı kel gibi, yaşlı kel değil. Kısa boylu. Zayıftı. Gerçekten mavi gözleri vardı. Deli mavisi gibi."

Nabzım kulaklarımda uğulduyor. Bu Randal. Orospu çocuğu burada. Doğruca benim binama girdi.

Angelo telefonunu çıkardı.

Brent'i gömleğinin önünden tuttum. "Nerede?!"

Arkasını işaret ediyor. "Asansörler."

Ben daha söylemeden bacaklarım koşmaya başlıyor. İlk asansör grubunda yavaşlıyorum ama içimden bir ses bunun o asansör olmadığını söylüyor.

Köşeyi döndüğümde gözlerim hemen yerdeki küçük altın çantaya takılıyor. Kırılmış bir camın hemen yanında.

Sasha!

Panik ve öfke içimde savaşıyor.

Asansörü çağırmak için düğmeye basıyorum ama ışığı bile yanmıyor. Angelo diğerini dener ve aynı şey olur.

Eric köşeden koşarak gelir ve Angelo ona diğer asansörleri denemesi için bağırır.

"Ofisim." Bu sözleri yüksek sesle söyleyince Angelo dönüp bana baktı. Tekrar söylüyorum. "Benim ofisim. Piç herif asansörlerle oynadı ve yukarı çıktı." Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum. "Bunları alacak birini bul.

İşler yolunda gidiyorsa beni takip edin."

Angelo başını sallıyor ve silahı gizli kılıfından çıkarıp elime tutuşturuyor. "Hemen arkanda olacağım, kardeşim."

Kapıyı iterek merdiven boşluğuna çıktım. 19 kat merdiven. Koşmaktan başka çarem yok.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

SASHA

PAin. Her şey acıtıyor.
Kulaklarımın dibinden bir tokat sesi geçiyor ama ne olduğunu çıkaramıyorum.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama çok ağır geliyorlar. Uykuya mı daldım?

Yanağımdan keskin bir acı yayılıyor ve başım yana doğru sarsılıyor. Tüm vücudum hareketle birlikte yuvarlanıyor.

Gözlerim kapalı, vücudumun durumunu anlamaya çalışıyorum. Bir sandalyedeyim. Düşünüyorum. Çenem göğsümde. Yan tarafıma sert bir şey batıyor. Parmaklarımı esnetiyorum. Bir elim boş çıkıyor, diğer elim bir şey tutuyor.

dar kolçak. Diğer tarafıma batan şey bu olmalı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp açmak için enerji toplamaya çalışıyorum. Ve bir parmak şıklatması gibi, her şey bana geri geliyor. Muhabir. Boynumdaki acı. Asansör.

"Randal." İsmi fısıldıyorum.

"Çok iyi." Bir erkek sesi tıslıyor. Çok yakın. Çok yakın.

Acı yüzümde tekrar çiçek açıyor. Bu bok parçası

Ben

." "Bana bak!" Randal'ın sesi bağırıyor.

Ses tonundaki değişiklik yeni bir korku katmanı ekliyor. Bu adam gerçekten

Aklımı kaçırdım. Akıl sağlığımı ele geçirmek isteyen çılgılığı yutuyorum.

Vincent beni bulacak. Kayıp olduğumu fark edecek ve beni bulacak.

Sadece oyalamam gerek.

Gözlerimi açmaya zorluyorum.

Ayaklarımın dibindeki halıya odaklanmadan önce görüşüm dalgalanıyor. Bir süre sonra

Biraz uğraştıktan sonra her iki kolçağı da tutmayı başardım. Bağlı olmadığımın farkına varınca içime bir rahatlama yayılıyor. Toplayabildiğim tüm güçle iterek dik oturuyorum.

Işıklar yanmıyor ama açık kapıdan içeri giren parıltı ve pencere duvarının ötesindeki ufuk çizgisinden gelen pırıltılı ışıklar net bir şekilde görmem için yeterli. Ve mekânı tanıyabiliyorum. Vincent'in ofisi. Ziyaretçi koltuklarından birindeyim, ama arkam masaya dönük olacak şekilde

çevrilmiş.

Randal beni fazla uzağa götürmedi. Bu bana Vincent'ın burada olacağına dair daha fazla umut veriyor. O beni kurtaracak.

"Partiye hoş geldiniz." Randal'ın manik sesi dikkatimi çekiyor.

Sadece birkaç metre önümde duruyor. Elinde bir silah, göğsümü işaret etti.

"Başlamaya ne dersin?" Silahını yavaşça benden uzağa doğrultarak soruyor.

Yörüngeyi takip ediyorum ve gözlerim yanımdaki sandalyeye yığılmış figüre kilitlendiğinde kontrol maskem dağılıyor.

Titrek bir elle uzandım. "Annie?"

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VINCENT

MCiğerlerim yanıyor. Benim uyluklarıma kramp giriyor. Vücudum durmam için bana bağırıyor.

nefesim. Zihnim zamanım olmadığını biliyor.

Sahanlığı 15th kat için dönüyorum ve kendimi hızlanmaya zorluyorum.

Öfkemin beni körüklemesine izin veriyorum.

Bu orospu çocuğu Sasha'ma elini sürdü. Başka şansımız yok. Bu kadar. Randal bu gece ölecek.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

ANnie'nin göğsü hareket ediyor. O yaşıyor. Onu sarsıp uyandırmak istiyorum. Ama eğer uyuyabiliyorsa

her ne olacaksa, bu en iyisi olabilir.

Vincent'ın bizi bulacağına hâlâ inanıyorum. Ama bizi zamanında bulamama ihtimali de var. Ve artık endişelenmem gereken tek kişi ben değilim.

"Randal." Adını sakince söylemeye çalışıyorum ama sesim kesiliyor ve

gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark ediyorum. "Lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Silah bana nişan almak için geri döndü. "Kapa çeneni, kaltak!

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

O kadar kötü titriyorum ki sandalyeye tekrar tutunmak zorunda kalıyorum.

Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Kız kardeşin için çok üzgünüm. Ama bize zarar vermek onu geri getirmeyecek."

"Sakin onun hakkında konuşayım deme!" Randal silahı yüzüme doğru iterek bağırıyor.

O kadar aptalca savunma dersleri aldım ve hiçbir şey yapamıyorum. Annie'yi ilk gördüğümde ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım işbirliği yapmadı. Onu etkisiz hale getireceğime emin olsam bile, vücudumu dinletemiyorum.

"Özür dilerim." Tekrar ediyorum. "Lütfen, burada seninle kalacağım.

Bırak Annie

git."

Başını sallar. "Hayır. Beni kandıramayacaksın." "Bu bir numara değil. İkimize de ihtiyacın yok." Yalvarıyorum.

Yüzünde beliren gülümseme kabuslarıma girecek. Eğer ben tekrar uyuyacak kadar uzun yaşamak.

"Yanılıyorsun, Sasha." Adımı söylediğini duymak boğazımda safranın yükselmesine neden oluyor. "İkinizi de öldüreceğim. *Muhteşem Vincent*

buraya gelecek ve sevdiği her şeyi ölü bulacak." Sanki Vincent'a acı çektirmek uğruna ölmemiz çok komikmiş gibi kıkırdıyor.

Hiperventilasyon yapmaya çalışan ciğerlerime karşı savaşıyorum.
"Ama Annie senin de kardeşin. O sadece Vincent'a ait değil."

"Kapa çeneni!"

"Annie onun bir parçası. Renee'nin bir parçası."

"Kapa çeneni!" Silahı Annie'ye doğru çevirdi ve ben de çenemi kapadım. "Onun adını söyleme. Sakın onun adını ağzına alma!"

"Tamam, tamam. Tamam, özür dilerim." Panik boğazımı

tırmalıyor. Onu kaybediyorum. "Annie bir amaç için bir araç.

Vincent'a zarar vermenin en iyi yolu o. Vincent'a zarar vermenin en iyi yolu o.

Kız kardeşimi öldürdü. Ruh eşimi. Benim hissettiğim, hayatı paramparça eden acıyı hissetmeye ihtiyacı var. Ve sen, sen sadece onun acısını artıracak uygun bir fahişesin."

"O beni sevmiyor." Bu sözleri yüksek sesle söylemek canımı yaktı. Umarım doğru değildir ama her şeyi söyleyeceğim. Onu oyalamam gerek. "Ölmem umurunda olmayacak. Annie'den kurtulduğu için mutlu olacak. O zaman bekarlığa geri dönebilir. Bir yere bağlı olmayacak."

"Hayır. Hayır. Hayır! Beni kandırmaya çalışma!" Randal çığlık atıyor, silah bana doğru dönüyor. Annie'den uzağa.

Devam ediyorum. "Eğer bunu yaparsan, hayatını hapiste geçirirsin. Tekrar ortadan kaybolmayı tercih etmez misin? Gidip huzur içinde yaşayabilirsin."

"Kapa şu lanet çeneni!"

Randal'ın sesi odada yankılanırken, Annie'den küçük bir inilti geliyor. Sessizce Randal'ın onu duymamasını umuyorum.

Bakışlarımı Randal'da tutuyorum ve alaycı dudaklarında beliren gülümsemeye kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kendi sözlerimi bile zor duyuyorum. "Özür dilerim. Lütfen, ona zarar verme." Şimdi hıçkırarak ağlıyorum ve kimden özür dilediğimden emin değilim. "Çok özür dilerim."

İnsanlığın son kırıntısı da gözlerini terk ediyor.

"Ben değilim." Sonra silahını Annie'ye çevirdi.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

VINCENT

I sessizce 20th katının kapısını açarken derin nefesler alıyorum.

Altıncı kattayken altımdaki kapıların çarparak açıldığını duydum. Desteğim geliyor ama yeterince yakın değiller. Beklemeyi göze alamam.

Kapıyı arkamdan kapatırken Angelo'nun bana verdiği silahı kontrol ediyorum.

Mermi haznede, emniyet kapalı.

Alçakta durarak ofisime doğru ilerliyorum. Tepe ışıklarının sadece yarısı yanıyor, ama oldukça aydınlık.

Koridorun aşağısından bir bağırış geliyor.

Randal'ın sesini duymak beni onu son gördüğüm zamana götürdü. Kızımı çalmaya çalışırken onu sokaklarda kovalamak zorunda kaldığım zamana. Hatıraları bir kenara itiyorum. Bunun için zaman yok.

Son köşeyi dönerken gölgelerde kalıyorum. Doğruca ona doğru koşmak istiyorum ama Sasha'nın ikincil zarar görmeyeceğinden emin olmalıyım.

Sasha'nın yumuşak sesi koridorda süzülüyor ve onun çoktan ölmüş olabileceğinden endişelenen içimdeki gömülü parça bir nefes alıyor.

Hâlâ ofisimden birkaç metre uzaktayım ve kapının açık bırakıldığını görebiliyorum. Odanın neresinde olduklarını görebileceğimi umarak kendimi açıklığa göre hizalıyorum.

Sasha'nın sözlerini duyacak kadar yakıным. "Çok özür dilerim." Sesi beni korkuyla dolduruyor.

Gözlerim ileriye doğru kayıyor ve neredeyse on yıldır ilk kez Randal'ı görüyorum. Ve Sasha'ya doğrulttuğu silahı.

Yüz ifadesini seçemiyorum ama birden sesi çok sakinleşti. "Sakin değilim."

Son sözler ve kanım donuyor.

Tam boyuma geldim ve kendi silahımı kaldırdım.

Silahı Sasha'dan uzağa çevirmesini şaşkınlıkla izliyorum. Yörüngeyi takip ediyorum. Ve kalbim durdu. Annie.

Randal silahını kızıma doğrulttu.

Tetiği çekiyorum.

Randal da öyle. Namlusu karanlık odayı aydınlatıyor.

Vahşileşiyorum.

Silahımı hazır tutarak tetiğe tekrar tekrar basıyorum.

Hedefime doğru adım atıyorum. Randal'ın vücudundan yaylar halinde kırmızı sis fışkırıyor. Her mermi tam isabet ediyor.

Ben durmam.

İki saniye sonra ofisteyim. Yaklaşıyorum.

Şimdi yüzünü bana döndü. Bir el daha sıkıyorum, bu seferki omzundan geçer ve arkasındaki pencereye bir örümcek ağı çatlatır.

Randal her vuruşta geri sallanıyor. Ama silahını düşürmedi. Bir vuruş daha. Tökezliyor, kendini pencereye doğru tutuyor. Randal silahını kaldırmaya çalışıyor. Bu sefer hedefi ben olacağım.

Sonunda.

Ben durmam. Öfkem, ilerleme hızımı durduramayacak kadar büyük.

Bir kükremeyle aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ayağımı göğsüne çarpıyorum. Darbe, arkasındaki hırpalanmış pencerenin karşı koyamayacağı kadar büyüktü. Cam kırılmadan önce bir anlığına dışa doğru eğildi. A

Karanlığın içinde kaybolmadan önce Randal'ın gözlerinde bir inançsızlık ifadesi belirir. Yerden yirmi kat yukarıda.

Gitti. Randal gitti.

"Baba?" Annie'nin çığlığı beni pencereden uzaklaştırdı. Aman Tanrım. Randal'ın tek atışı. Tek atışla kurtuldu.

Annie ve Sasha yerde toplanmışlar. İki sandalye de devrilmiş.

Annie'nin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve silahımı arkamda yere bırakıyorum. "Annie. Prenses. İyi misin?" Kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Küçük yüzünü iki elimle kavriyorum. Sarsılmış ve korkmuş görünüyor ama incinmiş gibi görünmüyor.

Annie daha çok ağlamaya başlar. "Neler oluyor?"

Ellerimi üzerinde gezdiriyorum. Bir yara var mı diye kontrol ediyorum. Kan var, ama onun kanı olup olmadığını anlayamıyorum. Randal'ın kanı her yere sıçramıştı.

"Annie, tatlım, yaralandın mı?"

Başını sallıyor. Kalbimi saran endişe gevşemeye başlıyor. Randal ateş ederken ona nişan almıştı ama ıskaladı. O olmalı kaçırdım.

Onu kucaklamak için öne doğru eğildiğimde dizim yerde kayıyor. Aşağıya baktım. Ve ne gördüğümü anlamam bir anımı aldı. Bir kan gölünün içinde diz çökmüştüm. Çok fazla kan. Çok fazla.

Omurgamı saran korkuyla bakışlarımı Sasha'ya yöneltiyorum.

Loş ışıktaki bile ne kadar solgun olduğunu görebiliyorum. Panik içinde Ben.

"Sasha." Eğilmeye başladı. "Hayır. Bebeğim, hayır."

Masaya doğru yığılırken onu yakalamak için uzandım. İşte bu her kalp atışında büyüyen kan lekesini gördüğümde. Güzel pembe elbisesi hızla koyu bir kıpkırmızıya dönüşüyor.

Gözlerini kapatmaya başlar.

"Hayır! Sasha! Benimle kal, bebeğim. Burada kal, Sasha. Burada kal."

Bana yaslanması için hareket ediyorum ve dikkatli parmaklarımla elbisesindeki küçük yırtığı açıyorum. Kurşun yarasının görüntüsü beni altına çekmeye çalışıyor. Beni 30 yıl geriye çekmeye çalışıyor.

"Seni yakaladım. Tuttum seni." Kanamayı durdurmak için bastırırken bu sözleri tekrarlayıp duruyorum.

Elim yerindeyken, bir çıkış yarası arıyorum. Ama bulamadım. Kurşun hala içinde. Lanet kurşun yan tarafına isabet etmiş. Böyle bir şey olmamalıydı. Bu mümkün bile olmamalıydı. O...

Annie.

Olanları bir araya getirirken boğazım daha da sıkılıyor. Annie'ye isabet eden kurşun kız arkadaşımın böğrüne saplandı. Bu güzel kadın hayatını kurtarmak için kendini kızımın önüne attı. Ve şimdi ölüyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Gözyaşlarım gözlerimi bulandırıyor. Göz kırıyorum. Sertçe.

Bunun karşılığını ona asla ödeyemem. Hayatımın geri kalanında, bunun karşılığını ona asla ödeyemem.

Yarasına daha sert bastırıyorum, hâlâ parmaklarımla arasından kan sızdığını hissediyorum. "Acı veriyorsa özür dilerim bebeğim. Baskı yapmaya devam etmek zorundayım."

Gözleri kayarak açılıyor ve mucizevi bir şekilde ağzının kenarından küçük bir gülümseme belirliyor. "Acımıyor."

"Güzel. Bu iyi." Yalan söylüyorum. Acıtmalı.

Şoka giriyor ve zaman tükeniyor.

Eli yüzüme doğru uzanıyor, parmakları kendi kanıyla kırmızıya boyanmış.

Yanağımı avucuna bastırıyorum. "Tatlım, dayanmalısın. Tamam mı? Yardım geliyor." Angelo'nun bir an önce gelip Annie'yi yakaladığını gördüm. Gözlerim hâlâ Sasha'dayken omzumun üzerinden bağırdım. "Lanet olası ambulansı buraya getirin! Hemen!"

Sasha'nın eli yüzümden uzaklaşıyor.

"Hayır. Sasha. Hadi ama. Benimle kal."

Göz kırpması yavaş. "Sorun yok. Sen iyisin." Gözleri kapanıyor.

Babamın son sözlerini onun dudaklarından duymak ruhumu parçalıyor.

"Sasha! Sakın beni bırakma! Seni kaybedemem. Bunu sensiz yapamam. Lütfen. Bunu tekrar yapamam. Bir daha olmaz." Kendi sesimi bile zor duyuyorum.

kendi çarpan kalbimin üzerine kelimeler. "Bebeğim, lütfen. Lütfen gitme."

Sasha'nın dudakları aralanıyor ve sanırım bir şey söylemek üzere. Onu duymam gerekiyor. Dinlemek için daha da yaklaşıyorum ama vücudu bana karşı gevşiyor.

Çok çaresizim. Bu sefer bir erkeğim, çocuk değil, ama tamamen aynı. Aynen öyle. O zaman da bir şey yapamıyordum, şimdi de yapamıyorum.

Çok geç kalmıştım.

Her zaman çok geç kalıyorum.

Alnımı onunkine değdiriyorum, gözyaşlarım yanaklarına damlıyor.

"Seni seviyorum, Sasha. Bana geri dön. Seni seviyorum."

BÖLÜM ALTMIŞ YEDİ

SASHA

H Çok üzgün görünüyor. Zavallı Vincent'im. Keşke ona endişelenmemesini söyleyebilseydim. Her şey yoluna girecek.

iyi olmak için. O kadar da kötü hissetmiyorum. Düşündüğüm kadar kötü değil. Korku gitti. Randal gitti. Annie güvende. Vincent güvende. Önemli olan da bu.

Keşke farklı olsaydı.

Sesini hâlâ duyabiliyorum. Bazen bağılıyor. Bu hoşuma gidiyor. Kızdığında sesi benim Şeytan'ım gibi çıkıyor. Ama sonra sesi Farklı bir şey. Hüzünlü bir şey. Yalvaran bir şey. Onu duyduğumu söylemek istiyorum. Ben de onu sevdiğimi söylemek istiyorum.

Keşke bana daha önce söyleseydi. Keşke ben de ona tüm bunlardan önce söyleseydim. Umarım biliyordur. Benim de onu sevdiğimi bilmezse ayrılmamın iyi olacağını sanmıyorum.

Ona söylemeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Vücudum tepki vermiyor. Gözlerimi bile açamıyorum. Sadece bir kez daha bakmak istiyorum. Vincent'in güzel yüzüne bir kez daha bakmak.

Artık daha fazla ses var. Ve hareket. Artık kelimeleri çıkaramıyorum. Bunun bana Randal'ın beni uyuşturduğu zamanı hatırlatmasından nefret ediyorum.

ve beni asansöre çekti. Ne zaman oldu bu? Bir saat önce mi? Daha az mı? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Zaman böyle komik olabiliyor.

Sesler azalıyor.

Keşke gitmeden önce bana bir battaniye verselerdi. Hava çok soğuk. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Sonunda üşümemelisin. Karanlıkta üşümek ve sakat kalmak. Hayat çok adaletsiz. Çılgılık atmak istiyorum. Ağlamak istiyorum.

Yeni bir ses diğerlerinin üzerinde geziniyor. Netleşiyor. Uzun zamandır duymadığım bir ses.

"Anne?" Sormaya çalışıyorum.

Ruhum tanımakla kabarıyor ama bana cevap vermiyor. Ses hala orada, ama bir anı gibi etrafımda yankılanıyor.

"Anne, seni çok özledim" Akıl sağlığım akmayan hıçkırıklarla kapanıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl geri döneceğimi bilmiyorum."

Gitmeye hazır değilim."

Ölümün huzurlu olması gerekir. Böyle olmaması gerekiyor.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

VINCENT

"S "Üzgünüm ama sen aileden değilsin."
Hemşireye ters ters bakarken yumruklarımı sıkıyorum.
"O benim kız arkadaşım ve ben onun ailesine en yakın şeyim.
burada var."
"Özür dilerim." Hemşire ellerini kaldırır.
Angelo bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Vin, hadi. Bırak ben
halledeyim."
Onunla dövüşmek istiyorum. Herkesle dövüşmek istiyorum. Ama
bunun olmayacağını biliyorum.
Yardım et.
"Tamam. Yap o zaman." Onu silkeledim ve uzaklaştım.
Annie ile ikinci ambulansa bindim ama Sasha haklıydı.
Önümüzde. Burada olduğunu biliyorum. Sadece bilmem gereken şey... Eğer
o...
Saçlarımı sıkıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Bu şekilde düşünemem.
"Vincent." Annemin sakın sesi savunmamı delip geçiyor. "Vincent'ın
Doktor Annie'yi akladı."
"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. Yapmak istediğim son şey,
Annie'yi öfkemle daha da travmatize etmek.
Annemi Annie'nin odasına kadar takip ettim. Hastane yatağında
pijamalarıyla otururken çok genç görünüyordu.
Randal bunu haftalardır planlıyor olmalı. Kaçırılma girişiminden
bu yana geçen yıllar içinde, teknik becerilerinde ustalaştığı açık.
Adamlarım çoğunu bir araya getirdi. Randal telefonda sahte numara
yapmanın bir yolunu bulmuş.
numaralarını aradı ve Annie'ye benden gelmiş gibi görünen bir mesaj
göndererek dışarı gelmesini istedi. Annie, Sasha'nın elbisesini görmek için
mi diye sormuş, Randal da kabul etmiş. Aynı zamanda anneme de
Florida'daki en iyi arkadaşı gibi davranarak mesaj atmış, böylece onun
dikkatini dağıtmış. Arkadaşını nereden biliyordu bilmiyorum.
Hep mesajlaşırdı ama çok inandırıcıydı.
Bu olaydan önceki dakikalarda Randal, lobiden geçen rastgele bir
apartman sakinine nöbet geçirmesine neden olan bir ilaç enjekte ederek
dikkatinin dağılmasına neden oldu.

Annie apartman kapısından koridora adımını atar atmaz Randal onu yakaladı ve bayıltmak için bir şırınga Propofol kullandı.

Şansımıza Randal'ı pencereden attığımda sırt üstü yere düştü, bu yüzden ön cebindeki şişenin üzerindeki etiket hala okunabiliyordu.

O ölü pislik, kızlarımı dışıde bayıltmak için kullandıkları şeyle uyuşturdu.

Onu tekrar öldürebilmeyi dileyerek dişlerimi gıcırdatıyorum. Daha yavaş. Tek umudum, kaldırırma çarpmadan önce tüm yol boyunca hayatta kalmış olmasıydı. Muhtemelen bunu yapmamalıydım ama tam olarak doğru düşünemiyordum. Ve sokak seviyesinde kimse yaralanmadığına göre, zarar yok, faul yok diye düşündüm.

Doktor ayağa kalkmadan önce Annie'nin çizelgesine bir not düşer. "Pekala, Bayan Mazzanti, eve gidip biraz dinlenmekte özgürsünüz. Susuz kalmamaya ve sakın olmaya dikkat edin. Sizi takip etmek için arayacağız. yarın."

Annem başını sallıyor. "Teşekkür ederim, doktor." "Evet, teşekkür ederim."

Otomatik olarak söyledim.

Bize yumuşak bir gülümseme veriyor. "Fiziksel olarak iyi olacak." Ne dediğini biliyorum. Vücudu ondan daha çabuk iyileşecek.

Zihin.

"Anlıyoruz doktor." Ona söyledim. Son bir gülümsemeyle odadan çıktı.

"Baba?" Annie elimi tuttu. "Burada kalır mısınız?" "Burada mı?" Kaşlarım çatıldı.

İri gözlerini bana diyor. "Evet. Bence onunla kalmalısın.

Sasha. Onu bekleyen biri olmalı."

Tam kalbimin daha fazla dayanamayacağını düşündüğüm anda... Annie'yi kucaklıyorum.

"Emin misin?"

Başını sallıyor ve anneme bakınca onun da aynı fikirde olduğunu anlıyorum.

Annemin şu anda ne kadar suçlu ve kızgın hissettiğini biliyorum. Randal ona ulaştığında Annie onun gözetimindeydi. Bunların hiçbirisi onun suçu değil.

Ne söylersem söyleyeyim, özür dilemekten vazgeçmeyecek. Birlikte vakit geçirmek ikisi için de iyi olacak.

"Tamam." Annie'yi daha sıkı sıkıyorum. "Tamam."

BÖLÜM ALTMIŞ DOKUZ

VINCENT

TÜç saat.
Sasha üç saattir
ameliyatta.

Annie taburcu olurken Angelo sihrini konuştu. Daha doğrusu Enzo Amca'yı aradı, o Vali'yi aradı, o hastane müdürünü aradı, o da sert hemşireyi aradı ve sonunda bana nerede oturup bekleyebileceğimi söyledi.

Bu kadar. Sadece bekle. Ve bekle.

Sasha'nın ameliyatta olduğunu ve durumunun kritik olduğunu biliyorum. Ama hepsi bu.

Biliyorum. Daha fazla bilgi almak için zorbalık yapmayı denedim. Yalvarmayı. Rüşvet verdim. Nihayetinde, cerrahlar bitirene kadar söylenecek başka bir şey olmadığı söylendi. Yani beklemek zorundayım. Ve umut etmek.

Angelo asla uzakta değildir. Randal ölmüş ve tehdit ortadan kalkmış olsa da Angelo'nun yanında tam dört kişilik bir ekip var. Bu da takım elbiseli beş iri adam ve benim tamamen siyah smokinimin kana bulanmış hali demek. Şu anda tam olarak olmamaya çalıştığımız gangster ailesi gibi görünüyoruz.

Ama yine de olabileceğinden daha iyi. Enzo Amca Minneapolis'e dönmek için daha iyi bir hafta seçemezdi. Bu karmaşayı çabucak atlatmamız için gereken bağlantılara sahip. O olmasaydı muhtemelen burada hastanede oturmak yerine bir polis karakolunda soruları yanıtlıyor olurdu. Bu geceki tüm güvenlik görüntülerini polise teslim ettik. Bu açıkça nefsi müdafaa. Tekmelemeyi biraz abartmış olabilirim.

ama yere indiğinde kimseyi ezmediği için Enzo Amca beni bundan da kurtaracak.

Yükselen sesler dikkatimi odanın diğer ucuna sürüklüyor.

Sandalyemden kalkarken Angelo'nun koruma duvarını aşan birini görüyorum. Adamın yüzü görüldüğünde onu hemen tanıyorum.

"Bırakın geçsin." Kelimelerim cızırtılı ama yeterince yüksek duydum.

Özel Ajan John Clark koluna dokunan eli silkti, sonra benimle göz göze.

"Vincent Mazzanti." Sesi çok irkin. Ve ben bunu hak ediyorum.

John birkaç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Neredeyse benim boyumda, biraz daha zayıf ama fit. Ve kızgın.

Yumruğu bekliyordum ama engellemek için hiçbir hamle yapmadım. Zaten o kadar uyuşmuşum ki, elmacık kemiğimle birleşen parmak eklemlerini neredeyse hiç hissetmiyorum.

İkinci vuruşu da engellemiyorum.

John'un göğsü kabarıyor, efordan çok ıstıraptan.

"Hey!" Angelo bağırıyor, John'a doğru uzanıyor. Ve diğer adamlardan en az ikisinin gizli silahlarını çıkardığını görebiliyorum.

"Sorun yok." Ellerimi uzattım. Geri çekilmek için hiçbir hareket yapmadılar, ben de sesimi sertleştirdim. "Geri çekilin."

John, etrafındaki tehlikeyi hiç umursamadan bana odaklanıyor.

Angelo yaklaşıyor. "Emin misin, patron?"

Dudağımdaki kanı silmek için elimin tersini kullanıyorum. "Bu Sasha'nın kardeşi."

Onun adını duyan John acı dolu bir ses çıkarır. "Senin yüzünden zarar görürse ne olacağını sana söylemiştim. *Söyledim lan sana!*" İki eliyle beni itiyor.

Bir adım geri çekiliyorum. Onunla dövüşmeyeceğim. Beni öldürmeye çalışsa bile onu durdurmayacağım. Sasha'nın ölümüne ben sebep olacaksam, buna ben davetiye çıkarırım.

Bu kelimeyi düşünmek bile beni boğuyor. Sanki John düşüncelerimi görebiliyor çünkü bir nefesle diğeri arasında mücadele onu terk ediyor. Ve biz orada öylece durduk, iki kırık adam.

"Hanginiz Vincent?" Yeni bir erkek sesi soruyor. Hepimiz dönüp ameliyat önlüğü giymiş bir doktora bakıyoruz.

"Benim."

John yanıma geliyor ama sessiz kalıyor.

Doktor bana odaklanmadan önce gözlerini heybetli adam grubunun üzerinde gezdiriyor. "Kurşun çok fazla iç hasara yol açmış ama şu anda durumu stabil ve ameliyattan çıktı..."

Artık duymuyorum. Sırtım duvara çarptığında bacaklarım tutmuyor. Yere yığılırken boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Alnım dizlerime düşüyor ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum.

O yaşıyor.

Kızım yaşıyor.

BÖLÜM YETMİŞ

SASHA

S^{*Vu*}_{*r.*} Kendimi ağır
hissediyorum. Vücudum ağrıyor
ama çok hafif. Neredeyse

Başka birinin acısını hissetmek. Ve bir uğultu var. Makineler gibi. Ama bu
garip, değil mi?

Çok yorgunum. Çok yorgunum. Gözlerimi açmaya çalışıyorum
ama yapamıyorum. Açamıyorum işte.

Biraz daha uyuyacağım.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

MCiğerlerim hızlı bir nefesle genişliyor. Anılar bilincime akıyor ve beni çekiyor

Hayal dünyasından çıkana kadar. Vuruldum. *Vurulmuştum.*

Gözlerim hala kapalıyken, el ve ayak parmaklarımı oynatmaya çalışırken farkındalığı bedenime zorluyorum. Beynimden uzuvlarıma giden sinyal olması gerekenden daha yavaş, ama tüm parçalarım tepki veriyor. Rahatlamış bir nefes veriyorum. Çarpma anını tam olarak hatırlamıyorum ama belli belirsiz yere yığıldığımı hatırlıyorum. Nerenden vurulduğumu bile bilmiyorum ama iyi ki omurga.

Uyuşturulduğumdan oldukça eminim. Etkisi geçtiğinde çok acı çekeceğimi varsayıyorum. Ve vay canına, ayak parmaklarımı hareket ettirmek çok yorucuydu. Tekrar uykuya dalmak istiyorum. Ama henüz yapamam. Herkesin iyi olup olmadığını öğrenene kadar olmaz.

Bir an durup kararlılığımı pekiştiriyorum.

Endişe verici bir çabayla gözlerimi açmaya zorluyorum. Görüşüm dalgalanıyor, ama oda kutsanmış bir şekilde loş. Tavana bakarken gözlerimin odaklanması için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. Birkaç yavaş nefes ani bulantı dalgasının geçmesine yardımcı oluyor.

Etrafa bakacak enerjim olduğunu sanmıyorum. Şu anda elimde olan tek şey bu olabilir. Keşke Vincent'ı görebilseydim. Onu görmeliyim, sonra dinleneceğim.

Adını fısıldıyorum. "Vincent."

Beynim hala bulanık ve yavaş, ama yanımda bir yerden gelen soluk sesini duyuyorum.

"Sasha? Bebeğim?" Bir sandalye yere sürtünüyor, sonra Vincent'ın yüzü benimkinin üzerinde beliriyor.

Berbat görünüyor. Ama yine de hayatımda gördüğüm en güzel şey. görüldü.

"Sasha." Ellerinden biri benimkini kavrarken, diğeri nazikçe saçımı okşuyor.

Sesinde o kadar çok duygu var ki, neredeyse beni boğuyor. "Annie?" Tek çıkarabildiğim bu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlamadan önce Vincent'ın yüzünde bir an bir ifade beliriyor. Gözlerim açılıyor ama ben çıldıramadan o başını sallıyor. "O iyi. Annie iyi." Vincent eğilip alnını benimkine yaslıyor. "Senin sayende. Kızımı kurtardın. Annie'mi. Ölebilirdin ama onu kurtardın. Yaptığın şeyin karşılığını asla ödeyemem. Onu kurtardın."

Vincent gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekiliyor. "Seni seviyorum, Sasha. Seni çok seviyorum. Hay sikeyim. Çok korkmuştum. Senin var olmadığın bir dünyada yaşayamam."

Gözlerimde anında yaşlar oluşuyor. Bu harika adam. Onu çok seviyorum. Ondan bu sözleri duymayı umuyordum ama şansımı kaçırdığımı düşündüm.

"Ben de seni seviyorum." Boğazımdan ses çıktığını sanmıyorum ama Vincent dudaklarımdan dökölenleri okuyor.

Eğildi ve dudaklarımdan köşesine en yumuşak öpücöğü kondurdu. Ağz.

"Lanet olsun. Sanırım artık onu öldüremem." Dedi bir ses, olmayan Vincent's.

Hâlâ elimi tutan Vincent, yatağımın diğör tarafında duran adamı görebilmem için geri çekiliyor.

Ağzım açık kaldı. John mu?

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

VINCENT

I Saatlerdir bu yatağın yanında oturuyorum. Doktorlar iyileşeceğini söylediler. İyileşeceğine dair bana güvence verdiler.

iyi olacağını söylediler. Ama bir parçam onlara inanmadı. Bir parçam onun asla uyanmayacağını düşündü. Beni terk edeceğini.

Ama uyandı. O burada. İyi olacak. Ve beni seviyor.

Yorgun bedenim savaşıyor pek çok duyguyla dolu.

Rahatlama, endişe, sevgi. O balo salonundan ilk çıktığım andan beri kendimi kaybetmenin eşiğindeyim ama henüz kaybedemem. Güçlü kalmam gerekiyor. Ama tek yapmak istediğim Sasha'nın yatağına girip o uyurken sıcak bedenini kendime sarmak. Ama onun yatağına sığamıyorum, bu yüzden stresli kıcımları bu boktan sandalyede tutmak zorundayım.

John'un elini nazikçe omzuna koymasını izliyorum. Ona karşı çok dikkatli davranıyor. Ne kadar endişeli olduğunu fısıldıyor. Onu bir daha asla böyle korkutmamasını söylüyor.

Aralarında sağlam bir ilişki olduğunu biliyordum ama - burada olmak, bunu görmek - birbirlerini ne kadar önemsedikleri çok açık.

Sasha bir şey söylemek için ağzını açıyor ama daha ses çıkmadan tekrar kapatıyor. Acı çekiyor olabilir.

"Doktoru çağırın." Gözlerimi Sasha'dan ayırmadan John'a söyledim.

Kızgın parmağıyla beni işaret ederken dişlerinin gıcırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. "Doktoru getireceğim çünkü Sasha'nın ona ihtiyacı var. Sen söyledin diye değil. Senin beyinsiz küçük kölelerinden birine dönüşmeyeceğim."

Saatlerdir ilk kez, ağzımda oluşmaya çalışan en ufak bir gülümseme belirtisi hissediyorum. "Çok yazık."

Sasha'nın göz kapakları düşüyor ama huzurlu görünüyor. Ve eğlenmiş.

Kapı John'un arkasından kapandığında elinin tersini öpüyorum. "İ Biliyorum, tatlım. John ve benim aynı odada olmamız biraz alışılmadık bir durum. Eminim bunun olacağını tahmin etmemişsinizdir."

En küçük bir hareketle başını sallayışını izliyorum.

Sırıttıyorum ve yanağımnda oluşmaya başlayan morluğu görebilmesi için yüzümü eğiyorum. "O biraz zorba."

Kapı açılıp John tekrar içeri girdiğinde Sasha'nın gözleri parlar ve dudakları aralanır. Sasha kızgın bir bakışın en iyi taklidini yapar.

John onun yüz ifadesini görür ve donakalır. "Ne?"

Sasha'nın sesi sessiz ama ikimiz de duyuyoruz. "Erkek arkadaşına mı vurdun?" Şimdi sırtttıyorum.

Daralmış gözlerini bana dikti.

Doktor içeri girmek için o anı seçer.

John ve ben doktorun onu kontrol edebilmesi için isteksizce Sasha'nın yatağından geri çekiliyoruz. Bu noktada, birbirimizin yanında sessiz kalmaya alışmıştık. Saatlerdir bu odadayız ve Sasha'yı izliyoruz. Sözsüz bir şekilde, sırayla kahve alıp onun asla yalnız kalmadığından emin olduk. John benden nefret ediyor olabilir ama ben ondan hoşlanıyorum. Kendini Sasha'ya bu kadar adanmış biri benim kitabımda iyidir.

Hızlı muayene bittikten sonra doktor bize dönmeden önce Sasha'nın bir yudum su içmesine yardım ediyor. "Dinlenmesine izin vermelisiniz."

Gitme şansımızın olmadığını bildiği için başka bir şey söylemiyor. Ama uyumasına izin vereceğiz.

Doktor gittiğinde, tekrar Sasha'nın yanındaki sandalyede yerimi alıyorum. Elini tutup yatağının kenarına yaslanıyorum.

John'a bakmadan önce parmaklarımı hafifçe sıkıyor. "Bir süre daha kalacak mısın?"

"Daha iyisini yapabilirim. Onayı yaklaşık bir saat önce aldım." Sırttma sırası onda. "Geri taşıttıyorum. Kalıcı olarak."

Lanet olsun.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

SASHA

"S Weetheart, bir ziyaretçin var."

Vincent'in yumuşak sözleri beni uykumdan uyandırdı. Bunu bir şekerleme olarak düşünmeyi tercih ediyorum, uyuşturucuya bağlı koma olarak değil.

Muhtemelen öyledir.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. "Kim o?"

Sesim cızırtılı çıkıyor ve benim sormama gerek kalmadan Vincent su bardağının pipetini dudaklarıma götürüyor. Bir yudum alıyorum, soğuk sıvının tadını çıkarıyorum.

Vincent boğazını temizler. "Ben Cheryl."

Gözleri benimkileri arıyor, bir tepki bekliyor. Güçlendirici bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Er ya da geç patronumla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Ve

Dürüst olmak gerekirse, damardan ağrı kesici almak muhtemelen bu konuşmayla başa çıkmanın en iyi yoludur. Vincent odama girmesine izin verdiği kişiler konusunda son derece seçici davranıyor, o yüzden bana katılıyor olmalı.

"Onu içeri alın." Vincent, kapımın önünde nöbet tutan Eric'in duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor.

Cheryl odama girerken Vincent elimi tutuyor.

"Oh, Sasha." Her şey olup biteli birkaç gün oldu ama hâlâ ağlayacakmış gibi görünüyor.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Merhaba, Cheryl."

Vincent ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. Gözleri birleşmiş ellerimizde.

Vincent'a dönerek sessizce konuşuyorum. "Biraz dışarı çıkabilirsin." Kaşları o ukala bakışıyla kalkıyor. "Ben kalacağım."

Eğer enerjim olsaydı, burnuna bir fiske vururdum.

"Lütfen, onu benim adıma göndermeyin." Cheryl başını sallar.

"Fazla kalmayacağım. Dinlenmen gerektiğini biliyorum."

Boşta elimle açık bir sandalyeyi işaret ediyorum. "İstersen oturabilirsin gibi."

Teklifi elinin tersiyle itiyor ve boğazını temizliyor. "Ben çok Endişelendim. Gelip seni kendim görmem gerekiyordu. Olay

olduğunda..." Cheryl soğukkanlılığını kaybederek öne doğru bir adım atar ve boşluğa düşer.

sandalye. "Biz daha bir şeylerin ters gittiğini anlamadan ambulans geldi. Ve sonra... seni... sedyede gördüm." Cheryl'in sesi çatladı. "Kalbim neredeyse duracaktı."

Elimi uzattım ve o da tuttu. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Bunu görebiliyorum." Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bay Mazzanti size çok iyi bakıyor. Size söyledi mi bilmiyorum ama ben her gün uğruyorum."

Vincent'a bakıyorum ve o sadece omuz silkiyor. "Dinlenmen gerekiyordu, bebeğim." Cheryl'in önünde bana *bebeğim* demesinden biraz çekiniyorum.

Tepkimi anlıyor ve kıkırdıyor.

"O kedi galadan beri çantadan çıktı." Cheryl bana söyledi. "Aslında daha önce de içimde bir şüphe vardı ama ikinizin de işleri profesyonelce yürütme becerinizi takdir etmeliyim." Ben kızarınca, "En azından başkalarının önünde" diye ekledi.

"Özür dilerim." Diyorum ve Vincent küçük bir hırıltı çıkarıyor. Devam etmeden önce parmaklarını sıkıyorum. "Aldattığım için özür dilerim, ve potansiyel olarak Şirketin itibarını riske atmak. Ama müşteriye aşık olduğum için üzgün olduğumu söyleyemem. Gerçek hayattaki Bay Günah olsa bile."

Cheryl yanağındaki bir damla gözyaşını silerken bana bakıyor. "Oh, siz ikiniz. Aşka bayılıyorum." Ayağa kalkmadan önce derin bir iç çekti. "Tamam, ben artık gideyim. Yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin. Ve tabii ki, istediğiniz kadar izin alın."

"Teşekkür ederim."

Cheryl kapıyı açtığında, kıkırdama sesleri içeriye süzülür. Oda.

Cheryl gözlerini devirir. "Jessica da burada. Ama sanırım korumanız tarafından dikkati iyice dağıtıldı."

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

SASHA

TOn üç gün. Hiç yalnız kalmadığım on üç uzun gün. Bir kez bile.

Vincent'in sadece korumacı davrandığını biliyorum, sanki biri gelip Randal'ın başlattığı işi bitirmeye çalışacakmış gibi davranıyor. Ama resmen çılgına döndü. Ve ben aklımı kaybetmek üzereyim.

Eğer Vincent'in hastane dışında bir yerde olması gerekiyorsa, John'un benim odamda olduğundan emin oluyordu. Neredeyse iki haftadır onları birlikte görmeme rağmen, kardeşimin Vincent'la etkileşime girdiğini görmek hâlâ garip. John, Vincent'tan nefret ettiği iddiasına sıkı sıkıya sarılıyor ama aralarında bir dostluk oluştuğunu görebiliyorum. Vincent sinir bozucu olduğunda bile sevmesi kolay bir adam.

Vincent ve John'un müsait olmadığı çok az durumda Marie ve Annie odamda kalıyordu. Sanırım Eric'in koridorda bir yerde uyku tulumu olmalı, çünkü hiçbir zaman saniyeler uzakta. Ne zaman onu çağırırsam, yanımda oldu. Ve birden fazla kez uyandığımda Angelo'nun iri cüssesini odamın köşesinde otururken buldum. Bu ilk olduğunda sadece çığlık attım.

Tüm bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, Vincent benim gerçek hastane odamda toplantılar düzenledi. Vincent, Brent, Angelo, Eric, güvenlikten iki kişi ve göz teması kuramadığım rastgele bir müdürün yatağımın etrafında toplandığını ilk gördüğümde tam uyum. İkna edici olduğumu sanıyordum. Küfür ederken yaratıcı olduğumu biliyorum. Ama bitirdiğimde Vincent gülümsedi, başımı öptü ve beni sevdiğini söyledi. Onu öldürmek istedim.

Hatta bir keresinde banyomda saklanarak Vincent'ın her daim dikkatli gözlerinden kaçabileceğimi düşünmüştüm. Vincent'ın ne kadar para harcadığını bilmiyorum ama iyileşme odam bir hastaneye değil de beş yıldızlı bir otele aitmiş gibi görünüyor. Normalde özel muamele görmeye karşı çıkardım ama sadece banyo bile Vincent'ın ödediği paraya değer. Hâlâ klinik gibi ama geniş ve gerçek bir kapısı var.

Tüm kablolarımdan ve tüplerimden kurtulduğumda ve odanın içinde kendi başıma dolaşabildiğimde, mahremiyetten yararlanmaya başladım. Bir öğleden sonra fırsatını bulup banyoya bir kitap getirdim ve duş sandalyesine oturdum. Orada sadece on dakika kalmıştım ki Vincent kapıyı açtı ve içeri girdi. Kapıyı çalmadan. Kilit olmadığı için kilit açmaya da gerek yoktu.

Bir kez daha öfkelenerek, tuvalette olsaydım ne yapacağımı sordum. Sadece gözlerini devirdi ve bana *herkesin kaka* yaptığını söyledi. mahremiyetimi ihlal ettiği için yeterli bir açıklamaydı. Daha fazla küfür edildi, ancak davranışları üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Söylemeye gerek yok ama bugün buradan çıkacağım için çok heyecanlıyım.

"Pekâlâ Bayan Clark, eve gitmeye hazırsınız." Bir hemşire başını sallayarak bana söyledi. "Birkaç dakika içinde odanıza bir tekerlekli sandalye getireceğim, sonra gidebilirsiniz."

Yürüyebileceğimi söyleyip itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Vincent sözümü kesiyor. "Teşekkür ederim." Hemşireye başıyla selam veriyor.

Hemşire odadan çıkmadan önce bize sıcak bir gülümseme veriyor.

"Vincent." Ben başladım.

"Tartışmayın. Eminim biliyorsunuzdur, tekerlekli sandalyeyle çıkarılmak hastane politikasıdır. Öyle olmasa bile, buradan otoparka kadar ne kadar uzun bir yol olduğunu biliyor musun? Seni taşıyabilirim ama bunun senin için rahatsız edici olacağından eminim." Dikkatle karnıma bakıyor.

O haklı. Her konuda. Ve son iki haftadaki tuhaf davranışları yüzünden ona kızamıyorum bile. Ölmeye çok ama çok yaklaştım. Hâlâ burada olmamın sebebi Vincent. Onun hızlı müdahalesi ve kurşun yarama baskı uygulamayı bilmesi

Ambulans gelene kadar beni hayatta tuttu. Sonrasında, hemşire ve doktorlardan oluşan bir ekip derhal ameliyata girerek, kurşunu çıkararak ve neden olduğu iç hasarı onararak tıbbi mucizeler yarattı. Detayları düşünmemeyi tercih ediyorum. O aptal küçük metal parçası karnımda tahribat yarattı. Tamamen iyileşmeliyim ama henüz o noktada değilim.

"Tamam. Tekerlekli sandalyemi itmene izin vereceğim." Kollarımı kavuşturdum ve sandalyeye geri çöktüm.

Annie yanımdaki sandalyede oturduğu yerden kıs kıs gülüyor.

Burada benimle çok zaman geçirdi ve onun arkadaşlığı aklımı başımda tutan yegane şeylerden biri.

"Benim tarafımda olman gerekiyordu." Ona şakayla karışık ters ters baktım. "Öyleyim." Sırıttı.

"Ayrılmadan önce biraz vaktimiz var ve seninle bir şey konuşmak istiyorum." Vincent'ın ses tonu ciddiye ve kaşlarını çatmama neden oldu.

"Ne oldu? Başın belada değil, değil mi?" Öne doğru oturarak sordum. Polisin vurulma olayını meşru müdafaa olarak değerlendirdiğine dair bana güvence vermişti.

Öldür

mek. "Hayır, tatlım. Mesele o değil."

Rahatlama duruşumu bozuyor. "Tamam. Güzel. Ne o zaman?"

Vincent önümde çömeliyor. "Biliyorum, seni bir süredir biraz deli."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Biraz mı?"

Yorumumu görmezden geliyor ve elini benimkinin üzerine koymak için uzanıyor. "Özür dilemeyeceğim. Seninle olmam gerekiyor. Sana yanımda ihtiyacım var. Randal'ın öldüğünü biliyorum," diye homurdandı. "Ama bu senin için endişelenmeme engel değil. Ve seni böyle gördükten sonra. Burada. Benim dışımda bir yerde olman düşüncesine bile katlanamıyorum."

Elimi ters çeviriyorum, böylece avuçlarımız birbirine değişiyor. "Ben iyiyim Vincent.

Benim için endişelenmene gerek yok."

"Kesinlikle haklısın. Endişelenmeme gerek yok. Çünkü sen benimle olacaksın." Boştaki eliyle uzanıp bana gülümseyen Annie'nin dizini sıkıyor. "Bizimle olacaksın."

Şu anda oldukça hafif ağrı kesiciler kullanıyorum ama beynim onun söylediklerine bir anlam veremiyor. "Ne yani... Yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Vincent'ın dudakları ukala bir gülümsemeye dönüşür. "Aslında sormuyorum. Giysilerini ve kişisel eşyalarını daireme taşıdım bile. Eğer saklamak istediğin mobilya ya da mutfak eşyaları varsa, onları da ayarlayabiliriz. Taşradaki evimi de unutma. Henüz görmediğinizi biliyorum ama çok seveceksiniz. Oraya da bir şeyler götürebiliriz."

Ağzım bir karışık açık kaldı. "Sen..." Öfkelenmeli miyim, gururlanmalı mıyım, yoksa bu adamı tutuklatmalı mıyım bilmiyorum. Aklımda bir sürü soru dönüyor ama sadece bir tanesi çıkıyor. "Peki ya Kaptan? Evinizde evcil hayvan besleyebiliyor musunuz?"

Bu kesinlikle buradaki en önemli konu değil, ancak Başla.

Cevap veren Annie olur. "Kaptan aslında ertesi sabahtan beri bizimle yaşıyor..." Sözüünü kesiyor ama hemen toparlıyor. "Gerçekten hoşuna gidiyor. Babam şu büyük kedi tırmanma şeylerinden aldı. Onu oturma odasındaki pencerelerin önüne koydu ve Kaptan onu çok seviyor." Omuzlarını biraz kamburlaştırıyor. "Geceleri benim yatağında uyuyor."

Gözlerim baba ve kız arasında gidip geliyor, sonunda Vincent'a takılıyor. Bu sinsi pislik Annie'yi bu konuşma için buraya getirerek ne yaptığını biliyordu. Ona hayır diyemem ve onun önünde ona bağırمام.

"Vincent." Elini sıktım. "Bu büyük bir adım. Çok şey olduğunu biliyorum..."

Ona yalvarmak için gözlerimi kullanıyorum. Aceleci olabiliyor ve bunun daha sonra pişman olacağı bir şey olmasını istemiyorum.

Çömelişini bir dizini yere koyacak şekilde ayarlayarak bana doğru eğiliyor. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ciddi olmadığımı düşünüyorsun. Fikrimi değiştirebileceğimi düşünüyorsun. İlişkiler konusunda yeterince deneyimim olmadığını düşünüyorsun. Ama tatlım, tecrübeye ihtiyacım yok, sadece sana ihtiyacım var. Ve istediğim kişinin sen olduğunu bilmek için bir dakikaya daha ihtiyacım yok. Bir dakika daha.

Sevdiğim. İhtiyacım olan kişi."

Duygular boğazımı sıkıyor.

Vincent Annie'ye açık bir avuç uzatır. Sırt çantasının fermuarını kaydırarak açıyor ve elini içine sokuyor. Küçük bir şey çıkarıp babasına uzattığında nefesim kesiliyor.

"Tatlım." Vincent önümde diz çökerek fısıldıyor. "Sen sahip olduğum tek kız arkadaş. Ve sen de sahip olduğum tek eş olacaksın." Avucunu açarak parıldayan bir yüzük gösterdi. "Sasha Clark, benim Bayan Sin'im olur musun?"

EPILOG

SASHA

"Mrs. Mazzanti!" Bir muhabir adımı sesleniyor. "Programlar Direktörü olarak, Marie's House'un birinci yıl dönümünde?"

Cevap verirken yüzümdeki gülümseme gerçektir. İşler bu kadar iyi giderken doğruyu söylemek kolay. Marie's House tam kapasite çalışıyor ve önümüzdeki beş yıl için finansmanı tamamen sağlanmış durumda.

Mazzanti Girişimcilik'teki görevimden sonra başka bir *zengin pislik* için çalışmamı istemediğini söylediğinde Vincent'ın ciddi olduğu ortaya çıktı. Belki karşı koymalıydım ama Marie'nin Evi'ni yönetme fırsatı geri çeviremeyeceğim bir şeydi. Bu şans Yeni bir başlangıç yapmak isteyen kadınların ve ailelerin hayatlarında gerçek bir fark yaratmak, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir kariyer değişikliği idi.

Artık her günümü harika insanlarla çalışarak ve yaptığım işle ilgili harika hissederek geçirebiliyorum. Ve her geceyi evde geçirebiliyorum. Ailemle birlikte.

Aile. Bu kelime hala kalbimi eritiyor.

Vincent ve ben Vegas'a uçtuk ve tek gecelik ilişkimizden tam 6 ay sonra evlendik. Tören isimsiz küçük bir şapeldeydi ve tek konuklarımız Marie, Annie, Angelo ve John'du.

Sanırım John hala Vincent'ı her gördüğünde antiasit yiyor, ama gizliden gizliye arkadaş oluyorlar.

"Pekala, millet." Vincent'ın sesi basın toplantısının gürültüsünü kesiyor. "Güzel karımı çalarken beni affedin."

Sıcak avuçları belime bastırarak beni kalabalıktan uzaklaştırıyor.

"Benim kahramanım." Kirpiklerimi ona fırlatıyorum.

"Çok haklısın, öyleyim." Vincent sırtarak bana bakıyor, o karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Sensiz ne yapardım ben?" diye sordum.

Eli belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Fark etmez, tatlım. Çünkü ben hep yanında olacağım."

ANGELO

FBu ikisini koridorda takip ederken gözlerimin dolmasını engellemeye çalışıyorum. O kadar aptalca aşık olmuşlar ki

Birbirimizi görünce öğüresim geliyor.

Belki de gerçektir. Her şey mümkündür. Ama benim için değil. Aşk, evlilik ve lanet bir bebek arabası. Zor pas. Kesinlikle hayır.

Vincent'ın Sasha'yı yanına çekişini izlerken, dev bir korkağa dönüştüğü için onu azarlamak geliyor içimden. Ama ben daha iyi biliyorum. Birlikte büyüdüğümüz için, ben daha iri olsam da Vincent'ın acımasız olduğunu biliyorum.

Telefonum titriyor ve cevap vermeden önce ekrana bakıyorum.
"Enzo Amca. Ne var ne yok?"

Dumanlı sesi telefonda yuvarlanıyor. "Senin için bir işim var. Bir kız var-"

Yazar Hakkında - S.J. Tilly

S.J. Tilly, kocası ve boksör sürüsüyle birlikte Minnesota'da yaşıyor. Yüzü kitaplara gömülü, okuyarak ve yazarak sağlıklı bir zaman geçiriyor. Eğer burnu bir metne gömülü değilse ya da köpeklerini taciz etmiyorsa, muhtemelen bitkileriyle oynuyor ve bahçe yapmayı biliyormuş gibi davranıyordur. Onu Instagram'da @sjtillyauthor hesabında tökezlerken bulabilirsiniz.

Teşekkür

Teşekkür etmek istediğim herkese ulaşamayacağımı biliyorum, ama yine de bir deneyeceğim. Bu (ve diğer tüm) kitaplara verdiği emek için teşekkürler anneciğim (Karen Vetvick). Düzenlemelerin, içgörülerin ve heyecanın benim için çok değerliydi. Bu kitabı kaç kez okuduğunu bilmiyorum.

ama şimdi yayınlandığına göre, en azından bir kez daha okuyacağınızı biliyorum. Ve bu benim için dünyalara bedel.

Teşekkürler, Mandi Siebels. Aptalca şeyler yapan aptal küçük çocuklar olduğumuzdan beri arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Bu korkunç pandemi sırasında akıl sağlığımı korumama yardımcı oldun ve yazma sürecimde bana verdiği cesaret için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Özellikle en son bölümü bitirdiğinde ve ben bir sonrakinin tamamlamadığımda "daha hızlı yaz" mesajlarını çok seviyordum.

Teşekkürler Alena Morrissey, böyle harika bir amigo olduğun için. Yeni arkadaş olabiliriz ama bu, söz konusu kitaplarım olduğunda her şeyimi ortaya koymaktan seni asla alıkoymadı.

Teşekkürler, Vanessa Lund, orijinal hızlı okuma kaltağı. Beni zorluyorsun ve içimde olduğunu hissetmediğim zamanlarda bile bana inanıyorsun. Senin için müstehcen bir kitabı ancak göğsünü de imzalayabilirsem imzalarım.

Teşekkürler, Anna Kucera, Betsy - Boots - McGinley ve Karen Edwards. Siz garipler benim kişisel kitap delisi tezahürat grubum gibisiniz. Desteğinizi almak çok güzel bir duygu.

Teşekkürler, Michelle Penna, aptalca akıllı beynin için. Düzenlemek/denetlemek/geribildirim vermek için ekibimde olman omuzlarımdan büyük bir yük aldı. Sana asla yeterince teşekkür edemem. Ve edebilseydim bile, bana asla izin vermeyeceğini biliyorum. Çünkü çok inatçısın.

Bu kadar yetenekli bir tasarımcı olduğun için teşekkürler James Adkinson. Bu kapak için aklımdaki fikri aldın ve onu muhteşem bir şeye dönüştürdün. Sinir bozucu, ısrarcı ve sabırsız olduğumu biliyorum ve birlikte yaptığımız her kapakta böyle olacağımdan emin olduğum için üzgünüm.

Jaymin Eve, tüm yardımlarınız ve rehberliğiniz için teşekkür ederim. Sizden tavsiye istememe olanak sağlayan "mini-mentorluk açık artırmasını" kazandıktan sonra size hayran olmamak için elimden geleni yaptım.

Kocam Johnny'ye... Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Yanımda olman dünyadaki tüm farkı yaratıyor.

Ebeveynlerimin, kardeşlerimin, arkadaşlarımla ve ailemin geri kalanı için teşekkür ederim.

Etrafımdaki insanlar sayesinde bu hale geldim.

Ve son olarak, 4th sınıf öğretmeni Bayan Woxland'a teşekkür etmek istiyorum. Genç yaşta beni kendim olmaya teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Okuma saatinde kısa öyküler yazmam için 9 yaşındaki halimi kütüphaneye gönderdiğinizde aklınızdan geçen açık saçık bir aşk romanı olmayabilirdi, ama... işte buradayız. ;)

Bu yazara ait kitaplar

Günah Serisi

Çağdaş Romantik

Bay Sin (Mart 2021)

Diğer tarafa kaçmalıyım. Hesabımı ödedim ve odama geri döndüm. Ama o oradaydı. Ve o... *her şeydi*. Bir geceliğine tutkunun kararlarımın hükmetmesine izin vermenin ne zararı var diye düşündüm. Takım elbiseli bir şeytan gibi görünse ne olacaktı? Sabah ayrılacaktım. Eve uçacak, hoş ama tahmin edilebilir hayatıma geri dönecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Ama ben biliyorum. Beklediğim en son yerde. Ve şimdi uğruna çok çalıştığım her şey tehlikede.

Başladığımız şeyi durduramayız ama bu ikimizden daha büyük bir şey.

Ve geçmişi ona musallat olmak için geri döndüğünde, aşk beni kurtarmaya yetmeyebilir.

Sin Too (Nisan 2021)

Beth

Trajediyle başladı. Ve sırlarla.

Gömülü kalmayı reddeden gizli gerçekler beni kovalamak için ortaya çıktı.

Şimdi kaçıyorum, sürekli bir korku örtüsü altında yaşıyorum, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ve eğer gerçekten *ben* değilsem, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?

Angelo

Kızı izle.

Basit bir görev olması gerekiyordu. Ama diğer her şey gibi Bu ailede basit bir şey yok. Görevim değil. Onun sahte ismi değil. Ve ona karşı olan hislerim de değil.

Ama Beth artık benim.

Yani geçmişinden gelen canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktığında, önce beni geçmeleri gerekecek.

Sleet Serisi Romantik Komedi

Sleet Kitten (Mayıs 2021)

Hayatın sizi hazırlamadığı bazı şeyler vardır. Mesela süper seksi bir adam sizi bodrumunda gizlice dolaşırken yakaladığında ne yapacağınız gibi. Ya da içinde hokey maçı biletleri olan gizemli bir paket geldiğinde ne yapacağınız gibi, çünkü görünüşe göre o profesyonel bir atlet. Ya da maça gittiğinizde tribünlerdeki 20.000 kişinin yarısı onun formasını giydiği için adamın acayip ünlü olduğunu fark ettiğinizde bununla nasıl başa çıkacağınızı.

İyi ayarlanmış, hayata makul ölçüde hazırlanmış bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Ama Jackson Wilder'la bir randevu, viral bir video ve "Annen olduğunu bilmiyordum" olayı ve birdenbire bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım.

Ama eğlenceli biri. Ve harika. Ve sanırım ona aşık oluyorum. Ama o da bana aşık mı, yoksa buzun dışında da buzun içinde olduğu kadar iyi bir oyuncu mu bilmiyorum.

Sleet Sugar (Haziran 2021)

Arkadaşlarım beni ikna etti. Artık hokey oyuncusu yok.

Minnesota Sleet'in Baş Koçu olan bir babaya sahip olmak kolay bir karar gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım da beni kırılğan özgüvenimi artırmanın en iyi yolunun tek gecelik bir ilişki olduğuna ikna ettiler.

Bir randevu uygulaması. Bir otel barı. Çok seksi bir adam, tatlı, komik ve bahsetmiş miydim? Çok seksi... Cesaretimi topladım ve kendimi odasına davet ettim.

Varsayımlar. Onlar hakkında bir kural var.

Kasabadan geçtiğini düşündüm. Bir iş adamı, belki bir yatırımcı, muhasebeci ya da profesyonel bir hokey oyuncusu dışında herhangi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bir daha asla görmeyeceğimi varsaydım.

Yanlış düşünmüşüm.

Sleet Banshee (Temmuz 2021)

Lanet olası hokey oyuncuları. Arkadaşlarım sonsuza dek mutlu olacakları çiftleri tatlı, sevecen, aşırı aşık sporcularda buldular. *Kedicik* ve *Şeker* gibi lakapları vardı. Ama benim? Beni *bilerek* kızdıran ve bana *Banshee* diyen bir sik kafalıyla takıldım kaldım. Evet, belki de

ıslak rüyalar için açıkça yapılmış bir ses. Tanrılar tarafından oyulmuş bir vücutu ve yüzü olabilir. Ve beni azdıracak ve rahatsız edecek bir Alfa-delik seviyesine sahip olabilir.

Ama benim düğmelerime bastığımda, bütün düğmelerime basmış oluyor. Ve ben olayları oturarak karşılayan bir kız değilim. Ve sadece bir kez dizlerimin üstünde yakalandım. Müzede.

Ama kararlarım arkadaşlarımdan birinin yaralanmasına neden olduğunda... Kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Ve onu.

Ama o ipucu alamıyor. Ben de külotumu çıkarmıyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.